భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

రాజు అంటే అందరికీ పెద్దవాడు ఉన్నతుడు గొప్పవాడు శ్రేష్టుడు. రాజవిద్య అంటే అన్ని విద్యలలోకి శ్రేష్ఠమైనది. గుహ్యము అంటే రహస్యమైనది. రాజ గుహ్యము అంటే అన్నిటికంటే రహస్యమైనది. రహస్యము అంటే ఒక్కడికే తెలిసింది. మరొకడికి తెలియనిది. ఆ రహస్యము తెలిసిన వాడు మరొకడికి చెప్పనంత వరకు అది రహస్యమే. అంటే అది వాడి దగ్గర ఉన్నా లేనట్టే. అలాగే ఈ అత్మ జ్ఞానము అనే విద్య కూడా అందరిరీ తెలుసు కాని ఎవరూ ఆచరించరు. ఆచరించడానికి ప్రయత్నించరు. అందరికీ చెబుతారు కానీ ఎవరూ ఆచరణలో పెట్టరు. అందుకే రహస్యము గా ఉంచమన్నారు. అంటే ఇది అందరికీ ఉపదేశించే విద్యకాదు. కేవలం ఆచరించ తగ్గవారికే ఉపదేశించ తగ్గది. అందుకే దీనిని రాజవిద్య రాజగుహ్యయోగము అని అన్నారు. సగుణోపాసన చేసి క్రమక్రమంగా నిర్గుణోపాసన వైపు మళ్లడమే ఆత్మజ్ఞానం కలగడం. భక్తియోగమును ఆచరిస్తూ ఆత్మను గురించిన జ్ఞానమును పొందడం. దానినే రాజవిద్య అనీ, అత్యంత గుహ్యమైనదనీ చెబుతున్నాడు పరమాత్మ.

1. ఇదం తు తే గుహ్యతమం ప్రవక్ష్యామ్యనసూయవే|
జ్ఞానం విజ్ఞానసహితం యజ్ఞాత్వా మోక్ష్యసే2శుభాత్ ।।

అసూయ లేని ఓ అర్జునా! దేనిని తెలుసుకుంటే మానవుడు సమస్త అశుభములు అంటే దు:ఖముల నుండి విముక్తి పొందుతాడో, అటువంటి గొప్పదైన, రహస్యమైన విజ్ఞాన సహితమైన అంటే అనుభవజ్ఞానము కలిగిన జ్ఞానమును నేను నీకు బోధిస్తున్నాను.

ఇక్కడ పరమాత్మ అర్జునుడిని అనసూయవే అని సంబోధించాడు. అంటే ఈ విద్యను తెలుసుకునే వాడికి అసూయ, ద్వేషము ఉండకూడదు. తమలో ఇతరుల పట్ల అసూయ ద్వేషము ఉన్నాయా లేవా అని ముందు తమకు తాము విచారణ చేసుకోవాలి. యోగము అభ్యసించేవాడికి అసూయ వేరు పురుగు వంటిది. మనకంటే ఎదుటి వాడు ఉన్నతంగా ఉన్నాడు అని భావించడమేఅసూయ, ఈ అసూయ అనే వేరు పురుగు మనసులో ప్రవేశిస్తే అది దినదినప్రవర్థమానమై యోగి ఏకాగ్రతను దెబ్బతీస్తుంది. పండితులలో, జ్ఞానులలో, బాగా చదువుకున్నవారిలో ఈ అసూయ ఎక్కువగాఉంటుంది. అన్నీ నాకే తెలుసు ఎదుటి వాడికి ఏమీ తెలియదు అనే అహంకారం కూడా ఉంటుంది. తన కన్నా తెలిసిన వాడు, గొప్పవాడు తారసపడితే వాడి మీద అసూయ పెరుగుతుంది. అది ద్వేషంగా మారుతుంది. కాబట్టి అసూయను విడిచిపెట్టాలి అన్నాడు పరమాత్మ. ఎంతో సాధన చేసి ఉన్నత పదమునకు వెళ్లిన వారు కూడా ఈ అసూయబారిన పడితే సర్వనాశనం అవుతారు. ఎక్కువగా ఇది పండితులలో ఉంటుంది. ఒకరంటే ఒకరికి పడదు. పరోక్షంగా నిందించుకుంటూ ఉంటారు. ఇటువంటి వారు ఎన్నటికీ బాగుపడరు. బ్రహ్మవిద్యకు ఇది అవరోధము.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

ఈ జ్ఞానమునకు కొన్ని లక్షణాలు చెప్పాడు కృష్ణుడు. దీనిని రాజవిద్య అంటారు అంటే ఈ విద్య అన్నిటి కంటే గొప్పది. ఈ విద్య అత్యంత రహస్యమైనది. ఈ విద్య కేవలం జ్ఞానాన్నేకాదు ఎలా ఆచరించాలో కూడా తెలియచేస్తుంది. అంటే అనుభవ జ్ఞానముకూడా కలిగిస్తుంది. ఈవిద్య నేర్చుకున్నందు వలన ఫలితం సమస్త అశుభాల నుండి విముక్తి కలుగుతుంది. ఇదివరకు అధ్యాయంలో చెప్పినట్టు ఈ విద్యలో జ్ఞానము విజ్ఞానము రెండూ ఇమిడి ఉన్నాయి. జ్ఞానము అంటే శాస్త్రములు వేదములు అభ్యసించినందువలన కలిగిన జ్ఞానము. విజ్ఞానము ఆ జ్ఞానమును ఆచరణలో పెట్టడం. ఈ రెండూ ఈ విద్యలో ఉన్నాయి అని పరమాత్మ అంటున్నాడు. ఈ యోగము అభ్యసించి నందు వలన జనన మరణ చక్రము నుండి విముక్తి పొందడం. పునర్జన్మ దు:ఖాలయము అని కిందటి అధ్యాయములో వివరించారు. ఆ దుఃఖాలయము నుండి బయట పడేస్తుంది ఈ విద్య.

ఈ శ్లోకములో అశుభములు అనే పదం వాడాడు. జీవితంలో అశుభాలు అంటే దు:ఖాలు అని అర్థం. పుట్టుక, పెరగడం, భార్యపిల్లలు, సంసారంలో కష్టాలు, రోగాలు, ముసలితనం మరణం ఇవన్నీ మానవుని జీవితంలో అశుభాలను అంటే కష్టాలను తెచ్చిపెట్టేవే. ఇవే కాకుండా మానసిక వ్యధలు కూడా మానవునికి అంతులేని దు:ఖాన్ని అశుభాన్ని కలుగజేస్తాయి. ఇంక శుభం అంటే ఏమిటంటే పునర్జన్మ లేకపోవడం, ఈ రాజవిద్య నేర్చుకుంటే పునర్జన్మ ఉండదు అని చెప్పాడు కృష్ణుడు. అశుభాన్ని ఎవరూ కోరుకోరు కదా. అందుకని శుభపదమైన ఈ రాజవిధ్యను అభ్యాసం చేయమని బోధిస్తున్నాడు కృష్ణుడు.

2. రాజవిద్యా రాజగుహ్యం పవిత్రమిదముత్తమమ్ |
ప్రత్యక్షావగమం ధర్మ్యం సుసుఖం కర్తుమవ్యయమ్ || ||

ఈ రాజవిద్య, గుహ్యమైన విధ్య అత్యంత పవిత్రమైనది. ఉత్తమమైనది. ఈ విద్యను ప్రత్యక్షంగా తెలుసుకోవచ్చు ఇది ధర్మయుక్తమైనది. ఈ విద్యను అనుష్టానము చేయడానికి చాలా వీలైనది. సులభమైనది. ఈ విద్య ఈరోజు ఉండి రేపు ఉండకుండా పోయేది కాదు. ఎల్లప్పుడూ ఉండేది. శాశ్వతమైనది.

ఈ శ్లోకంలో కృష్ణుడు ఈ రాజవిద్య యొక్క లక్షణాల గురించి వివరిస్తున్నాడు. ఓ అర్జునా! ఈ విద్య అన్ని విద్యల కంటే గొప్పది. అన్ని విద్యలకంటే రహస్యమైనది. పరమాత్మ యొక్క నిర్గుణ, సగుణ, తత్వము గురించి తెలివే జ్ఞానము. అందరికీ ఉపదేశింపరానిది. కేవలము శ్రద్ధ ఉన్నవారికే ఉపదేశింపతగిన రహస్య జ్ఞానము. చక్కగా అభ్యాసం చేస్తే తగిన ఫలితములను ఇచ్చేది ధర్మయుక్తమైనది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

అందరూ సాధన చేయతగ్గది. అభ్యాసము, నిరంతర సాధన చేస్తే అత్యంత సులువైనది. నాశనము లేనివి, శాశ్వతమైనది అయిన ఈ విద్యను నీకు ఉపదేశిస్తాను. ఈ లోకంలో ఎన్నో విద్యలు ఉన్నాయి. అవి ఏవీ మానవుని జనన మరణ చక్రము నుండి బయట పడవేయవు. ఆ శక్తి ఒక్క బ్రహ్మవిద్యకే ఉంది. అందుకే దానిని విద్యలలో కెల్లా శ్రేష్ఠమైనది అని అన్నారు. పైగా ఈ విద్య పరమాత్మ గురించి చెబుతుంది కాబట్టి ఇది అతి పవిత్రమైనది. ఈ విద్య ప్రత్యక్షావగమమ్ అంటే ఈ విద్యను పత్యక్షంగా తెలుసుకోవచ్చు. అంటే ఎప్పటి అనుభవం అప్పుడే కలుగుతుంది. ఎంత వరకు చేస్తే అంతవరకు ఫలితం మనశ్శాంతి, పరమ శాంతి రూపంలో వెంటనే లభిస్తుంది. ఈ విద్య ధర్మ్యం అంటే ధర్మయుక్తమైనది. వేదప్రమాణము కలది. పూర్వపు మహాఋషులు తాము నేర్చుకొని, అభ్యసించి, ఆచరించి చూపించినది. అంటే టైమ్ టెస్టెడ్ అన్నమాట. ఈ విద్య కర్తుం సుసుఖమ్ అని కూడా అన్నారు. అంటే ఈ విద్యను సుఖంగా సులభంగా తేలికగా అభ్యసించవచ్చు అందరికీ లభ్యం అవుతుంది. ఏ మాత్రం ధనం అక్కరలేదు ఎక్కడికీ పోనక్కరలేదు. అందరికీ అందుబాటులో ఉంటుంది. కాకపోతే నిరంతర అభ్యాసం, శ్రద్ధ, భక్తి, ఏకాగ్రత కావాలి. ఈ విద్యను అభ్యసించడం వలన కలిగే ఫలితము అంటే సుఖం, శాంతి ఈ రోజు ఉండి రేపు పోయేవి కాదు. నిరతంరం నిలిచి ఉండేవి. నాశనము లేనివి. అవ్యయము అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

3. అశ్రద్ధధానాః పురుషా ధర్మస్యాస్య పరంతప |
అప్రాప్య మాం నివర్తంతే మృత్యుసంసారవర్త్మని || ||

ఓ పరంతపా! అర్జునా! అన్నిటికన్నా గుహ్యమైన ఈ రాజవిద్యయందు శ్రద్ధ, భక్తి అభ్యాసము, ఆచరణ లేని వారు, పరమాత్మ ను పొందలేరు. అంతే కాకుండా మృత్యువుతో సమానమైన ఈ సంసారము అనే దు:ఖసాగరంలోనే మునిగి తేలుతుంటారు. ఎల్లప్పుడూ సంసారం మీదనే ఆసక్తి కలిగి ఉంటారు.

అర్జునా! ఈ ఉత్తమమైన గుహ్యనమైన విద్యను అభ్యసించే వారు ముందుగా ధర్మమార్గంలో నమ్మకం, విశ్వాసము కలిగి ఉండాలి. ఈ విద్యమీద శ్రద్ధ,భక్తి లేని వారు ఈ విద్యను అభ్యసించడానికి అర్హులు కారు. పట్టుబట్టి అభ్యసించాలన్నా అభ్యసించలేరు. అటువంటి వారికి పరమ పదము ఎన్నటికీ లభించదు. వారు మృత్యువుతో సమానమైన ఈ సంసారము మీదనే ఎక్కువ ఆసక్తి కలిగి ఉండి, జనన మరణ చక్రములో తిరుగుతూ ఉంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

మనం ఇదివరకే చెప్పుకున్నాను. మనం ఏ పని చేసినా. చేస్తున్నా శ్రద్ధ, భక్తి, చేసే పని మీద నమ్మకం ముఖ్యము. ఏ పనిగానీ శ్రద్ధతో చేస్తే ఆ పని చక్కటి ఫలితం ఇస్తుంది. అశ్రద్ధతో ఏ పని చేసినా అది ఫలించదు. చేసే పని మీదనే కాదు భగవంతుని మీద కూడా శ్రద్ధ, భక్తి , నమ్మకం ఉండాలి. బ్రహ్మజ్ఞానము సంపాదించడంలో శ్రద్ధ కనపరచాలి. కాబట్టి పరమాత్మ ఈ శ్లోకంలో అశ్రద్ధ పనికిరాదు అని పలికాడు. దానికి తోడు చేసే పని ధర్మంగా ఉండాలి. ఇతరులకు మేలుచేసేదిగా ఉండాలి. మేలు చేయకపోయినా ఇబ్బంది లేదు. కీడు మాత్రం చేయకూడదు. అదే సామాజిక ధర్మము. ఆ ధర్మము అందరూ అనుసరించాలి.

బ్రహ్మజ్ఞానము పొందక పోతే కలిగే నష్టం కూడా వివరించాడు పరమాత్మ. అటువంటి వారు మృత్యువుతో సమానమైన ఈ సంసారములో పడి కొట్టుకుంటారు. పైకి సంసారము సుఖపదంగా కనిపించినా, ఇది దుఃఖాలయము. పుట్టినప్పటి నుండి చచ్చేదాకా అన్నీ దు:ఖాలే కష్టాలే. నేను సుఖంగా, సంతోషంగా, ఆనందంగా, ప్రశాంతంగా ఉన్నాను అని గుండెల మీద చెయ్యివేసుకొని మనస్ఫూర్తిగా చెప్పగలిగిన మానవులు ఈ లోకంలో చాలా కొద్దిమందే ఉంటారు మానవునికి అన్నిటికంటే భయంకరమైనది, తప్పించుకోలేనిది మృత్యువు. అందుకే ఈ సంసారాన్ని మృత్యువుతోసమానము. ఇటువంటి మృత్యువుతో సమానమైన సంసారంలో మరలా మరలా పడుతున్నాడు మానవుడు . ఈ సంసారము నుండి విముక్తి కావాలంటే బ్రహ్మజ్ఞానము సంపాదించడమే మార్గము అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

4. మయా తతమిదం సర్వం జగదవ్యక్తమూర్తినా |
మత్స్థాని సర్వభూతాని న చాహం తేష్వవస్థితః || ||

ఈ సకల జగత్తు అంతా అవ్యక్తుడను (కంటికి కనపడని వాడను) అయిన నా చేత వ్యాపించబడి ఉంది. సర్వభుతములు, ప్రాణులు నా యందే ఉన్నాయి. కాని నేను వాటిలో లేను. ఇక్కడి నుండి పరమాత్మ తన స్వరూప స్వభావములను గురించి చెబుతున్నాడు . పరమాత్మ అంటే అపరా ప్రకృతి యొక్క మొట్టమొదటి స్వభావము అవ్యక్తం. అంటే వ్యక్తముకానిది కనపడనిది. అందుకే కృష్ణుడు "నేను అవ్యక్తుడను. ఎవరికీ గోచరము కాను. ఎవరి ఇంద్రియములకు గోచరించను. మనసుకు అందను" అని అన్నాడు. వ్యక్తము అంటే మన ఇంద్రియములతో చూడబడేది, వినబడేది, తాక కలిగేది, తెలుసుకోగలిగేది అని అర్థం. ఇంద్రియములతో తెలుసుకోబడనిది అవ్యక్తము. కేవలం అపరా ప్రకృతిని మాత్రమే మనం చూడగలం, వినగలం తాకగలం. తెలుసుకోగలం.

రెండవ స్వభావము సర్వ వ్యాపకత్వము. "ఈ జగత్తు అంతటిలో నేనే ఉన్నాను. జగం అంతా వ్యాపించి ఉన్నాను. ఈ సమస్త జగత్తు అంతా నాయందే ఉంది" అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

అంటే పరమాత్మ సత్యలోకంలో కానీ, వైకుంఠంలో కానీ కైలాసంలో గానీ,కాశీలో గానీ, రామేశ్వరంలో కానీ, ఏదో ఒక స్థలానికి పరిమితం కాలేదు. అంటే పైచెప్పిన స్థలాలలో లేడని కాదు. అక్కడ కూడా ఉన్నాడు కాని అంతటా ఉన్నాడు. అంతటా వ్యాపించి ఉన్నాడు. పరమాత్మ, లేని చోటు లేదు అందుగలడిందులేడని సందేహమువలదు. చక్రి సర్వోపగతుండు" అంటే పరమాత్మ అక్కడ ఉన్నాడు ఇక్కడ లేడు అనే సందేహము వద్దు. పరమాత్మ చక్రము మాదిరి అంతటా వ్యాపించి ఉన్నాడు.

మత్థ్యాని సర్వభూతాని అంటే సర్వభూతములు నాయందే ఉన్నవి. అంటే ఈ సకల జగత్తుకు ఆధారము ఆపరమాత్మ. ఆయన ఎవరి మీదా ఆధారపడి లేడు. ఈ సకల జగత్తు పరమాత్మ మీద ఆధారపడిఉంది. ఈ ప్రకృతి అంతా పరమాత్మలోనే ఉంది. అంటే ఈ అనంత విశ్వంలో భూమి లాంటి గ్రహాలు, సూర్యుడి లాంటి నక్షత్రలు, పాలపుంతల లాంటి గెలాక్సీలు, లక్షలు కోట్లు ఉన్నాయి ఒకదానికి ఒకటి కోట్ల మైళ్ళదూరంలో ఉన్నాయి. మనం ఇంకా కనుక్కోలేని నక్షత్రాలు ఎన్నో ఉన్నాయి. ఇవి అన్నీ ఈ విశ్వంలో ఉన్నాయి. ఈ విశ్వమే పరమాత్మ. అందుకే ఆయనను విశ్వాకారం గగన సదృశం. విశ్వమే తన ఆకారముగా, ఆకాశము మాదిరి ఉన్నాడు.

నచాహం తేవ్వవస్థిత: ఈ జగమంతా నా యందే ఉన్నానేను వాటి యందు లేను. ఇది పరస్పర విరుద్ధంగా కనపడుతూ ఉంది. నిశితంగా చూస్తే అర్ధం అవుతుంది. శంకరాచార్యులవారు బహ్మసత్యం జగన్మిధ్య అని అన్నారు. మిధ్యారూపం అయిన ఈ జగత్తులో సత్య స్వరూపుడు అయిన భగవానుడు ఎలా ఉంటాడు. ఉండే అవకాశం లేదు. కాని ఈ జగత్తు అంతా పరమాత్మలో ఉంటే అన్నిటా ఆయన ఉన్నట్లే కదా! మనం నిద్రలో కలలు కంటాము ఎన్నో చిత్రవిచిత్రవిషయాలు చూస్తాము. కాని వాటిలో మనం లేము. కాని మనం ఉన్నట్టు భ్రమ కలుగుతూ ఉంటుంది. ఇక్కడా అంతే కాబట్టి ఈ జగత్తుకంతా ఆధారం పరమాత్మ కానీ, ఈ జగత్తు పరమాత్మకు ఆధారం కాదు.

ఇంకా వివరంగా చెప్పాలంటే ఈ అనంత విశ్వం అంతా పరమాత్మ వ్యాపించి ఉన్నాడు. అంటే ఆయన లేని చోటు లేదు. ప్రాకృతిక భావనలో చెప్పాలంటే కరెంటు అంతటా ఉంది. మన ఇంట్లో లేదు. మన ఇంట్లో లేదు కాబట్టి అంతటా లేదని కాదు. అలాగే మన ఇంట్లో టివి చెడిపోయింది. కాబట్టి మన కంటికి కనపడేవి అన్నీకూడా కంటికికపవడని కరెంటు మీద ఆధారపడి ఉన్నాయి .కానీ కరెంటు వాటి మీద ఆధారపడలేదు. మన ఇంట్లో ఏదిఉంటే అది కరెంటుతో నడుస్తుంది. లేకపోతే లేదు అలాగే ఈ సకల జగత్తుకు ఆధారం పరమాత్మకానీ పరమాత్మ జగత్తు మీద ఆధారవడలేదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

5. న చ మత్స్థాని భూతాని పశ్య మే యోగమైశ్వరమ్ |
భూతభృన్న చ భూతస్థో మమాత్మా భూతభావనః || ||

ఈ సమస్తభూతకోటి, ప్రాణికోటి నా యందు లేవు. అదే నా యోగమహిమ. నేను ఈ ప్రాణులను సృష్టిస్తున్నా, ఆ ప్రాణులను పోషిస్తున్నా, లయింపచేస్తున్నా, నేను వాటిలో లేను. ఇది కూడా పరస్పర విరుద్ధమైన శ్లోకము. ముందు శ్లోకంలో మయా తతం ఇదం సర్వమ్ అంటే అవ్యక్త మూర్తిని అయిన నాచేత ఈ జగత్తు అంతా వ్యాపించబడినది అని అన్నాడు. ఈ శ్లోకంలో న చమత్థ్సేని భూతాని అంటే ఈ భూతములు నా యందు ఉండేవి కావు అంటున్నాడు.

ఈ శ్లోకాన్ని ద్వైత దృష్టితో కాకకుండా అద్వైతముతో అన్వయించుకోవాలి. అంటే శంకరాచార్యులవారు చెప్పినట్టు బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిధ్య, ఏకం ఇవ అద్వితీయం బ్రహ్మ అంటే సత్యపదార్ధము అయిన బహ్మ ఒక్కడే... రెండు కాదు..కంటికి కనపడే జగత్తు అంతా మిధ్య అంటే భ్రమ .ఈ అనంత విశ్వం అంతా ఆ బ్రహ్మ నిండి ఉన్నాడు. అంటే బ్రహ్మలేని చోటు లేదు. అటువంటప్పుడు బ్రహ్మ అన్నిటిలో ఉన్నాడు అని చెప్పడం కానీ దేనిలో లేడు అని చెప్పడం కానీ పొసగదు.

అంతే కాకుండా స్వప్నం తో కూడా పోల్చి చెప్పవచ్చు. స్వప్నంలో మనం ఉంటాము. మెలుకువ రాగానే స్వప్నం ఉండదు అందులో మనం ఉండము. అంతా మాయ. ఇక్కడా అంతే కాకపోతే సృష్టిని బ్రహ్మగానూ స్తితిని విష్ణువు గానూ, లయం శివుడు గానూ నెరవేరుస్తూ, ఏవీ తనకుపట్టనట్టు ఉన్నాడు పరమాత్మ. అన్నీ చేస్తున్నాడు కానీ ఏమీ చేయడం లేదు. అన్నిటిలో చైతన్యస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు. ఆ చైతన్యముతోనే అన్ని పనులు,అంటే సృష్టి, స్థితి, లయములు జరుగుతున్నాయి. ఇది ఆలోచించి విచారిస్తే కానీ అర్థం కాదు.

పరమాణువులు మనకు కనిపించవు. అందుకని ప్రకృతి లేదు అని అనలేము. మనకు వివిధ రూపాలలో కనిపిస్తూఉంది కాబట్టి ఉంది అని అనలేము. కుండ చేయడానికి మట్టి ఆధారం కానీ మట్టికికుండ ఆధారం కాదు. కుండ లేకపోయినా మట్టి ఉంటుంది కానీ మట్టి లేకపోతే కుండ లేదు. అంటే పరమాత్మకు ఈ ప్రాణి కోటి ఆధారం కాదు. ఈ ప్రకృతి లేకపోయినా పరమాత్మ ఉంటాడు. అంటే పరమాత్మలో ప్రకృతి ఉన్నా లేకపోయినా, పరమాత్మ నిత్యమునత్యము, అనంతము. అందుకే బహ్మ సత్యం, జగన్మిధ్య అని అన్నారు.
ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ యోగమైశ్వరమ్ అని అన్నాడు. ఇది అంతా నా "యోగం ఐశ్వరం పశ్చ" అని అన్నాడుపరమాత్మ అంటే ఈ విషయాన్ని నా యొక్క యోగ మహిమగా చూడాలి కానీ, మామూలు దృష్టితో చూడకూడదు. మామూలు దృష్టితోచూస్తే వివిధ రూపాలతో కపపడే అవరాప్రకృతి, విచారించి చూస్తే అంతా మిధ్య అందుకే జగన్మిధ్య అని అన్నారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఈ యోగమును రాజగుహ్యము అంటే బాగా వివరించి చెబితే గానీ అర్థం కాని యోగం అని అన్నారు. కొంచెం కొంచెంగా అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నం చేద్దాము. ఎలాగంటే మనం స్టీలు గిన్నెల షాపుకు వెళ్లాము. గిన్నెలు చూపించండి అన్నాము. ఆయన ఒకే పెద్ద గిన్నె తీసుకొని వస్తాడు ఆ పెద్ద గిన్నెలో ఒకదానిలో ఒకటి పెట్టి ఉన్న అనేక చిన్నగిన్నెలు ఉంటాయి మనకు ఏ సైజు నచ్చితే ఆ గిన్నె తీసుకుంటాను. ఇందులో ఉన్న సూక్ష్మం గ్రహించండి .ఒక పెద్ద గిన్నెలో అనేక చిన్న గిన్నెలు ఉన్నాయి. కాని ఏ చిన్న గిన్నెలో కూడా ఆ పెద్ద గిన్నె లేదు. అలాగే ఈ అనంత విశ్వంలో ఉన్న చరాచర జీవరాసులలో పరమాత్మ నిండి ఉన్నాడు. కాని ఆ అనంతుడైన పరమాత్మ ఈ చిన్న చిన్న చరాచర జీవరాసులలో లేడు. ఇలా అర్థం చేసుకుంటే ఈ విషయం సులభంగా అర్థం అయ్యే అవకాశం ఉంది.

6. యథాకాశస్థితో నిత్యం వాయుః సర్వత్రగో మహాన్ |
తథా సర్వాణి భూతాని మత్స్థానీత్యుపధారయ || ||

ఏ ప్రకారంగా మహత్తరమైనది, అంతటా నిరంతరం సంచరించేది అయిన వాయువు ఆకాశంలో స్థిరంగా ఉంటుందో, అలాగే ఈ జగత్తులోని సకల ప్రాణికోటి నా యందు స్థిరంగా ఉన్నాయి. ఈ జగత్తుఅంతా పరమాత్మ నిండి ఉంటే లేక ఆ పరమాత్మలో నుండి ఈ జగత్తు ఉద్భవిస్తే, లేక ఈ జగత్తు అంతా పరమాత్మలోనే ఉంటే ఏవిధంగా అర్థం చేసుకున్నా కూడా, ఈ జగత్తులో ఉంటే సత్వరజస్తమోగుణాలు, వాటికి సంబంధించిన వికారములు పరమాత్మకు అంటవా! అంటే అవకాశం లేదా! మరి పరమాత్మను త్రిగుణాతీతుడు అని ఎందుకు అన్నారు అనే పశ్నలు మనలో మెదులుతాయి. దానికి సమాధానమే ఈ శ్లోకం.

గాలి అన్ని చోట్లా ఉంటుంది. నేల మీదా ఆకాశంలోనా మధ్యలోనూ ఉంటుంది. ఆకాశం అంతటా విస్తరించి ఉంటుంది కాని ఆకాశం అనంతం. అందులో వాయువు ఒకభాగము మాత్రమే. పరమాత్మ ఆకాశం అయితే వాయువు ఈ ప్రకృతి. వాయువు ఆకాశంలో ఉన్నావాయువు గుణాలు ఆకాశానికి ఎలా అంటవో అలాగే ప్రకృతిసహజమైన సత్వ,రజస్తమోగుణములు పరమాత్మకు అంటవు, ఆకాశం అనంతం. అంతటా వ్యాపించి ఉంటుంది కంటికి కనపడదు. అలాగే పరమాత్మ అనంతుడు. సర్వవ్యాపి. కంటికి కనపడడు. అందుకేపరమాత్మను ఆకాశంతో పోల్చారు. పరమాత్మను స్తుతించేటప్పుడు "విశ్వాకారం, గగన సదృశం" అని అన్నారు. ఈ విశ్వం యొక్క ఆకారము ఆయనే పరమాత్మ ఆకాశము మాదిరి ఉంటాడు అని అన్నారు.

అలాగే వాయువుకు వాసనలను మోసుకొచ్చే గుణం ఉంది. వాయువు తనతో పాటు సుగంధాన్ని దుర్గంధాన్ని మోసుకుపోతూ ఉంటుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

కాని ఈ వాయువు ఎక్కడ సంచరిస్తుందోఆ ఆకాశానికి ఆ సుగంధం కానీ, దుర్గంధం కానీ అంటదు. అలాగే పరమాత్మలో త్రిగుణాత్మకమైన ఈ ప్రకృతి, సకల భూతజాలము ఉన్నా ప్రకృతి లక్షణాలైన సత్వరజస్తమోగుణములు, వాటి వికారములు పరమాత్మకు అంటవు. కాబట్టి పరమాత్మ త్రిగుణాతీతుడు. ఆయనకు ఎటువంటి మలినములు వికారములు అంటవు అని తెలుసుకో అని కృష్ణుడు అర్జునుడికి బోధించాడు.

7. సర్వభూతాని కౌంతేయ ప్రకృతిం యాంతి మామికామ్ |
కల్పక్షయే పునస్తాని కల్పాదౌ విసృజామ్యహమ్ || ||

ఓ కౌంతేయా! ఒక కల్పము అంతము అయిన తరువాత ఈ చరాచర భూతకోటి అన్నీ నాయొక్క మూల ప్రకృతిలో అవ్యక్తరూపంలో దాగిఉంటాయి. మరొక కల్పము మొదలుకాగానే, నాయొక్క ప్రకృతిలో అవ్యక్తముగా ఉన్న ఈ సృష్టి అంతా మరలా నా చేత ప్రకటింపబడుతుంది.

ఇదివరలో మనం కల్పం గురించి చెప్పుకున్నాము. కల్పం అంటే బ్రహ్మకు ఒక పగలు అంటే వేయి మహాయుగాల అంతే సమయం రాత్రి. కల్పం అంతంలో ఈ సృష్టి అంతా పరమాత్మలో లీనం అవుతుంది. ఉదయం కాగానే మరలా పరమాత్మలోనుండి బయటకు వస్తుంది. ఇదీ ఈ శ్లోకంలో తెలియజేసాడు పరమాత్మ. ఈ ప్రకృతి ఎటువంటిది అంటే మామికామ్ అంటే నాది, నాకు లోబడి ఉంటుంది అన్నాడు. అంటే ఈ ప్రకృతి అంతా పరమాత్మ, చేత సృష్టించబడినది. మూడుగుణములతో కూడిన మాయకు లోబడి ఉంది అని అర్థం. దీనినే ఆత్యంతిక ప్రళయము అంటారు. బ్రహ్మకు సాయంత్రం కాగానే ఎక్కడి సృష్టి అక్కడే బ్రహ్మలో లీనం అవుతుంది. అు టేసుషుప్తావస్థలో ఉంటుంది. మరలా ఉదయం కాగానే అదే సృష్టి చేతనావస్థకు వస్తుంది. మనం రాత్రి నిద్రలోకి జారుకోగానే ఈ ప్రపంచం అంతా మనలో లీనమై పోతుంది. కళ్లు తెరవగానే ప్రపంచం అంతా నిన్న మనం కళ్లు మూసుకున్నప్పుడు ఎలా ఉందో అలాగే మనకళ్లముందు ఉంటుంది. అందుకే ఒక మహాకవి అన్నాడు కళ్లు మూస్తే మరణం కళ్లు తెరిస్తే జననం అని.

దీని బట్టి మనకు అర్థం అయింది ఏమిటంటే ఏదీ నాశనం కాదు. సూక్ష్మరూపంలో మనకు కనపడకుండా అవ్యక్తంగా ఉంటుంది. అవ్యక్తంగాఉన్నది మరలా వ్యక్తమౌతుంది.. కొత్తగా జరిగేది ఏమీ లేదు. సూక్ష్మరూపంలో ఉన్నవి స్థూలరూపంలో కనపడుతున్నాయి. (క్రియేషన్ కాదు మానిఫెస్టేషన్), అత్యంత సూక్ష్మరూపంలో చిన్ని విత్తనంలో దాగి ఉన్న మర్రిచెట్టు ఆ విత్తనం నేలలో పడి,పెలగి పెద్దదై, మనకు పెద్ద వటవృయక్షంలా కనపడుతుంది. మరలా అనేక విత్తనాలలో ఇమిడిపోతుంది

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

అలాగే ఈ అవంత విశ్వం కూడా కల్పాంతంలో సూక్ష్మరూపంలో ఉంటుంది. కల్పం మొదట్లో మరలా స్థూలరూపం ధరిస్తుంది.

8. ప్రకృతిం స్వామవష్టభ్య విసృజామి పునః పునః |
భూతగ్రామమిమం కృత్స్న మవశం ప్రకృతేర్వశాత్ || ||

ఈ ప్రకృతి అంతా నా మాయకు లోబడి ఉన్నది. ఈ ప్రకృతిలో ఉన్న సమస్త భూతజాలము, జీవరాసులు, చరాచరములు అన్నీ వాటి ఇష్టం వచ్చినట్టు అవి జన్మ ఎత్తడం జీవించడం, మరణించడం చేయలేవు. వాటి యొక్క పూర్వజన్మవాసనలను బట్టి జన్మఎత్తుతూ జీవిస్తూ మరణిస్తుంటాయి. నేను కేవలం దీనిని పర్యవేక్షిస్తుంటాను. కాని అందరికీ నేనే సృష్టిస్తున్నాను పోషిస్తున్నాను, లయం చేస్తున్నాను అనే భ్రమకలిగిస్తున్నాను.

ఇక్కడ పరమాత్మ సృష్టిరహస్యాన్ని చెబుతున్నాడు. ప్రకృతిం ఈ ప్రకృతి ధర్మాలను అంటే పుట్టుక,చావు. అవష్టభ్య...అవలంబించి, మామ్ నేను. విసృజామి.. సృష్టిస్తున్నాను. ఇక్కడ నేను సృష్టిస్తున్నాను అని అనడం లేదు. ప్రకృతి ధర్మాలను అనుసరించి అని అంటున్నాడు. ఇక్కడ జీవాత్మ పరమాత్మ గురించి చెప్పుకోవాలి. ఆత్మ ప్రకృతిలో లీనం అయితే జీవాత్మ అవుతాడు. ఈ జీవాత్మ ప్రకృతి అధీనంలో ఉంటాడు. ప్రకృతి ధర్మాలకు కట్టుబడి ఉంటాడు. పరమాత్మ అధీనంలో ప్రకృతి ఉంటుంది. ఈ ప్రకృతిని పరమాత్మ తన మాయతో కప్పి ఉంచుతాడు. కల్పం ఆఖరున మాయామయమైన ప్రకృతిని అందులోని జీవులను తన లోకి అంటే తన మాయలోకి లాక్కుంటాడు. ఉదయమే ఆ ప్రకృతిని మరలా బయటకు వదులుతాడు. ఇదంతా ప్రకృతి ధర్మాలు అంటే జీవుల పూర్వజన్మల కర్మలు, వాసనలు బట్టి జరుగుతూ ఉంటుంది. అంటే పూర్వజన్మ వాసనలను బట్టి మరలా మరలా జన్మలు తప్పవు.

ఈ లోకంలో ఎన్ని పదవులు ఉన్నా ధనం ఆస్తులు సంపదలు ఉన్నా ప్రకృతికి వాసనలకు లోబడి ఉండాలి. దానికి తగిన జన్మలు పొందాలి, పరమత్మ కేవలం చూస్తు ప్రకృతి ధర్మములను పాటిస్తూ ఉంటాడు. పరమాత్మ బ్రహ్మగా సృష్టిస్తూ, విష్ణువుగా పోషిస్తూ. శివుడుగా లయం చేస్తున్నాడు అని మనం అనుకుంటున్నాము కానీ ఈ సృష్టి స్థితి లయములు ఒక నియమం ప్రకారం జరగుతున్నాయి. పరమాత్మ కేవలం సాక్షిగా చూస్తున్నాడు.

9. న చ మాం తాని కర్మాణి నిబధ్నంతి ధనంజయ |
ఉదాసీనవదాసీనమసక్తం తేషు కర్మసు || ||

నేను సమస్తభూతకోటి చేసే కర్మలయందు ఆసక్తి లేని వాడనై, కేవలం ఉదాసీనంగా చూస్తూ ఉంటాను. అందుచేత వారు చేసే కర్మలు, వాటి ఫలములు నన్ను బంధించవు.

ఈ ప్రకారంగా నేను కల్లాంతంలో ఈ సృష్టిని అందులోని జీవరాసులను నాలోకి లాక్కుంటూ, మరలా కల్పం మొదట్లో మరలా సృష్టిస్తూ ఆ జీవరాసులలో ఉంటూ ఉన్నా ఆ జీవులు చేసే కర్మలకు, ఆ కర్మల పలన కలిగే వాసనలకు

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

నేను బద్ధుడను కాను. "న నిబధ్నంతి" అంటే ఆ కర్మలు, కర్మ వాసనలు నన్ను బంధించవు. ఈ సృష్టి, లయము ఈ కర్మలలో నేను కేవలం ఉదాసీనంగా, తటస్థునిగా, సాక్షిగానే ఉంటాను తప్ప వేటిలోనూ లీనం కాను. అవి నాకు అంటవు అని స్పష్టంగా చెప్పాడు. ఈ కర్మబంధాలు అన్ని తొలిగితే జీవుడు ఆత్మస్వరూపుడుగా మారి పరమాత్మలో ఐక్యం అవుతాడు.

బంగారం బాగా మకిల పట్టి, రాగి మొదలగు లోహాలతో కలిసి కల్తీగా తయారవుతుంది. ఆ కల్తీ బంగారంతోనే రకరకాల ఆభరణాలు తయారు చేస్తారు. ఎప్పుడైతే ఆ కల్తీబంగారాన్నినిప్పులో వేసి కాల్చి ఆ బంగారంలో ఉన్న మకిలగు ఇతర లోహాలను కరిగించి తీసివేస్తారో అప్పుడు స్వచ్ఛమైన. బంగారం అవుతుంది. అంటే ఈ మకిల అంతా స్వచ్ఛమైన బంగారానికి అంటుకోలేదు. మనం అంటించాము. మనం అంటించిన మకిలను మనమే తొలగించుకోవాలి, పరమాత్మ, ఆత్మ, జీవాత్మ మూడూ ఒకటే. ప్రాపంచిక విషయములు, విషయవాంఛలతో కూడిన కర్మలు, వాటిఫలములు వాసనలు అనే మకిలతోనూ, సత్వరజస్తమోగుణములుఅనే ఇతర లోహాలతో కూడిన బంగారం జీవాత్మ అయితే, ఆ మకిల, లోహములు అంతా కరిగిన తరువాత మిగిలే స్వచ్ఛమైన బంగారమే ఆత్మస్వరూపము. అప్పుడు పరిశుద్ధమైన ఆత్మ పరమాత్మలో లీనం కావడానికి అర్హత కలిగి ఉంటుంది. అదే ముక్తి, మోక్షము, పరమపదము.

ఇందులో ఉన్న రహస్యం ఏమిటంటే, మనంఅందరం కూడా కర్తృత్వభావన లేకుండా, నేను చేస్తున్నాను అనే భావన లేకుండా, ఆ కర్మల పట్ల ఆసక్తి లేకుండా, నిష్కామంగా కర్మలు చేస్తే ఆకర్మలఫలములు, వాటి తాలూకు వాసనలు మనకు అంటుకోవు. మనము పరమాత్మ మాదిరి ఉదాసీనంగా, తటస్థలంగా, సాక్షీభూతంగా అన్నీచూస్తూఉంటే, ఈ కర్మఫలముల నుండి ముక్తి త్వరగా లభిస్తుంది. అప్పుడు మనలో ఉన్న ఆత్మ పరమాత్మలో కలిసి పోతుంది. పునర్జమ్మ ఉండదు.

10. మయాధ్యక్షేణ ప్రకృతిః సూయతే సచరాచరమ్ |
హేతునానేన కౌంతేయ జగద్విపరివర్తతే || ||

ఓ అర్జునా! ఈ జగత్తుకు అంతా నేను అధ్యక్షుడను. ఈ చరాచర ప్రకృతి, అందులోని సృష్టి నా ఆధ్వర్యములోనే జరుగుతున్నాయి. ఈ జగత్తు అంతా ఒక నియతి ప్రకారం ప్రవర్తిస్తూ ఉంది. నేను మాత్రం సాక్షిగానే ఉంటాను. ఏమీ చేయను. ఒక సభ జరుగుతూ ఉందనుకోండి ఆ సభలో అధ్యక్షుడు, అధ్యక్ష స్థానం అలంకరించి, సభను నడిపిస్తాడు. వక్తలు మాట్లాడతారు. సన్మానాలు సత్కారాలు జరుగుతుంటాయి. జరగవలసిన కార్యక్రమాలను, ఒకదాని తరువాత ఒకటిగా అధ్యక్షుడు చెబుతుంటాడు.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

కార్యనిర్వాహకులు చేస్తుంటారు.వక్తలు మాట్లాడే మాటలకు, కార్యనిర్వాహకులు చేసే పనులకు అధ్యక్షుడికి ఎటువంటి సంబంధము లేదు. అలాగే ఈ సృష్టి అనే సభకు పరమాత్మ అధ్యక్షుడు, ప్రకృతి అనే కార్యనిర్వాహకుడు సృష్టిని సాగిస్తున్నాడు. పోషిస్తున్నాడు. లయం చేస్తున్నాడు. అధ్యక్షుడు అయిన పరమాత్మ కేవలం సాక్షిగా చూస్తున్నాడు. అ ప్రకృతిలోని అవ్యక్తిము లన్నీ కొన్నిటితో మరి కొన్ని కలవడం వలన వ్యక్తమవుతున్నాయి. కొంత కాలం వివిధ రూపాలలో ఉంటాయి. మరలా విడిపోవడం వలన అవ్యక్తంగా మారి పోతున్నాయి, మరలా కలుసుకుంటూ వ్యక్తము అవుతున్నాయి. ఈ వ్యక్త ఆవ్యక్త కార్యకరమాలను సృష్టి స్థితి లయము అని అంటారు. ఈ కలయికలు, విడిపోవడాలు, అవ్యక్త, వ్యక్తి అవస్థలు అన్నీ పరమాత్మ అధ్యక్ష స్థానంలో ఉండి, కేవలం సాక్షిగా చూస్తున్నాడు.

కాని మానవుడు ఏం చేస్తున్నాడు. తనకు సుఖం కలిగితే దేవుడిని పొగుడుతున్నాడు. దు:ఖం వస్తే దేవుడిని తిడుతున్నాడు. ఏం దేవుడండీ నాకు అన్నీ కష్టాలే తెచ్చిపెడుతున్నాడు. అని వాపోతుంటాడు. రకరకాల కోరికలు కోరుకుంటూ పూజలు చేస్తుంటాడు. ఆ కోరికలు తీరడానికి మొక్కులు మొక్కుతుంటాడు. దేవుడితో బేరం ఆడుతుంటాడు. తను అనుకున్న కోరికలు తీరితే తాను కొలిచినదేవుడిని పొగుడుతాడు. తీరకపోతే మరొక దేవుడికి ఆశ్రయిస్తాడు నిజానికి సుఖం వచ్చినా, దు:ఖం వచ్చినా, తాను కోరుకున్న కోరికలు తీరినా, తీరకపోయినా, దేవుడికి ఎలాంటి సంబంధం లేదు. అదంతా మానవుడి ప్రార్ధ కర్మ వల్ల వచ్చిందే ఈ విషయం తెలియక మానవుడు అజ్ఞానంలో పడుతున్నాడు. అన్నిటికీ దేవుడే కారణం అనుకుంటున్నాడు. అజ్ఞానంలో అంటే మాయలో పడి కొట్టుకుంటుంటాడు.

ఇక్కడ ఇంకొకవిషయం కూడా ఉంది. అందరు వర్తలువచ్చినా, కార్యనిర్వాహకులు అన్ని ఏర్పాట్లు చేసినా అధ్యక్షుడు రానిదే సభ జరగదు. అలాగే ఈ ప్రకృతిలో చైతన్యం రావాలంటే పరమాత్మ అందులో ప్రవేశించాలి. అప్పుడే చైతన్య వంతం అవుతుంది. ఆ చైతన్యమే అందరిని నడిసిస్తుంది. సృష్టి, స్థితి, లయములను నిర్వహిస్తుంది. ఇక్కడ మనం మరొకటి గ్రహించాలి .మనం ఎల్లప్పుడూ సభలో జరిగే కార్యకరమాల వంక చూస్తుంటాము, అందులో లీనం అవుతాము కానీ అధ్యక్షుల వారి వంక చూడము. అలాగే మనం పరమాత్మ నడిపించే ఈ ప్రకృతిలోనూ ప్రపంచంలోనూ లీనం అవుతాము కానీ పరమాత్మ గురించి పట్టించుకోము. వక్తల ఉపన్యాసాలు సన్మానాలు వీటి మీదనే మనదృష్టి అంతా. అయితే ఈ సభ తాత్కాలికమనీ, కొంచెం సేపటికి అయిపోతుందనీ అందరికీ తెలుసు కానీ ఏమీ తెలియనట్టే ఉంటాము. అదే మాయ ఈ మాయనుతెలుసుకోవాలంటే ఈ సభను నిర్వహిస్తున్న అధ్యక్షుడి గురించి తెలుసుకోవాలి. ఆయన గొప్పవాడు. ఆయన గురించిఅంటే పరమత్మ గురించి తెలియాలంటే జ్ఞానము విజ్ఞానము కావాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

పరమాత్మ మన స్థూలదృష్టికి మనసుకు అందడు. కాబట్టి మనదృష్టి సభలో మాట్లాడే వక్తల మీద , జరిగే కార్యక్రమాల మీద కాకుండా సభాధ్యక్షుని మీద కేంద్రీకరిస్తే, ఆయనకు దగ్గరవుతాము. లేకపోతే సభలో అంటే ప్రకృతిలో లీనం అయిపోతాయు. ప్రకృతిలో సంభవించే చిత్రవిచిత్రాలు అనే సభాకార్యక్రమాలను చూస్తూ ఆనందిస్తూ మైమరచి పోతాము. మరలా మరలా ఇటువంటి సభలకు వస్తుంటాము పోతుంటాము. పునరపి జననం పునరపి మరణం. ఇదే మానవ జీవితం.

11.. అవజానంతి మాం మూఢా మానుషీం తనుమాశ్రితమ్ |
పరం భావమజానంతో మమ భూతమహేశ్వరమ్ || ||

నా పరమ తత్వమును తెలియని మూఢులైన మానవులు, నేను కేవలం కృష్ణుడు అనే శరీరం ధరించిన మానవుడనని, నేనుకూడా వారి మాదిరే ఉంటాననీ నన్ను నానావిధములుగా అవమానిస్తున్నారు.।। ఈ శ్లోకంలో కృష్ణుడు మూఢా: అనే పదం వాడారు. అంటే మూఢులు ఎవరు? దేవుడు నాకు అన్నీ కష్టాలే తెచ్చిపెట్టాడు. అందరూ సుఖపడుతున్నారు. నాకు ఒక్కడికే కష్టాలన్నీ ఇచ్చాడు అని వాపోతుంటాడు. వారు మూఢులు. దేవుడు ఎవరినీ కష్టపెట్టడు. ఆయన సుఖస్వరూపుడు. అందరకీ సుఖంకలిగిస్తాడు. కాని మనమే మనం చేసే కర్మలతో కష్టాలను తెచిపెట్టుకుంటాము. దానికి దేవుడిని విందిస్తాను. రెండవది తనలోనే ఉన్న ఆత్మస్వరూపాన్ని వదిలిపెట్టి దేవుడి గురించి ఎక్కడెక్కడో వేదుకుతాము. ఇదీ మూఢత్వమే. మూడవది ఈ దొరికే అశాశ్వత వస్తువులలో శాశ్వతత్వము కొరకు పాకులాడుతాము.

ఒకడు ఇంటిని కడతాడు. అది శాశ్వతంగా ఉండాలని గట్టిగా కడతాడు. కాని పదేళ్లుకాగానే వాడే ఆ ఇంటిని కూలగొట్టి మరొక డిజైన్తో కడతాడు. ఈ లోపల వీడే పోతే ఆ పని వాడి వారసులు చేస్తారు. ఏదీ శాశ్వతము కాదు అని తెలిసి కూడా, అన్నీ శాశ్వతంగా ఉండాలి అని భావించడం మూఢత్వం. ఇటువంటి వారు మూఢులు. ఇటువంటి వారు తనను అంటే కృష్ణుడిని కేవలం మానవమాత్రుడుగా భావిస్తారు అని అన్నాడు. మూఢులు అంటే తెలిసీ తెలియని వారు. వారికి తెలియదు. ఒకరు చెబితే వినరు. తమ మూర్ఖత్వమే తమది.

ఇంతకు ముందు శ్లోకంలో అధ్యక్షుల వారి గురించి చెప్పుకున్నాము. కొంత మంది మూఢులు ఈయన నాకు తెలుసులేరా ఈయన అధ్యక్షుడు ఏంటి. మనలాంటి వాడే వాడి కన్నా నాకే ఎక్కువ తెలుసు. అసలు వీడి కేం తెలుసని అధ్యక్ష స్థానంలో కూర్చోపెట్టారు అని విమర్శిస్తుటారు.

అలాగే పరమాత్మ ఈ అనంత విశ్వానికి అధ్యక్షుడు. ఆయన కూడా ధర్మరక్షణ కొరకు మానవునిగా అవతరిస్తుంటాడు. అటువంటి అవతారమే కృష్ణావతారము. కాని కొంత మంది మూఢులు రాముని కృష్ణుని మానవులుగానే పరిగణిస్తారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

సామాన్యుడిగా అనుకుంటారు.ఆ అవతారంలో ఆచరించిన పనులను హేళన చేస్తుంటారు. ఇంత మంది భార్యలు ఉన్న వాడిని అస్ఖలిత బ్రహ్మచారి అని ఎలా అంటారు అని సందేహాలు. అమ్మో గోపికలతో రాసలీలలు, వాళ్ల బట్టలు ఎత్తుకుపోవడం, వెన్నలు దొంగిలించడం పైగా భగవద్గీత చెప్పాడట. అని అంటుంటారు. ఇవన్నీ వారి మూఢత్వానికి చిహ్నాలు.

కృష్ణుడిలో ఉన్న ఒక్క లక్షణం సహనం. శిశుపాలుడు ఎన్ని తిట్టినా ఒక్క మాట కూడా అనలేదు. ఎవడైనా ఒకడు, ఒక రాజకీయ నాయకుడి అవినీతి గురించి ప్రస్తావిస్తే నేను అవినీతి పరుడిని కాను అని నిరూపించుకోకపోగా, నేను ఒక్కడినేనా దొరికింది, వాడు అంత తినాడు వీడు అంత తిన్నాడు నేను తింటే తెప్పా అంటూ ఎదురు దాడికి దిగుతాడు. కాని కృష్ణుడు అటువంటి పని చేయలేదు. ఓర్పుతో అన్నీ సహించాడు. సత్రాజిత్తు స్యమంతక మణి గురించి అపవాదు వేసినా ఆ అపవాదు పోగొట్టుకోడానికి పయత్నం చేసాడే తప్ప ఎదురు దాడికి దిగలేదు. తనను స్తుతించినప్పుడుపొంగి పోలేదు. నిందించినపుడు కుంగిపోలేదు. అంతే కాకుండా యుద్ధసమయంలో, ఇంక కొద్దిసేపట్లో యుద్ధం మొదలు కాబోతోందిఅనే సమయంలో, అర్జునుడికి గీతాబోధ చేసిన తత్వవేత్త కృష్ణుడు, ఒక సాధారణమానవుడు చేయలేని పని. అదీ కృష్ణతత్వము అదీ పరమాత్మ లక్షణం.

అలాగే రాముడు కూడా, తెల్లవారి పట్టాభిషేకం అని ప్రకటించిన దశరథుడు, తెల్లవారగానే అడవులకు పొమ్మన్నాడు. చిరునవ్వుతో స్వీకరించాడు రాముడు. కట్టుకున్న భార్యను ఎవరో అపహరించాడు. కుంగీ పోలేదు రాముడు. ఇవీ ఒక మానవుడికి రాకూడని కష్టాలు, కాని చిరునవ్వుతో భరించాడు రాముడు. ప్రజాభిప్రాయానికి తలవంచి కట్టుకున్న భార్యను కూడా వదిలేసాడు. అది రాముని వ్యక్తిత్వం, రాముడు, కృష్ణుడు మానవ రూపాలలో ఉన్న దేవతామూర్తులు వారిలో ఉన్న మంచి లక్షణములు అలవరచుకోవాలే గానీ, రాముని కృష్ణుని సామాన్యమానవులు వాళ్లు ఏం చేసారు అని విమర్శించడం మూఢుల లక్షణం.

ఇంకా కొంత మంది మూఢులు ఉన్నారు. వారు రాముడు, కృష్ణుడే దేవుళ్లు అనుకుంటారు. మరి కొంత మంది శివుడు ఒక్కడే దేవుడు అంటాడు. వారందరూ పరమాత్మ స్వరూపాలే, ఆ పరమాత్మ ఇన్నిరూపాలుగా తనను తాను ప్రకటించుకుంటున్నాడు అని తెలుసుకోలేరు. పైగా వారి మధ్య భేదభావం పెంచుకుంటారు. అందుకే 'మమ భూతమహేశ్వరమ్ అజానన్త:'అని అన్నాడు వ్యాసుడు. నన్ను ఈ సకల చరాచర భూతకోటికి మహేశ్వరుడను అని తెలుసుకోలేరు. వీరు కూడా మూఢులే అంతతో ఆగకుండా అవజానన్తి ఆంటే అవమానిస్తుంటారు. ఈయన కూడా మనలాంటి మానవుడే అనే చులకన భావంతో ఉంటారు. వీరంతా మూఢులు అని నిర్ ద్వంద్వంగాచెప్పాడు వ్యాసుడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

కాబట్టి సాధకులు, యోగమును అభ్యాసం చేసేవాళ్లు, భక్తులు అయిన వాళ్లు ముందు సహనం అలవరచుకోవాలి. ఇతరులను, ముఖ్యంగా దేవతా మూర్తులను విమర్శించడం మానుకోవాలి. అన్ని దేవతామూర్తులలో పరమాత్మ అంతర్లీనంగా ఉన్నాడు అని తెలుసుకోవాలి. తాను పూజించే దేవుడి మీద తప్ప ఇతర దేవతామూర్తుల మీద అసూయ పడటం, ద్వేషించడం వదిలిపెట్టాలి. ఆత్మ విమర్శచేనుకోవాలి. అదేమిజ్ఞుల లక్షణం.

(ఇటీవల ఒక స్వామీజి, అవధూత సాయిబాబా మీద అనుచిత వ్యాఖ్యలు చేసి వివాదం సృష్టించాడు. ఆయన దేవుడే కాదన్నాడు. నిజానికి సాయిబాబా ఎప్పుడూ తాను దేవుడిని అని చెప్పుకోలేదు. ఈ ప్రజలే ఆయనను దేవుడిని చేసారు. అతి సామాన్యంగా బతికిన సాయిబాబాకు పల్లకీ సేవలు, కిరీటాలు, శాలువలు కప్పి, అలా చేయకపోతే పాపం వస్తుందని ప్రచారం చేసారు. సాయిబాబా బోధించిన సహనం శ్రద్ధ అనే లక్షణాలను వంటపట్టించుకోకుండా, ఆయనకు అలంకారాలు చేయడంలో మునిగిపోతున్నారు. మరొక ప్రబుద్ధుడు వినాయకుడిని అతిగా విమర్శించి తరువాత సారీ చెప్పాడు. ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ చెప్పిన మూఢులకు వీరే ప్రత్యక్ష ఉదాహరణలు)

12. మోఘాశా మోఘకర్మాణో మోఘజ్ఞానా విచేతసః |
రాక్షసీమాసురీం చైవ ప్రకృతిం మోహినీం శ్రితాః || ||

ఇటువంటి మూఢులు ఎలా ప్రవర్తిస్తారో ఈ శ్లోకంలో వివరించాడు కృష్ణుడు. ఇటువంటి వారికి పనికి మాలిన, వ్యర్థమైన ఆశలు, కోరికలు ఉంటాయి. ఇటువంటి వారికి బుద్ధిపని చేయదు. వీరంతా మోహంలో పడి కొట్టుకుంటూ ఉంటారు. ఇటువంటి వారు రాక్షస భావాలు, అసుర భావాలు కలిగి ఉంటారు. రాక్షసుల మాదిరి అసురుల మాదిరి ప్రవర్తిస్తుంటారు. ప్రాపంచికి విషయాలు అనే మోహంలో పడి పోతుంటారు.

మనం చాలా సార్లు ఆబ్బా ఇది అమోఘంగా ఉంది. అని అంటూ ఉంటాము. అమోఘము అంటే మోఘము కానిది. మోఘము అంటే వ్యర్థమైనది, ఎందుకూ పనికిరానిది, పనికి మాలినది, ఉపయోగములేనిది. కృష్ణుడు మనం చేసే కర్మలను అన్నిటినీ ఇలాంటి పనికిమాలినవి అంటున్నాడు. మోఘాతా అంటే పనికి మాలిన వ్యర్థమైన ఆశలు, మోఘ కర్మాణో మనం చేసే పనులన్నీ వ్యర్థమైన, పనికిమాలిన పనులు, మోఘ జ్ఞానము అంటే ఈ ప్రపంచంలో మనం చదివేచదువులు, వాటివల్ల వచ్చే జ్ఞానము ఎందుకూ పనికి రాకుండా పోతోంది. అని అన్నాడు. మరి కొంత మంది ఉంటారు. వాళ్లు గొప్ప వేదాంతులు. బాగా చదువుకున్నవాళ్లు. శాస్త్ర పరిజ్ఞానం ఉంది. కాని వారి జీవితంలో ఏ చిన్న సమస్యవచ్చినా తట్టుకోలేరు. జ్యోతిషం అనీ వాస్తు అనీ, హస్తసాముద్రికం అనీ అటు ఇటు పరుగెడుతుంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

వాళ్ళు సంపాదించుకున్న జ్ఞానం వారికే పనికిరాదు. కేవలం అది పుస్తక పరిజ్ఞానం కిందనే మిగిలిపోతుంది. దానినే మోఘజ్ఞానా అంటే పనికిరాని పరిజ్ఞానము అని అంటున్నాడు కృష్ణుడు. వీళ్లను విచేతసులు అని అన్నాడు అంటే బుద్ధిలేని వాళ్లు, కనీస పరిజ్ఞానం లేని వాళ్లు, పరిజ్ఞానం ఉన్నా సక్రమంగా వినియోగించుకోలేని వాళ్లు.

ఇంకా కొంత మంది ఉంటారు. వారు చేసే అక్రమ వ్యాపారాలలో, వ్యవహారాలలో తనకు లాభం వచ్చేటట్టు చేస్తే దేవుడికి ఇంత వాటా ఇస్తామంటారు. దేవుడితో బేరాలాడతారు. ఇటువంటి వారి ఆలోచనలు వ్యర్థములు, పనికిమాలినివి. వీరంతా తమ ఆలోచనలకు తగ్గ కోరికలే భగవంతుని కోరుతుంటారు. ఉదాహరణకు హిరణ్యకశికుడు ఘోర తపస్సు చేస్తేతే బ్రహ్మ ప్రత్యక్షం అయ్యాడు. బ్రహ్మప్రత్యక్షంఅయితే మోక్షం కోరుకోక తనకు త్రిలోకాధిపత్యము, చావులేని వరం కోరుకున్నాడు. ఎందుకంటే అతడు అసురుడు, రాక్షసుడు. ఇటువంటి ప్రాపంచిక సంబంధమైన కోరికలను కోరే మనం కూడా రాక్షసుల, అసురుల మనస్తత్వము కలిగి ఉన్నాము అనడంలో తప్పేముంది.

మరి ఇటువంటి మోహం ఎందుకు కలుగుతుంది అంటే దానికీ కారణం చెబుతున్నాడు పరమాత్మ. ప్రతి మనిషిలో రెండు గుణాలు, రెండు తత్వాలు ఉంటాయి. అవే దైవత్వము అసురత్వము. అలాగే ఏ పని చేయడానికి అయినా మూడు మెట్లు ఉంటాయి. వాటిని జ్ఞాన శక్తి ఇచ్ఛాశక్తి, క్రియాశక్తి అని అంటారు. ఏ పని చేయాలన్నా ఆ పని గురించిన విషయాలు అంటే జ్ఞానము మనకు ఉండాలి. రెండవది. ఆ పని చేయాలనే కోరిక కూడా ఉండాలి. మూడవది ఆ పని చేయడానికి తగిన పయత్నం చేయాలి. అప్పుడే ఏ పని అయినా చేయడం సాధ్యపడుతుంది. పైన చెప్పబడిన మోఘాశులు, మోఘకర్ములు, మోఘజ్ఞానులు ఎల్లప్పుడూ పనికి మాలిన, వ్యర్థమైన ఆలోచలను చేస్తూ, పనికి మాలిన ప్రయత్నాలు చేస్తుంటారు. వారికి బుద్ధి పని చేయదు. వారిని ఎల్లప్పుడూ మోహము ఆవరించి ఉంటుంది. వారి ఆలోచనలు, ప్రయత్నాలు ఎల్లప్పుడూ ప్రాపంచిక విషయాలలోనూ ప్రాపంచిక సుఖాలలోనూ అవి ఎలా పొందాలో అనే ఆలోచనలలోనూ నిమగ్నం అయి ఉంటాయి.

పరమాత్మ ఈ మూడుల గురించి చెబుతు వారిది రాక్షస తత్వము అంటే రజోగుణప్రధానము. అసురతత్వము అంటే తమోగుణ ప్రధానము అని అన్నాడు. రాక్షసుడు అంటే రక్షించడానికి తగనివాడు. అసురుడు అంటే దైవత్వము లేని వాడు. అంటే వ్యతిరేక లక్షణములు కలవాడు అని అర్ధం. ఒక విషయాన్ని చదివి అర్థం చేసుకొని జ్ఞాపకం పెట్టుకోవడం దైవీ లక్షణము తాత్కాలికంగా చదివి వెంటనే మరిచిపోవడం, ఒకవేళ గుర్తున్నా దానిని అంగీకరించకపోవడం ఆసురీ లక్షణము. ఇది దైవీలక్షణానికి వ్యతిరేకలక్షణం. ఈ గుణములు రాజసిక తామస లక్షణములు అంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

చాలా మంది పబ్బంగడుపుకోవడం. అవసరం తీరగానే మరిచిపోవడం చేస్తుంటారు. వీరు తమ బుద్ధిని ఉపయోగించరు. అందుకే విచేతసులు అని అన్నారు. కాబట్టి మానవులు తమలోని రాక్షస ప్రవృత్తిని, ఆసురీ ప్రవృత్తిని వదిలిపెట్టి, కామ క్రోధములను వదిలిపెట్టి, సమభావం కలిగి ఉండి, బుద్ధిని ఉపయోగిస్తూ, పరమాత్మ తత్వమును తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నించాలి.

13. మహాత్మానస్తు మాం పార్థ దైవీం ప్రకృతిమాశ్రితాః |
భజంత్యనన్యమనసో జ్ఞాత్వా భూతాదిమవ్యయమ్ || ||

ఇంతకు ముందు శ్లోకంలో ఆసురీ ప్రవృత్తిని, రాక్షస ప్రవృత్తిని, విచేతనులను, మాయలో, మోహంలో పడినవారి గురించి వివలంచాడు. ఇప్పుడు దానికి వ్యతిరేకమైన దైవీ సంపద గురించి వివరిస్తున్నాడు. ఈ దైవీ సంపద కలవారిని మహాత్ములు అని అన్నాడు కృష్ణుడు. ఈ ప్రకృతిలో దైవీ ప్రకృతి ఆసురీ ప్రకృతి అని రెండు ఉన్నాయి కదా. వాటిలో ఈ దైవీ ప్రకృతిని ఆశ్రయించిన వారు ఎల్లప్పుడూ సాత్వికగుణములనే కలిగి ఉంటారు. వారు ఎల్లప్పుడూ పరమాత్మనే భజిస్తారు. ఎలాంటి పరమాత్మ ను భజిస్తారంటే... భూతాదిమ్ అంటే ఈ సమస్త భూతములకన్నా ముందు నుండి ఉన్నవాడు. అవ్యయమ్ అంటే నాశము లేని వాడు. ఇటువంటి పరమాత్మను ధ్యానిస్తారు. ఎలా గ్యానిస్తారు అంటే 'అనన్య మనసో 'ఇతరములైన ప్రాపంచిక విషయములలో లీనంకాని, ఏకాగ్రమైన మనసుతో ధ్యానిస్తారు. అంటే మనసు ఇతర విషయమల మీద లగ్నం కాకూడదు. భగవంతుని మీదనే లగ్గం కావాలి. దానినో అనన్య మనసు అనన్య భక్తి అని అంటారు.

కాబట్టి మానవుడు ఈ ప్రకృతిలో ఆసురి ప్రవృత్తి ఉన్నవి ఏవి, దైవీ ప్రకృతి ఉన్నవి ఏవి అని జ్ఞాత్వా అంటే తెలుసుకొని, ఆసురీ ప్రవృత్తిని వదిలిపెట్టి దైవీ ప్రవృత్తిని అనుసరించాలి. బుద్ధిని ఉపయోగించాలి. ఆసురీ ప్రవృత్తి ఉన్న వాళ్లకు కేవలం మనసు, ఇంద్రియాలు పనిచేస్తాయి. బుద్ధి పని చేయదు. వీ చక్షణా జ్ఞానం ఉండదు. ఏది తెలుసుకోవాలో దానిని తెలుసుకోరు. అనవసర విషయాలు, వ్యర్థ విషయాల మీద శ్రద్ధచూపిస్తారు. ఏవి చెయ్యాలో అవి చెయ్యరు. చెయ్యకూడని పనులు చేస్తుంటారు. అలా కాకుండా కేవలం శాస్త్రములను అనుసరించి చేయవలసిన కర్మలను మాత్రమే చేస్తూ, చేయకూడని కర్మలను చేయని వారిని, దైవీ ప్రవృత్తిని ఆశ్రయించిన వారిని మహాత్ములు అని అంటారు. వీరికి ఏది శాశ్వతము, ఏది అశాశ్వతము అనే విచక్షణా జ్ఞానం లభిస్తుంది. వీరు అశాశ్వతములైన అపరా ప్రకృతిలో లభించే ప్రాపంచిర విషయముల వంక చూడకుండా, పరాప్రకృతి వంక చూస్తుంటారు. అటువంటి వారు మాం.జ్ఞాత్వా అంటే నా గురించి తెలుసుకోగలుగుతారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

అంటే ఆత్మతత్వాన్ని గురించి తెలుసుకుంటారు. ఆ జ్ఞానం ఎలాంటిది అంటే పరమాత్మ ఆ సమస్తచరాచర భూతములకన్నా ముందు నుండి ఉన్న వాడు, నాశము, మార్పులేని వాడు అని తెలుసుకోవడమే జ్ఞానం. ఈ భౌతిక ప్రపంచం అందులో నుండి లభించే సుఖాలు శాశ్వతం కాదు. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అంతమైపోతాయి, దాని కన్నా మించిన పరమాత్మకు ఆది, అంతము, మార్పు,నాశము లేదు అనే జ్ఞానాన్ని సాధకుడు పొందుతాడు. తనకు కలిగే సుఖదు:ఖాలు తన మెదలు కర్మల వల్ల కలుగుతున్నాయి అని అనుకుంటాడు. అంతే కానీ దేవుడు తనకు దుఃఖం కలిగించాడు అని అనుకోడు. సుఖం వచ్చినా దుఖం వచ్చినా, దానిని పరమాత్మ ప్రసాదంగా భావించి, ఆనందంతో అనుభవిస్తాడు.

ఇదంతా ఎలా కలుగుతుంది. ఏకాగ్రమైన మనస్సుతో, అచంచలమైన భక్తితో పరమాత్మను ఉపాసించాలి. పరమాత్మను తప్ప మరొక దానిని తలంచకూడదు. ఈ మహాత్ములు ఎవరైనా కావచ్చు, ఆడ, మగ, ఉన్నత కులము, నీచ కులము అనే భేదం లేదు. దైవీసంపద కలవారు ఎవరైనా మహాత్ములు కావచ్చ అటువంటి మహాత్ములు తన దైనందిన జీవితంలో ఏమి చేస్తారోఎలా పవర్తిస్తారో తరువాతి శ్లోకంలో వివరించాడు కృష్ణుడు.

14. సతతం కీర్తయంతో మాం యతంతశ్చ దృఢవ్రతాః |
నమస్యంతశ్చ మాం భక్త్యా నిత్యయుక్తా ఉపాసతే || ||

పైశ్లోకంలో చెప్పబడిన మహాత్ములు అయిన వారు ఎల్లప్పుడూ నన్నే కీర్తిస్తుంటారు. నాయందు దృఢమైన ప్రతమును, భక్తిని, విశ్వాసమును, నమ్మకమును కలిగి ఉంటారు. నాకే భక్తితో నమస్కరిస్తారు. వారి చిత్తము ఎల్లప్పుడూ నాయందే లగ్నం అయి ఉంటుంది.ఎల్లప్పుడు నన్నే ఉపాసిస్తూ ఉంటారు.

ఈ దైవీ సంపద కలవారు ఏంచేస్తారు అనే విషయాన్ని ఇక్కడ చెబుతున్నాడు. పరమాత్మ, ద్రైవీ సంపద కలిగిన వారు ఎల్లప్పుడూ నిరంతరం నన్నే ధ్యానిస్తారు, కీర్తిస్తారు. నా గురించి ధృఢంగా ప్రయత్నం చేస్తారు. నా మీద అనన్యభక్తి కలిగి ఉంటారు. నాకు నమస్కరిస్తారు. నిత్య యుక్తా అంటే నిత్యము ఎల్లప్పుడూ తమ చిత్తము నా యందే లగ్నం చేస్తారు. పైలక్షణాలతో నన్ను సేవిస్తారు. దైవీ సంపద కలవారు చేసే పనులన్ని పైన తెలిపారు. వాటిలో కొన్ని అన్నా మనం ఆచరిస్తే మనం కూడా ధైవీసంపద కలిగి ఉన్న వాళ్లము అని అనుకోవచ్చు. మనం కూడా మహాత్ములము కావ చ్చు. దీనిగురించి కొంచెం వివరంగా

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

సర్వకాల సర్వావస్థల యందు పరమాత్మను ధ్యానించాలి. వారిలో సాకారముగా పూజించే వారయితే భగవంతుని ఆర్చామూర్తిని పూజించడం, భగవంతుని నామమును స్మరించడం, ధ్యానించడం చేయాలి. పూజలు చేయాలి. నిరాతార భక్తి కలవారయితే భగవంతుని హృదయములో నిలుపుకొని ధ్యానించాలి. ఏమి చేసినా భక్తి, శ్రద్ధ, ఏకాగ్రత ముఖ్యం. భగవంతుని చేరుకోవడానికి నిరంతరం ప్రయత్నం చేస్తూ ఉండాలి. తనకు సుఖం వచ్చినా, దు.ఖం వచ్చినా అది భగవంతుని ప్రసాదంగా భావించాలి .ఏనాడు చేసుకున్న కర్మఫలమో ఈ నాడు అనుభవిస్తున్నాను అని అనుకోవాలి. అంతే కానీ భగవంతుడు నాకు కష్టాలు కలిగించాడు, నన్ను పరీక్షిస్తున్నాడు అని అనుకోకూడదు.

ఇంద్రియములను మనసును నిగ్రహించుకోవాలి. యతన్తశ్చ అంటే నిరంతరము పరమాత్మను చేరుకోడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ ఉండాలి. మానవ ప్రయత్నంతో పాటు దైవానుగ్రహం కూడా సంపాదించాలి. కేవలం ప్రయత్నంతోనే కార్యము సిద్ధంచదు. దానికితోడు దైవానుగ్రహం కూడా ఉండాలి. తరువాత ధృడమైన వ్రతము కలిగి ఉండాలి. ఎందుకంటే మన మనసు ఎన్నోజన్మల వాసనలతో కరుడు గట్టి ఉంటుంది. దానిని లొంగదీసుకోవాలంటే ధృడమైన సంకల్పం కావాలి. ఈ ధృడవ్రతములలో కొన్ని ఉపవాసము, మౌనవ్రతము, జపము, ద్యానము, కామ వాంఛలు వదలడం మొదలగునవి. నియమ బదమైన జీవితం గడపాలి. నియమాలు ఆచరించడంలో ధృఢంగా ఉండాలి. మధ్య మధ్య రిలాక్సేషన్ ఉండకుడదు. ఎప్పుడైనా కాస్త అలసత్వం కలిగితే ఈ మాయ మనలను లోబగచుకుంటుంది. అప్పుడు మధ్యలోనే సాధకుడు జారిపోతాడు. మరలా ప్రాపంచిక సుఖముల కోసం పాకులాడుతాడు. అందుకే ధృడమైన సంకల్పం ముఖ్యం. అందుకే నిత్య యుత్తా: అనీ, భక్తా: అనీ, రెండు పదాలు వాడారు. నిరంతరము ఏకాగ్రతతోఏమరిపాటులేకుండా ఉండాలి. భక్తి కలిగి ఉండాలి. ఈ ప్రకారంగా దైవీప్రకృతిని అవలంబిస్తే వారికి మోక్షము త్వరలో సిద్ధిస్తుంది.

15. జ్ఞానయజ్ఞేన చాప్యన్యే యజంతో మాముపాసతే |
ఏకత్వేన పృథక్త్వేన బహుధా విశ్వతోముఖమ్ || ||

ఈ మహాత్ములలో కొందరు నన్ను జ్ఞానయజ్ఞంతో అంటే బ్రహ్మసత్యం జగన్మిధ్య అనే జ్ఞానంతో ఉపాసిస్తారు. మరి కొందరు నన్ను ఏకత్వభావంతో ఉపాసిస్తారు. మరి కొందరు వివిధములైన దేవతా రూపములలో నన్ను పూజిస్తారు. విశ్వమే నా రూపముగా కల నన్ను వివిధ పద్ధతులలో, వినిధ రూపములతో ఉపాసిస్తుంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

భగవంతుడిని మనం మూడు రకాలుగా భావిస్తాము. మొదటివి భగవంతుడు ఈ అనంత విశ్వాన్ని సృష్టించాడు. అంటే భగవంతుడు వేరు విశ్వం అంటే ప్రకృతి వేరు. రెండవ భావన భగవంతుడు సృష్టించడమే కాదు అంతటా ఆయనే అయి ఉన్నాడు. అన్నిటిలోనూ ఆయనే ఉన్నాడు. మూడవ భావన అసలు ఈ సృష్టి అంటూ ఏమీ లేదు.అంతా మిథ్య ఆభాస. మనం కల్పించుకున్నది. ఉన్నది ఒక్క బ్రహ్మమే. అదేనేను. బ్రహ్మసత్యం జగన్మిధ్య ఇటి పరమాత్మ గురించి మన భావన.

భగవంతుని పూజించేవాళ్లు రెండు రకాలు. జ్ఞానయజ్ఞముతో పూజించేవాళ్లు. వారు అద్వైత భావమును ఆశ్రయిస్తారు. అలా కాకుండా కొంతమందిపరమాత్మ ఒక్కడే అన్నిటిలోనూ ఆత్మస్వరూపంతో వెలుగుతున్నాడు అని భావిస్తారు. మరి కొందరు, పరమాత్మ, వివిధ దేవతా రూపములలో ఉన్నాడని భావించి వివిధములైన దేవతా రూపములను పూజిస్తూ ఉంటారు. ఎవరి సంస్కారములనుబట్టి వారు పూజిస్తూ ధ్యానిస్తూ ఉంటారు. ఎవరు ఏ రకంగా పూజించినా ఆ పూజలన్నీ పరమాత్మకే చెందుతాయి.

జ్ఞాన యజ్ఞము అంటే బ్రహ్మ సత్యం జగన్ మిథ్య జీవో బ్రహ్మైవనా పర: అంటే బ్రహ్మ ఒకటే సత్యము మనకు కనిపించే జగత్తు అంతా మాయ,మిథ్య, ఈ ప్రాపంచిక విషయములలో సంచరించు జీవాత్మ కూడా వాస్తవానికి పరబ్రహ్మస్వరూపమే కాని వేరు కాదు. ఈ సత్యము తెలుసుకొని పరమాత్మను ఆరాధించడమే జ్ఞాన యజ్ఞము. దీనినే అద్వైత భావము అంటారు. ఈ జ్ఞాన యజ్ఞము ఆచరించే వాడు తానే బ్రహ్మ అనే భావనతో ఉంటాడు. అహం బ్రహ్మస్మి అనే భావన అదే. ఆ భావన కలిగితే సాధకుడు ఏ చెడ్డ పనీ చేయడు.

అలా కాకుండా మరి కొంత మంది. పరమాత్మ ఒక్కడే. ఆ పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా అన్ని జీవరాసులలోనూ ఉన్నాడు అని ఆత్మదర్శనం చేస్తారు. మరి కొందరు వివిధ రకములైన దేవతలను ఉపసిస్తుంటారు. బహుధా అంటే వివిధ రూపములతో, విశ్వతో ముఖమ్(విశ్వాకారం) అంటే ఈ విశ్వము అంతా నిండి ఉన్నవాడిని, అయిన నన్ను ఉపాసిస్తూ ఉంటారు. మొదట అద్వైత భావముతో కూడిన జ్ఞాన యోగమును చెప్పి తరువాత సాకార రూపముతో కూడిన వివిధ యజ్ఞముల గురించిచెప్పాడు కృష్ణుడు.

16. అహం క్రతురహం యజ్ఞః స్వధాహమహమౌషధమ్ |
మంత్రోఽహమహమేవాజ్యమహమగ్నిరహం హుతమ్ || ||

ఓ అర్జునా! అన్ని క్రతువులునేనే .అన్నియజ్ఞనులు నేనే .స్వథా అంటూ పితృదేవతలకు అర్పించే పిండములు, జలతర్పణములునేనే. యజ్ఞయాగములలో అగ్నిలో అర్పించే హవ్యములు, హవిస్సులు నేనే. ఏ అగ్నిహూత్రములో అయితే హవ్యములు, కవ్యములు సమర్పిస్తారో అ అగ్నిహెూ త్రము నేనే. ఆ అగ్నిలో వేసే హవ్య, కవ్యములను హుతం చేసే కర్మను నేనే.

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

ఆఖరుకు మనం తినే అన్నము మొదలగా ఆహారపదార్థములు నేనే. అన్నమునే ఓషధి అని అంటారు.।। (ఒకసారి ఫలితం ఇచ్చి ఎండి పోయేది ఓషధి. వరి, గోధుమ. జొన్న మొదలైనవి. ఓషధులు అంటే ఆహారం తినడం వలన కానీ మరి ఏ విధంగా నైనా కానీ, శరీరానికి కలిగే రుగ్మతలను పోగొట్టేవి ఈ ఓషధులు మొక్కల నుండి, వేళ్ల నుండి, చెట్లనుండి లభిస్తాయి. ఓషధుల నుండి వచ్చేది ఔషధము) ఓషధులు మనకు ఆరోగ్యాన్ని ఆయువును ఇస్తాయి. అన్నము మొదలగు ఆహార పదార్థాలు మనకు శక్తిని ఇస్తాయి.

ఈ పరేమాత్మ స్వరూపం గురించి వివరంగా తెలుసుకుందాము. పరమాత్మను సాకారంగా పూజిస్తే ఏమవుతుంది అంటే దానికి జవాబు ఇక్కడ చెప్పాడు. అంతా నేనే అయినపుడు ఎవరిని ఎలా పూజిస్తే ఆ పూజలు అన్నీ నాకే చెందుతాయి అంటూ తను ఏమేమిగా ఉన్నాడో వివరిస్తున్నాడు పరమాత్మ. ఉదాహరణకు దేవతలను ఉద్దేశించి చేసే యజ్ఞము, పితృదేవతలను ఉద్దేశించి చేసే పిండప్రదానము, జలతర్పణము ఉదాహరణగా తీసుకున్నాడు కృష్ణుడు. ఇప్పుడు మనకు ఒకసందేహం వస్తుంది. యజ్ఞములు. యాగములు మాత్రమే ఎందుకు తీసుకోవాలి. పూజలు వ్రతాలు తీసుకోవచ్చుకదా! అని. నిజమే. అవీ కూడా తీసుకోవచ్చు. వేదములలో, ముఖ్యంగా యజుర్వేదంలో యజ్ఞయాగముల గురించి చెప్పారు. తరువాత వచ్చిన సూత్రాలలో, పురాణాలలో,వ్రతములు, షోడష ఉపచారములతో చేసే పూజల గురించి చెప్పారు. ఇవి అన్నీ ఒక దాని వెంట కాలానుగుణంగా పరిణామ క్రమంలో వచ్చాయి.

ఈ భగవద్గీత చెప్పబడిన రోజులలో ప్రధానంగా యజ్ఞ యాగములే పరమాత్మను అర్చించడానికి సాధనములుగా ఉండేవి. అంతేకాకుండా పరమాత్మకు యజ్ఞపురుషుడు అని కూడా ఒకపేరు అందుకే యజ్ఞములను ఉదాహరణగా తీసుకున్నాడు కృష్ణుడు. ఓ అర్జునా! మీరు చేసే యజ్ఞములు. యాగములు క్రతువులు నేనే. యజ్ఞములలో దేవతలకు అర్పించే హవిస్సును నేనే. పితృకార్యములలో చేసే పిండప్రదానము నేనే. మనం జఠరాగ్నిలో అంటే కడుపులో వేసే అన్నం, వివిధములైన ఆహారములు, అన్నీనేనే అందుతే అన్నం పరబ్రహ్మస్వరూపం అని అన్నారు. ఎందుకు అలా అన్నారు. మనం తినే అన్నం అంటే ఆహారం రక్తంగా మారుతుంది. రక్తం వీర్యంగా మారుతుంది. వీర్యం అండంగా మారుతుంది. ఆ అండమే పిండంగామారి సృష్టి జరుగుతుంది. సృష్టి చేసేది బ్రహ్మ. అంటే ఒక పిండం రావడానికి అన్నం కారణము అయినపుడు అన్నము బ్రహ్మస్వరూపమే కదా!అందుకే మనం అన్నం తినేటప్పుడు 'ఈ అన్నము పరబ్రహ్మస్వరూపము. ఈ అన్నములో ఉండే రసము, రుచి, శక్తి అన్నీ విష్ణుస్వరూపము, ఈ అన్నమును జీర్ణంచేసి, అన్ని అవయవాలకు అందించే శక్తి ఈశ్వరుడు" అని తలచుకుంటూ భోజనం చేస్తే, మనం తినే అన్నం మనకు దైవీశక్తులను ప్రసాదిస్తుంది. అందుకే మనం తినే అన్నమును అమృతస్వరూపంగా భావించాలి.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

అందుకే భగవంతునికి నివేదించేముందు, మనం తినే ముందు అమృతమస్తు అని అంటాము. ఈ పదార్థములు అన్నీ అమృతస్వరూపము అగుగాక అని భావిస్తాము. ఈ అమృతస్వరూపము, పరబ్రహ్మస్వరూపము అయిన అన్నము మొదలగు ఓషధి, ఓషధులు నేనే అని అంటున్నాడు పరమాత్మ.

ఈ యజ్ఞయాగములలో జ్వలింపజేసే అగ్ని నేనే. హెూమం చేయడం కూడా నేనే" ఆ హెూమములు చేసేటప్పుడు పఠించే వేదమంత్రములు నేనే. మనం తినే అన్నం నోటి గుండా తిన్నా ఆ అన్నం జఠరాగ్నిద్వారా జీర్ణం అయి. శక్తిగా మారి. ఏ అవయవానికి ఎంతెంత శక్తిని ఇవ్వాలో ఆ శక్తిని అన్ని అవయవాలకుపంచి పెడుతుంది. అలాగే మనం హెూమంలో వేసే సమిధలు ఆహుతులు, నెయ్యి మొదలగు హవ్యములను, అగ్నిదేవుడు, మనం ఏ మంత్రమును చదివి హెూమం చేస్తామో ఆయామంత్రములకు అధిష్ఠానదేవతలకు అందచేస్తాడు. అందుకే అగ్నిని హవ్యవాహనుడు అంటే హవ్యములను మోసుకొని పోయి ఆయాదేవతలకు అందించేవాడు అని అర్థం. హెూమం లో వేసే సమిధలను, హవ్య, కవ్యములను హుతం చేసే శక్తి కూడా నేనే. అన్నిటిలో నేనే ఉన్నాను అని స్పష్టంగా చెబుతున్నాడు పరమాత్మ.

17. పితాహమస్య జగతో మాతా ధాతా పితామహః |
వేద్యం పవిత్రమోంకార ఋక్సామ యజురేవ చ || ||

ఈ సకల జగత్తుకు తల్లి, తండ్రి, తాత, రక్షకుడు అన్నీ నేనే. ఈ జగత్తులో తెలుసుకోతగ్గది పవిత్రమైనది అంతా నేనే. నేనేఓంకార స్వవరూపుడను, వేదస్వరూపుడను. ఋగ్వేదము, సామవేదము, యజుర్వేదము అన్నీ నేనే. నేనుకానిది ఏదీ లేదు.
మనం ఎక్కువగా లౌకిక మైన సంబంధాలకు ప్రాధాన్యత ఇస్తుంటాము. ఈ బంధాలన్నీ ఈ స్థుల దేహము ఉన్నంతవరకే ఉంటాయి. తరువాత ఉండవు. ఈ జన్మలో తల్లితండ్రి, సోదరీసోదరులు, బంధువులందరూ మరుజన్మలో ఉండరు. కాని ఈ జరత్తుకు తల్లి తండ్రి ఒక్కడే. అందుకి పరమాత్మ ఇలా అంటున్నాడు.

ఈ జగత్తుకు తల్లిని, తండ్రిని, తాతను, నేనే. అంటే అర్థం పరమాత్మకు జన్మలేదు. అజుడు. అనాది. ఆయన కన్నా ముందు ఎవరూ లేరు. నిమిత్త కారణము ఆయనే. ఉపాదాన కారణము ఆయనే. ఆయన పుట్టడానికి కారణం అంటూ ఏదీ లేదు. అంతే కాదు ఈ జగత్తును పోషిస్తున్నది నేనే. ఎవరికి ఏంకావాలో వాటిని సమకూరుస్తున్నది నేనే. ఎవరు ఏ కర్మ చేసినా, ఆ కర్మలకు తగిన ఫలితములను పంచి పెట్టేది నేనే. అని కూడా అన్నాడు. కాబట్టి ఈ తాత్కాలికమైన తల్లి తండ్రుల కన్నా జగత్తుకు తల్లి తండ్రులైన పరమాత్మ గొప్ప అని తెలుసుకోవాలి.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

ఇంక విద్య ఎవరు ఏమైనా తెలుసుకోదలచుకుంటే ఆ తెలుసుకునే వస్తువును నేనే. కాబట్టి మనకు ధనం సంపాదించి పెట్టే ఈ లౌకిక విద్యలతో పాటు జ్ఞానవిద్యను కూడా నేర్చుకోవాలి. ఎందుకంటే లౌకిక విద్యలు నేర్చుకుంటే తాత్కాలిక సుఖాలు లభిస్తాయి కానీ జ్ఞానంసంపాదించుకుంటే అంతము లేని సుఖం అంటే పరమ సుఖం, శాంతి లభిస్తాయి. ఆ విద్య నేర్చుకుంటే ఇంక తెలుసుకోవలసింది ఏమీ ఉండదు. అంతే కాదు తెలుసుకోతగ్గవాడు అంటూ ఉంటే అది నేనే. అంటే ప్రతి వాడూ పరమాత్మను గురించి తెలుసుకోవాలి. ఆత్మజ్ఞానము కలిగి ఉండాలి.

తరువాత నాలుగు వేదములు నేనే. వేద మంత్రములలో ఉన్న ఓంకారము నేనే. అన్ని మంత్రముల కన్నా ఉచ్చరించడానికి తేలికైనది ఒకే అక్షరము కలది అయిన ఓంకారము నేనే అని పరమాత్మ చెప్పాడు. ఈశ్లోకంలో మూడు వేదాల గురించి మాత్రమే చెప్పారు. నాలుగో వేదం గురించి ఎందుకు చెప్పలేదు అని మనకు ఒక సందేహం రావచ్చు. మొదట్లో వేదములు అన్నీ ఒకే రాశిగా ఉండేది. ఛందస్సుకు అనుగుణంగా రాయబడిన వాటిని ఋక్కులు అని అన్నారు.

ఋక్కులు అన్నీ కలిపి ఋగ్వేదముగా రూపొందింది. తరువాత కర్మకాండలు, యజ్ఞములు, వాటి ప్రక్రియలు అన్నీ చాలా మటుకు గద్యరూపంలో ఉంటాయి. యజ్ఞముల గురించి చెప్పారు కాబట్టి దానిని యజుర్వేదము అని అన్నారు. ఈ రెండు వేదాలలో సామ్యంగా పాడుకోవడానికి వీలుగా ఉన్న సూక్తములను ఇంకా మరికొన్నింటిని కలిపి సామవేదంగా రూపొందించారు. లౌకిక విషయాలకు సంబంధించిన కర్మకాండలను అన్నీ కలిపి అధర్వణవేదంగా రూపొందించారు. ఆధ్యాత్మికత లో లౌకికానికి అంతగా ప్రాధాన్యతలేదు కాబట్టి సాధారణంగా మొదటి మూడు వేదాల గురించే చెబుతారు. అందుకే వేదవిద్యను త్రయీ విద్య అని అన్నారు. అంటే అధర్వణవేదం లేదని కాదు. దాని గురించి చెప్పలేదు అంతే. అలా అర్థం చేసుకోవాలి.

18. గతిర్భర్తా ప్రభుః సాక్షీ నివాసః శరణం సుహృత్ |
ప్రభవః ప్రలయః స్థానం నిధానం బీజమవ్యయమ్ || ||

ఈ జగత్తుకు భర్త అంటే భరించేవాడు, ప్రభువు అంటే శాసించేవాడు, మనం చేసేపనులను అన్నిటినీసాక్షీభూతంగా చూస్తూ ఉండేవాడు, మనకందరికి నివాసముగా ఉన్న వాడు, చరాచరప్రాణులు శరణు పొందతగినవాడు, అందరికీ మేలుచేసేవాడు, పుట్టుక, పోషణ, లయము మూడూ నిర్వహించేవాడు, అందరికీ క్షేమము కలిగించేవాడు, ఈ సమస్తజగత్తుకు మూలకారణము అయినవాడు, ఎవరో కాదు అర్జునా! నేనే!

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఈ శ్లోకంలో, పరమాత్మ తన గురించి తాను చెప్పుకుంటున్నాడు. అందరు అనుసరించవలసిన గతి అంటే మార్గము, భరించే వాడు, ప్రభువు, సాక్షి నివాసము, శరణు స్నేహితుడు, సృష్టి, స్థితి లయములు, అందరికీ ఆశ్రయము, సకల జగత్తుకు బీజము లాంటి వాడిని నేనే అన్నాడు పరమాత్మ. గతి అంటే మనం ఏ మార్గంలో నడవాలో, శాశ్వతమైన పరమ గతిని ఎలా పొందాలో తెలిపిన వాడు పరమాత్మ. ఆత్మజ్ఞానము కలగడమే అందరికీ పరమగతి. అందరూ తుదకు చేరుకోవాల్సిన గతి నేనే. లౌకికంగా చెప్పుకోవాలంటే, సర్వకాల సర్వావస్థలయందు మన వెంట ఉండి నడిపించేవాడు పరమాత్మ. మన పూర్వజన్మ వాసనలను బట్టి మనకు కలిగే కష్టములను సుఖములను మనకు కలిగించేవాడు పరమాత్మ. మనం చేసే కర్మలకు తగిన ఫలితములను ప్రసాదించేవాడు పరమాత్మ ఈ ఏధంగా పరమాత్మను అర్థం చేసుకోవాలి.

అందరినీ భరించేవాడు (భర్త) పోషించేవాడు (స్థితి కారుడు) పరమాత్మ. భార్యను భరించేవాడు భర్త. మనల అందరినీ భరించేవాడు పరమాత్మ. అందుకే ఆయన మనకందరికీభర్త మనందరినీ రక్షించే వాడు రాజు, ప్రభువు, ప్రభుత్వము. ఈ అనంతవిశ్వానికి ప్రభువే పరమాత్మ సాక్షి, మనం చేసే పనులన్నీ సాక్షీభూతంగా చూస్తూ, మనం చేసే కర్మలకు తగిన ఫలితాలను ఇచ్చేవాడు పరమాత్మ. మనం అందరం నివసిస్తున్న ఈ జగత్ పరమాత్మ స్వరూపమే . ఈ జగత్తు అంతా నిండి ఉన్నాడు. మనం అందరం ఆయనలో నివాసం ఉంటున్నాము.

సాధారణంగా ఏదైన సమస్య కష్టం వచ్చినవుడు పెద్దవాళ్లను ఆశ్రయిస్తాము. సర్వజీవులకు శరణాగతి ఇచ్చే వాడు పరమాత్మ, రాజకీయ నాయకులు అధికారులు మన సమస్యలు తీరుస్తారో లేదో చెప్పలేము కానీ భగవంతుని నమ్ముకంటే ఆయనను శరణాగతి పొందితే మన అన్ని సమస్యలు తీరుతాయి. చక్కని పరిష్కారం లభిస్తుంది. అన్ని కష్టాల నుండి గట్టెక్కవచ్చు.

సుహృత్ అంటే స్నేహితుడు కంటే గొప్పవాడు. స్నేహితుడు తన తోటి స్నేహితులకు మాత్రమే సాయం చేస్తాడు. సుహృత్ అంటే స్నేహితుడు కాకపోయినా సాయం చేస్తాడు. అందుకే పరమాత్మను సుహృత్ అన్నారు. మనకు తల్లి తండ్రి బంధువుల కన్నా స్నేహితులు ఎక్కువ. అటువంటి మంచి స్నేహితుడు కన్నాగొప్పవాడు పరమాత్మ, కొంత మంది స్నేహితులు మోసం చేస్తారేమె కానీ పరమాత్మ లాంటి సుహృత్ ఎప్పటికీ మోసం చేయడు. మనలను మంచి మార్గంలో నడిపిస్తాడు.

తరువాత అసలు విషయం ఈ జగత్తును సృష్టించి పెంచి పోషించి లయం చేసే వాడిని నేనే. దీనికి వివరణ అనవసరం. మనం రోజూ చూస్తున్నది అదే. నిధానము అంటే మనకు ఏం కావాలో అవి అన్నీ ఆయనయందే ఉన్నాయి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఎవరికి ఏం కావాలో అవీ తీసి ఇస్తుంటాడు. మనం నిత్యంఅనుభవించేవి అన్నీ పరమాత్మ ఇచ్చినవే. మనం సుఖంగా అనుభవించే ఫర్నీచర్ మూలం కలప దాని మూలం చెట్టు. అది సృష్టించింది పరమాత్మ అలాగే బంగారం భూమిలోనుండి వస్తుంది. అదీ పరమాత్మ స్వరూపమే. ఇలా అన్ని వస్తువుల మూల పదార్థాలు ఈ ప్రకృతిలోనుండి వచ్చాయి. ఈ ప్రకృతి పరమాత్మ సృష్టి పరమాత్మ సృష్టించిన వాటిని మనం అనుభవిస్తూ, అంతా నాకే కావాలి అని కొట్టుకుచస్తున్నాము. ఇదే అజ్ఞానము.

బీజమ్= ఈ సకల జగత్తు ప్రళయకాలంలో సూక్ష్మరూపంలో అంటే బీజ రూపంలో ఉంటుంది. ఆ బీజరూపము కూడా నేనే. అంటే ప్రాణుల స్థూల సూక్ష్మరూపములు ఆ పరమాత్మ స్వరూపాలే. చెట్టు ఎండి పోతుంది. కాని ఆ చెట్టు బీజరూపంలో నిక్షిప్తం అయి ఉంటుంది. మరలా మరొక చోట చెట్టుగా పుడుతుంది. కనపడని బీజరూపము, కనపడే చెట్టురూపమూ అన్నీ ఆ పరమాత్మే ఆఖరుగా అవ్యయమ్ అంటే ఈ సకల జగత్తు నశించినా నేను మాత్రం ఉంటాను అని అన్నాడు పమాత్మ. అంటే చెట్టు నశించినా బీజరూపంలో నాశము లేకుండా ఉంటుంది. మానవుడి శరీరం. నశించినా, సూక్ష్మదేహంతో, వాసనలతో ఉంటాడు. మరలా మరొక దేహం పొందుతాడు. కాబట్టిఏదీ నాశనము కాదు. కేవలము మార్పుచెందుతుంది. నాశము, మార్పులేని వాడు పరమాత్మ.

19. తపామ్యహమహం వర్షం నిగృహ్ణామ్యుత్సృజామి చ |
అమృతం చైవ మృత్యుశ్చ సదసచ్చాహమర్జున || ||

ఓ అర్జునా! సూర్యకిరణముల చేత సముద్రములలోని నీటిని ఆవిరి చేసి మేఘముల రూపంలో ఉంచి, అవసరం వచ్చినపుడు వర్షరూపంలో మంచి నీటిని అందిస్తున్నది నేనే. అవసరం లేనపుడు ఆ నీటిని నాలోనే ఉంచుకుంటున్నాను. మరణం రావాలన్నా మరణం రాకూడదన్నాదానికి కారణం నేనే. ఈ చరాచర జగత్తులో నిత్యమైనవి, అనిత్యమైనవిఅన్నీ నేనే. ఈ ప్రపచంలో ఉన్న అందరికీ ఏ ప్రయత్నము లేకుండా ప్రత్యక్షం అయ్యే దేవుడు సూర్యభగవానుడు, ఆ సూర్యుడు నేనే అంటున్నాడు. ఆయన మనకు వేడిని ఇస్తున్నాడు. నాలుగు రోజులు ముసురుపట్టి సూర్యుడు కనపడకపోతే అల్లాడిపోతాము.ఎందుకంటే మనకు జీవమును శక్తిని ఇచ్చేది సూర్యుడు.

సూర్యుని కిరణములచేత, తాపముచేత సముద్రములలో నీరు ఆవిరి అయి మేఘములుగా ఏర్పడి,వర్షముగా కురిసి మనకు దాహం తీరుస్తుంది. పంటలు పండిస్తుంది. మనకు జీవనాధారంగా ఉంటుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

సముద్రంలో నీరు ఉప్పగా ఉండి ఎందుకూ పనికి రావు, అటువంటి పనికిరాని నీటిని ఉపయోగంలోకి తీసుకవచ్చే పెద్ద యంత్రం నేనే అంటున్నాడు పరమాత్మ. అంతే కాకుండా, సముద్రంలో ఉన్న ఉప్పునీటిని తియ్యటి నీరుగా మార్చి, ఉప్పును మనకు మిగిల్చి, ఆ తియ్యటి నీటిని ఆవిరి రూపంలో పైపైకి తీసుకు వెళ్లి, మేఘాల రూపంలో నిక్షిప్తం చేసి, ఎప్పుడు వర్షం కురవాలో ఎప్పుడు వర్షం కురవకుండా చేయాలో తెలిసి కావాల్సివ చచినప్పుడే వర్షం కురిపిస్తున్నాడు. ఇదంతా ఒక నియమం ప్రకారం జరుగుతూ ఉంది. కాని మనం ఏం చేస్తున్నాము మన శాయశక్తులా వాతావరణం కలుషితం చేసి ఆ నియమాన్ని పరమాత్మ ఏర్పరచిన వాటర్ సైకిల్ ను ఛిన్నాభిన్నం చేసాము. ఇంతకన్నా పెద్ద యంత్రం మనం కనిపెట్టలేదు కనిపెట్టలేముకూడా! మనం చిన్న చిన్న యంత్రాలతో మేఘమథనాలు చేస్తుంటాము. ఏ ఇంధనము ఖర్చు లేకుండా ఈ మాదిరి ఉప్పునీటిని మంచినీటిగామార్చే యంత్రమును పనిచేయించే వాడుఆపరమాత్మ. ఆయన ఎంత శక్తి మంతుడో అర్థం చేసుకోవాలి.

అంతే కాకుండా మనకు మరణం కలిగించేవాడు, మరణం నుండి విముక్తి కలిగించే వాడు ఆ పరమాత్మ, మరణం నుండి విముక్తి అంటే అమృతత్వం అంటే మరణం లేకుండా చేయడం అంటే జనన మరణ చక్రము నుండి విముక్తి కలిగించేవాడు, పరమ పదమును ఇచ్చేవాడు ఆ పరమాత్మ,అంతే కాదు నిత్యము సత్యముఅయిన ఆత్మస్వరూపాన్ని నేనే, అనిత్యము అశాశ్వతము అయిన ఈ ప్రాపంచిక విషయాలు. వస్తువులు అన్నీ నేనే. నేను కానిది అంటూ ఏదీ లేదు అని అంటున్నాడు కృష్ణుడు.

20. త్రైవిద్యా మాం సోమపాః పూతపాపా యజ్ఞైరిష్ట్వా స్వర్గతిం ప్రార్థయంతే |
తే పుణ్యమాసాద్య సురేంద్రలోకమశ్నంతి దివ్యాందివి దేవభోగాన్ || ||

త్రయీ విద్య అనే వేదవిద్యను అధ్యయనము చేసినవారు, వేదములలో చెప్పబడిన యజ్ఞ యాగములు చేసి ఆ యజ్ఞములలో సోమపానము చేసినవారు, వారు చేసిన పాపములను అన్నీ సమూలంగా పోగొట్టుకున్నవారు, వారు చేసిన యజ్ఞముల ఫలంగా స్వర్గలోక సుఖములను మాత్రమే కోరుకుంటున్నారు. వాటి కోసమే యజ్ఞయాగములు చేస్తున్నారు. వారు చేసిన యజ్ఞయాగముల ఫలితంగా ఆర్జించుకున్నపుణ్యములకు కాను వారు స్వర్గలోకమునకువెళుతున్నారు. ఆ స్వర్ణలోకములో దివ్యములైన దేవభోగములను అనుభవిస్తున్నారు. కేవలము స్వర్గసుఖములను పొందవలెననే కోరికతో యజ్ఞయాగములు చేసినవారు, వారు చేసిన యజ్ఞయాగముల ,సకామ కర్మల ఫలితంగా పుణ్యమును సంపాదించుకొని స్వర్గము మొదలగు పుణ్యలోకములను పొందుతున్నారు. అక్కడ వారు చేసిన పుణ్యములకు తగ్గ ఫలములను అనుభవించిన తరువాత మరలా మానవులుగా జన్మిస్తారు. వీరందరూ పరమ పదము కొరకు ప్రయత్నించకుండా

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

కేవలము స్వర్గసుఖముల కొరకు మాత్రమే సకామ కర్మలనుచేస్తుంటారు. ఒక్క పరమ పదము తప్పమిగిలిన అన్ని లోకములు మరలా తిరిగి వచ్చే లోకములే కానీ శాశ్వతముగా పునర్జన్మలేకుండా చేసేవి కావు. అందుకే "ఆ బ్రహ్మభువనాల్లోకా: పునరావర్తినో2ర్జున" అంటే బ్రహ్మలోకముతో సహా ఏలోకమునకు కానీ వెళ్లినా, మరలా తిరిగి రాక తప్పదు. అంటే ఒక్క పరమ పదము తప్ప ఏలోకమూ శాశ్వతము కాదు. అని అర్థము. అలాగే ఈ స్వర్గలోక సుఖములు కూడా భూలోకములో మనము అనుభవించే సుఖముల కంటే కొంచెం గొప్పవి కాని శాశ్వతములు కావు.

కాని, అందరూ స్వర్గసుఖముల కొరకుపాకులాడుతున్నారు కానీ పరమపదము కొరకు ఎవరూ ప్రయత్నించడం లేదు. వేదములలో చెప్పబడిన యజ్ఞయాగములు కొరకు చేసే శ్రమ శాశ్వత సుఖము కొరకు చేస్తే పరమ పదము పొందవచ్చును కానీ ఆ జ్ఞానము వేదపండితులకు కూడా లేదు. కాబట్టి స్వర్గ సుఖములు ప్రసాదించే సకామ కర్మ కంటే నిష్కామ కర్మ శ్రేష్టమైనది.

ఈ శ్లోకంలో రెండు పదాలు వాడారు. మొదటిది పూతపాపా అంటే పాపముల నుండి పవిత్రుడు అవుతాడు. చేసిన పాపాలు చేసి, యజ్ఞయాగాలు చేస్తే పవిత్రులు అవుతారా అని మీరు అనుకోవచ్చు. పాపాలు అన్నీ ఒకే రకమైనవి కావు. కొన్నిచిన్న చిన్న పాపాలు ఉంటాయి. అవి పచ్చాత్తాపంతో, పాయర్చిత్తంతో నరించి పోతాయి. కొన్ని పాపాలు ఏమి చేసినా పోవు. తగిన శిక్ష అనుభవించవలసినదే. ఇక్కడ పూతపాపా అంటే తెలిసీ తెలియకుండా, పొరపాటున చేసిన పాపాలు అని అర్థం ఎందుకంటే నిరంతరం పాపాలు చేసే వాడు యజ్ఞయాగాలు చెయ్యడు. దేవుడిని తలచుకోడు. వాడికి పాపచింతన ఉండదు. పశ్చాత్తాపం ఉండదు. వాడిది కరుడుకట్టిన నేరమనస్తత్వం. ఇక్కడ వాళ్ల గురించి చెప్పడం లేదు అని గుర్తించాలి.

ఉదాహరణకు, మానవులు ఎన్నోనేరాలు చేస్తుంటారు.కాని కొన్ని నేరాలకు పశ్చాత్తాపం ఉంటుంది. నేరస్థుడు ఎవరి పట్ల నేరం చేసాడో వారు క్షమిస్తే, నాడు శిక్షనుండి విముక్తుడు అవుతాడు. అలాగే యజ్ఞయాగాల వలనా, ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోడం వలనా, కొన్ని చిన్న చిన్న పాపాలు, తెలియకుండా చేసిన పాపాలు నశించి పోతాయి అని ఇక్కడ అర్థం. మరొక మాట కూడా వాడారు. దేవభోగాన్ అంటే దేవలోకసుఖాలు అని అర్థం. మరి స్వర్గం నరకం ఆంటూ వేరే లేవు. అన్నీ ఇక్కడే ఉన్నాయి అని కొంత మంది వాదన. వారి వాదన ప్రకారం చూస్తే కూడా ఇది సరిఅయినదే. కొంత మంది మంచి శ్రీమంతుల ఇంట్లో పుడతారు. వారికి దేనికీ కొరత ఉండదు అనుకున్న వెంటనే అన్నీ సమకూరుతాయి. అనుభవించడమే వారి పని. వీటినే దేవభోగములు అని అనుకోవచ్చు కదా! జీవితం తల్లకిందులయి ఆ సంపదలు హరించి పోతే రోడ్డునపడతాడు. అదీ సంభవమే. ఓడలు బండ్లు అవుతాయిఅనే సామెత ఇదే కదా! ఓడలు ఎలా బండ్లు అవుతాయో తరువాతి శ్లోకంలో వివరించారు..

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

21. తే తం భుక్త్వా స్వర్గలోకం విశాలం క్షీణే పుణ్యే మర్త్యలోకం విశంతి |
ఏవం త్రయీధర్మమనుప్రపన్నా గతాగతం కామకామా లభంతే || ||

పైశ్లోకింలో చెప్పిన విధంగా పాపాలుపోగొట్టుకొని, పవిత్రులై, యజ్ఞయాగములు చేసి పుణ్యమును సంపాదించుకున్నవారు. విశాలమైన స్వర్గలోకములో సకల సుఖములు అనుభవించి వారు చేసిన పుణ్యము అయిపోగానే, మరలా మానవ లోకములో పుడుతున్నారు. ఈ ప్రకారంగా వేదములలో చెప్పబడిన యజ్ఞయాగములు మొదలగు కర్మకాండలు కేవలం పూర్తిగా ప్రతిఫలాపేక్షతో, తమ తమ కోరికల తీరడం కోసమే చేసినవారు, కామ భోగములయందే ఆసక్తి కలవారు, వాటిని అనుభవించాలనే కోరిక కలవారు, ఈ ప్రకారంగా పుట్టడం, పుణ్యం సంపాదించడం, స్వర్గలోకానికి వెళ్లడం, తాను చేసిన పుణ్యానికి సరిపడా స్వర్గసుఖాలు అనుభవించడం, పుణ్యం అయి పోగానే మరలా మానవలోకంలోపుట్టడం, ఇలాగా జనన మరణ చక్రంలో తిరుగుతూ ఉంటారు.

ఇంతకు ముందు చెప్పబడిన శ్లోకంలో విషయాన్నే ఇక్కడ విపులంగా, ఇంకొంచెం వివరంగా చెబుతున్నాడు కృష్ణుడు, సకామ కర్మలు,కేవలం స్వర్గసుఖాల కోసమే. వేదములలో చెప్పబడిన యజ్ఞయాగాదులు చేసిన వారు, వారు చేసిన యజ్ఞయాగములను సరిపడా పుణ్యము సంపాదించి స్వర్గమునకు వెళతారు. అక్కడ స్వర్గ సుఖములు అనుభవిస్తారు. వారి పుణ్యం అయి పోగానే తిరిగి మర్త్యలోకమునకు తిరిగి వస్తారు. ఈ ప్రకారంగా సకామ కర్మలు చేసే వారు స్వర్గమునకు భూలోకమునకు రాకపోకలు సాగిస్తుంటారు. గతా గతమ్ అంటే వస్తూ పోతూ ఉంటారు.

ఆరునెలలు, భూలోక స్వర్గం అయిన అమెరికాలో సకల సుఖాలు అనుభవించి, చేతిలో డబ్బు, వీసా పరిమితి అయిపోగానే, తిరిగి ఇండియాకు వచ్చినట్టు స్వర్గానికి భూమికి రాకపోకలు సాగిస్తుంటారు. జనన మరణ చక్రంలో తిరుగుతుంటారు. బాంకులో బాలెన్సు తరిగిపోయినట్టు అర్జించిన పుణ్యం కూడా అనుభవిస్తుంటే తరిగిపోతుంది. స్వర్గలోకంలో తిరిగి పుణ్య కర్మలు చేసి పుణ్యం ఆర్జించే అవకాశం లేదు. స్వర్గంలో కేవలం అనుభవమే కానీ కర్మలు ఉండవు. పుణ్యకర్మలు చేయడానికిమరలా భూలోకం రాక తప్పదు.

అంత మాత్రం చేత సకామ కర్మ యజ్ఞయాగములు వేదాధ్యయనము మంచిది కాదు అని కాదు. అవి చేస్తూ నిష్కామ కర్మలు ఆచరించి పరమ పదము పొందడానికి ప్రయత్నం చేయాలి కానీ అక్కడే గిరా గిరా తిరుగుతూ ఉండకూడదు. అందుకే గతా గతం కామ కామే లభన్తే అని అన్నారు పరమాత్మ. అంటే ఈ కామసుఖములకు స్వర్గ సుఖములకు అలవాటు పడ్డ వాళ్లు వాటిని తిరిగి తిరిగి పొందడానికే ఇష్టపడుతుంటారు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

కానీ పరమ సుఖమును
పొందడానికిప్రయత్నం చేయరు. కామ కామి అంటే కామములను కామించేవాడు. ఆ కామ కామి ఎల్లప్పుడూ స్వర్గానికి భూమికి రాకపోకలు సాగిస్తుంటాడు. భోగములు కోరుకుంటూ ఉంటాడు. కాబట్టి సాధకుడు కామకామి కాకూడదు. నిష్కామ కర్మలు ఆచరించాలి. పరమ పదముచేరుకోవడానికి ప్రయత్నం చేయాలి. ఇక్కడ ఇంకొక విషయం కూడా ఉంది. మనం ఏ స్వర్గలోక సుఖాలు కోరుకుంటున్నామో, ఆ స్వర్గానికి అధిపతి ఇంద్రుడు. మనం అప్పుడప్పుడూ స్వర్గసుఖాలు అనుభవిస్తుంటాము. ఆయన ఎల్లప్పుడూ స్వర్గసుఖాలు అనుభవిస్తుంటాడు. అటువంటి ఇంద్రుడు ఒకి సారి వృత్రుడు అనే బ్రాహ్మణుని చంపాడు.బ్రహ్మహత్యాపాతకం చుట్టుకుంది. స్వర్గాన్ని సుఖాలను భార్య శచీదేవిని వదిలిపెట్టి, అండర్ గ్రౌండుకు వెళ్లాడు. వేయి సంవత్సరాలపాటు ఒక సరస్సులో ఉండే తామర తూడులో ఉన్న నాళంలో దాక్కున్నాడు. కాని ఇంద్రుడు వేయి సంవత్సరాల పాటు అన్నిభోగాలకు, సుఖాలకు దూరంగా ఏకాంత శిక్ష అనుభవించాడు. అంతే కాదు, ఆ ఇంద్రుడి పోస్టులోకి మరొకడు వచ్చాడు. వాడి పేరు నహుషుడు, మంచి ధార్మికుడు, శీలవంతుడు, గుణవంతుడు. కానీ ఇంద్రుడి పదవీ, స్వర్గలోకం భోగాలు వాడికి మదం ఎక్కించాయి. కళ్లు మూసుపోయాయి. ఇంద్రుడు భార్య శచీదేవిని అనుభవించాలనే కోరిక పుట్టింది. అంతే! ఆ పాపఫలం కారణంగా అగస్త్యుడి శాపంవలన ద్వాపర యుగం వరకు కొండచిలువగా భూమి మీద పడి ఉన్నాడు. కాబట్టి ఎంతటి వారికైనా స్వర్గలోకం శాశ్వతం కాదు. మరలా భూమి మీదికి రావాల్సిందే!
ఇంక మనసంగతికి వస్తే మంచి శ్రీమంతుల ఇండ్లలో పుట్టిన వాళ్లు స్వర్గలోకముతో సమానమైన సుఖాలు,కోరుకున్న సుఖాలు అనుభవిస్తారు అని చెప్పుకున్నాము కదా అవి ఎటువంటివి. ఎండ తగలకుండా నిరంతరం వీటి వలన ఆరోగ్యం సర్వనాశనం. . స్వర్గం నుండి జారిపడటం అంటే ఇదే. మరి కొందరు తమకు సంపదలుఉన్నాయి కదా అని ఇష్టంవచ్చిన వ్యాపారాలు చేసి,. నష్టపోయి. ఐపి పెట్టివీధినపడవాళ్లు ఉన్నారు. వీళ్లనే బతికిచెడ్డవాళ్లు అని అంటూ ఉంటారు. చలనచిత్రరంగంలో ఒక నాడు రాజభోగాలు అనుభవించినవారు, అవసానదశలో దిక్కులేని చావు చచ్చినవాళ్ల గురించి మనం విన్నాము. వీరంతా స్వర్గం నరకం ఈ లోకంలోనే అనుభవిస్తుంటారు.

యజ్ఞయాగాలు చేసి, పుణ్యం సంపాదించి, స్వర్గలోకానికి వెళ్లి, అక్కడ స్వర్గంలో సకల భోగాలు అనుభవించి, ఆర్జించిన పుణ్యం అయి పోగానే, స్వర్గలోకంనుండి గెంటబడి, మరలా మానవలోకంవచ్చి మరలా స్వర్గసుఖాల మీద మోజుతో, యజ్ఞయాగాలు చేసి, పుణ్యాలు సంపాదించి తిరిగి స్వర్గసుఖాల కోసం పాకులాడుతుంటారు కానీ శాశ్వతసుఖాన్ని కలిగించే పరమపదాన్నికోరుకోరు. ఆ శాశ్వతసుఖం కావాలని కోరుకునే వారికి ఒక అభయం ఇస్తున్నాడు కృష్ణుడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

స్వర్గలోకం విశాలం అనే పదాలకు సరదాగా ఈ విధంగా అర్థం ఊహించవచ్చు. బాగా ధనము, సంపదలు ఉన్నవాడికి నూరుబెడ్ రూములు ఉన్న స్వర్గం తో సమానమైన భవనం ఉంటుంది. చుట్టు గార్డెన్ స్విమ్మింగ్ పూల్, బంగారు సింహాసనం మీద కూర్చుని, బంగారు ప్లేట్సులో భోజనాలు అన్నీ ఉంటాయి. ఆహా స్వర్ణం ఇదే కదా అని మన ఇష్టం వచ్చినట్టు ప్రవర్తిస్తే, ఆ స్వర్ణం కాస్తా నరకంగా మారి, విశాలమైన భవనాల్లో నుండి ఇరుకుగా ఉన్న జైలు గదుల్లోకి మారాల్సివస్తుంది. బంగారు పళ్లెలకు బదులు, సత్తు పళ్లెంలో భోజనం చేయాల్సివస్తుంది. ఇది మనం వింటున్నాంకదా! ఇది కేవలం ఉదాహరణ మాత్రమే! మరోలా భావించకండి. సరిగ్గా అర్థం చేసుకుంటే భగవద్గీత ఈనాటికే కాదు, ఏనాటికీ కూడా పనికివ చ్చే మహత్తర గ్రంథము.

22. అనన్యాశ్చింతయంతో మాం యే జనాః పర్యుపాసతే |
ఏషాం నిత్యాభియుక్తానాం యోగక్షేమం వహామ్యహమ్ || ||

ఏ జనులైతే ఇతరములైన చింతలు లేకుండా, నన్నే ఎల్లప్పుడూ చింతిస్తూ ఉంటారో, నన్నే చక్కగా ఉపాసిస్తూ ఉంటారో, నా యందు, ఏకాగ్రమైన భక్తి, నిష్ఠ కలిగి ఉంటారో అటువంటి వారి యొక్క యోగక్షేమములు నేను వహిస్తాను. ఇది ఒక ప్రముఖమైన శ్లోకం. అందరి నోళ్లలో ఆడుతున్న శ్లోకం. గీతలో 18 అధ్యాయాలు ఉన్నాయి. వాటిలో మధ్యలో ఉన్న అంటే తొమ్మిదవ అధ్యాయంలో 22వ శ్లోకం గా ఉన్న ఈ శ్లోకం గీతలో మధ్యలో ఉన్నందు వలన గీత అనే రత్నహారానికి మధ్యలో ఉన్న పతకం అంటే పెండెంట్ లాగా అందరి హృదయాలలో విరాజిల్లుతూఉంది. గీతా సారం అంతా ఇక్కడ పొందుపరిచారు అని అనుకోవచ్చు.

ముందుగా "అనన్యాశ్చిన్తయన్తో మాం యే జనా పర్యుపాసతే" అంటే ఎవరైతే ఇతరములైన ఆలోచనలు, చింతనలు, భావాలు మనసులో పెట్టుకోకుండా ఏకాగ్ర చిత్తంతో నన్ను నిరంతరము ధ్యానిస్తూ ఉంటారో.. అని అర్థం. ఇది మనం అందరం చేయాల్సిన పని. దీనికి బదులుగా పరమాత్మ చేసే ప్రత్యుపకారం ఏమిటంటే తేషాం అటువంటి వారికి, ఎటువంటి వారికి అంటే మరలా చెబుతున్నాడు. నిత్యాభియుక్తానాం అంటే ఎల్లప్పుడూ నా యందే తమ మనసును చిత్తమును, లగ్నం చేసిన వారికి, పరమాత్మ ఏం చేస్తాడంటే, "యోగక్షేమం వహామ్యహమ్" వారి యోగము, క్షేమము నేను వహిస్తాను. యోగము అంటే లేని దానిని సమకూర్చుకోవడం, క్షేమము అంటే సమకూర్చుకున్న దానిని చక్కగా రక్షించుకోవడం. అంటే జీవితంలో సుఖం అంటూ లేనివారికి నిత్యం సుఖం, సంతోషంగా ఉంటుంది. ఆ సుఖం, సంతోషం ఎప్పటికీ వారి వద్దనే క్షేమంగా ఉంటుంది. ఇంతకన్నా మానవుడికి కావాల్సింది ఏముంది. ఎందుకంటే సాధకుడి యోగక్షేమములకు పరమాత్మ బాధ్యత వహిస్తున్నాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

బాంకు గారంటీ మాదిరి ఇస్తున్నాడు. కాని పరమాత్మ మనకు ఈ సాయం చెయ్యాలంటే మనం ఏం చెయ్యాలి అనేది మొదటి పాదంలో స్పష్టంగా వివరంగా విపులంగా చెప్పాడు. అందులో మొదటి పదం అనన్య అంటే సాటి లేని, పోల్చలేని, భక్తి భగవంతుని మీద తప్ప ఇంక ఇతరములైన ప్రాపంచిక వస్తువుల మీద ఆసక్తి లేకుండా ఉండటం. అప్పుడు మనసు పరమాత్మమీద లగ్నం అవుతుంది. ఏకాగ్రచిత్తముతో భగవంతుని ధ్యానం సాధ్యం అవుతుంది. ఈ శ్లోకాన్ని 21 శ్లోకం తరువాత చెప్పారు. ఆ శ్లోకంలో తాత్కాలిక సుఖములను ఆశించి వేదములలో చెప్పబడిన యజ్ఞయాగములను, క్రతువులను చేసేవారు తాత్కాలికమైన స్వర్గలోక సుఖములను పొందుతారు. ఈ శ్లోకంలో అలా కాకుండా పరమాత్మ మీద ఏకాగ్రచిత్తము కలిగి ఉండాలి అని చెబుతున్నాడు. వీటి మధ్య తేడా గ్రహించాలి. శ్లోకంలో వాళ్లు సకామ కర్మలు, కోరికతో కూడిన కర్మలు చేస్తారు. పుణ్యం కోసం చేస్తారు. ఆపుణ్యవలము అనుభవిస్తారు. ఈ శ్లోకంలో వాళ్లు అనంతమైన సుఖం కోసం పరమాత్మ మీద అనన్యమైన చింతన కలిగి ఉంటారు. ఇదే తేడా.

మానవులలో ఉన్న భక్తి మూడురకాలు అని ఇదివరకే చెప్పుకున్నాము. కొందరు తమకు ఆపద కలిగినపుడే, కష్టం కలిగినపుడే భగవంతుని ప్రార్థిస్తారు. వారిది ఆర్తి భర్తి. మరి కొందరికి ప్రారాపంచిక విషయములు ధన సంపాదన, ఆ ధనముతో సుఖాలు అనుభవించడం ఇటువంటి వారికి దేవుడి మీద భక్తి ఉంటుంది. కాని కోరికలు కోరుకోవడం వరకే. ఎవరు కోరికలు తీరిస్తే వారిని పూజిస్తారు. అదీ కాసేపుపూజ మరలా ప్రారాపంచిక విషయాలు. కోరికలు తీరగానే భగవంతుని గురించి ఆలోచించరు. మరలా ఏదైనా కష్టంవచ్చినపుడు, కోరికలు తీరాలి అని అనుకున్నప్పుడు వారి ఇష్టదైవాన్ని పూజిస్తారు. వీరినే అర్థులు, అర్థార్థులు అని ఇంతకుముందు చెప్పారు.

వీరిని అనన్న భక్తులు అనలేముమూడవ రకం వారు అనన్య భక్తులు. వీరికి పరగమాత్మ తప్ప మరోఆలోచనుండదు. తనను తాను పూర్తిగా పరమాత్మకు అర్పించుకుంటాడు. అతడు ఎక్కడ ఏ పని చేస్తున్నా మనసు మాత్రం పరమాత్మయందే లగ్నం అయి ఉంటుంది. ఈ రకం భక్తుల గురించి భగవానుడు ఈ శ్లోకం చెప్పాడు. కానీ ఆఖరు నాలుగు పదాలు చదివి అంతా భగవంతుడే చూసుకుంటాడు. నేనేం చెయ్యక్కర్లేదు అంటూ కాళ్లు పారజాపుకొని పడుకొనే వారినిగురించి కాదు. దీనికి ఉదాహరణగా కుచేలుడుగా పేరుగాంచిన సుదాముడు. అర్జునుడు చక్కని ఉదాహరణలు. కృష్ణుడు అర్జునుడికి సారథిగా ఉండటానికికూడా అంగీకరించాడు. ఆయన యోగక్షేమాలు తన మీద వేసుకున్నాడు. కుచేలుడు తాను కృష్ణుని వద్దకు వెళ్లి కూడా ఏమీ అడగకుండానే తిరిగి వచ్చేసాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

కాని కుచేలునికి సకల సంపదలు సమకూర్చాడు పరమాత్మ. అలాగే గజేంద్రుడు నీవే తప్ప నిత: పరంబెరుగ అంటూ ఎలుగెత్తి అరిచాడు. ప్రహ్లాదుడు శ్రీహరి కోసం తండ్రినే ఎదిరించి నిలిచాడు. చావుకు కూడా భయపడలేదు. అన్ని కష్టాలు ఆనందంగా భరించాడు. భక్తి అంటే అలా ఉండాలి. అటువంటి వారి గురించి ఈ శ్లోకం చెప్పబడింది. ఇటువంటి భక్తుడు తన ప్రయత్నం తాను చేస్తాడు. ఇంక అతని వల్ల కానపుడు పరమాత్మ అతని పక్కనే ఉండి అతడి యోగక్షేమాలు వహిస్తాడు. ఇదీ పరమాత్మ అనన్యభక్తులకు ఇచ్చిన హామీ. మరి ఈ అనన్యభక్తులు ఏ కులం, ఏ జాతి వారు అని సందేహం వస్తుంది. దానికి సమాధానమే యే జనాః అంటే ఏ జనులు అని సంబోధించాడు. అంటే కులము. జాతి ధనిక పేద, ఆడ మగ అని అనలేదు. ఎవరైనా సరే అని క్లీన్ చిట్ ఇచ్చాడు. కాబట్టి పరమాత్మ కొంతమందికే లభ్యం అవుతాడు, ధనం ఉన్నవారికే దైవం పలుకుతాడు అనడం తప్పు, అనన్య చిత్తము కలిగి ఎవరైతే పరమాత్మను ఉపాసిస్తారో వారందరి యోగక్షేమములను పరమాత్మ తానే వహిస్తాడు. దానికి అర్హత ఏమిటంటే నిత్యాభియుక్తానాం అంటే అను నిత్యము అంటే ఎల్లప్పుడూ నా యందే నిష్ఠ, శ్రద్ధ, భక్తి కలిగి ఉండాలి. "నీవే తప్ప నిత: పరం బెరుగ " అనే స్థితికి చేరుకోవాలి. అటువంటి వాల యొక్క యోగక్షేమములు నేను వహిస్తాను అని హామీ ఇచ్చాడు కృష్ణుడు, మనందరం కూడా ఆ స్థాయికి ఎదగడానికి ప్రయత్నం చేయాలి. మనం ఏ చేయాలో ముందు పాదంలో చెప్పి తాను ఏం చేస్తాడో తరువాతి పాదంలో చెప్పాడు పరమాత్మ.

23. యేఽప్యన్యదేవతా భక్తా యజంతే శ్రద్ధయాన్వితాః |
తేఽపి మామేవ కౌంతేయ యజంత్యవిధిపూర్వకమ్ || ||

ఏ భక్తులైతే నన్ను కాకుండా ఇతర దేవతలను కేవలం శ్రద్ధాభక్తులతో పూజిస్తూ ఉంటారో, అటువంటి వారు కూడా వేదములలో చెప్పబడిన విధివిధానాలతో నన్ను పూజించక పోయినా, ఏదోవిధంగా నన్ను పూజించినట్టే. మనకు చాలామంది దేవుళ్లు దేవతలు ఉన్నారు. విష్ణుపురాణంలో విష్ణువు, శివపురాణంలో శివుడు, దేవీభాగవతంలో అమ్మవారు, భాగవతంలో కృష్ణుడు, రామాయణంలో రాముడు, ప్రస్తుత కాలంలో షిర్డిసాయిబాబా, ఈ ప్రకారంగా ఎవరి అభిరుచికితగ్గట్టు వారికిపురాణాలు కావ్యాలు, చరిత్రలు రచింపబడ్డాయి. ఎవరికి ఏ దేవుడు ఇష్టం అయితే ఆ దేవుడిని పూజించవచ్చు, ఉపాసించవచ్చు, కాని మా దేవుడే గొప్ప మీ దేవుడు అసలు దేవుడే కాదు అనడం తప్పు. ఈ భావన అసలు రాకూడదు. సర్వదేవనమస్కార: కేశవం ప్రతిగచ్ఛతి అంటే ఏ దేవుడికి నమస్కారం చేసినా అది పరమాత్మకే చెందుతుంది. కాకపోతే భక్తులలో ఉండే భేదాలను బట్టి వారి వారి పూజావిధానాలు, పూజించే దేవతామూర్తులు మారుతూ ఉంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ రెండవ తరగతి భక్తుల గురించి చెబుతున్నాడు. ఈ రకం భక్తులకు ఒక దేవుడు అంటూ ఉండరు. కాని శ్రద్ధ,భక్తి ఉంటుంది. ఏ దేవుడు తన కోరికలు తీరుస్తాడు అనుకుంటే ఆ దేవుడిని ఉపాసిస్తారు. ఆ యజ్ఞాలు చేస్తారు. కోరికలు తీరడం కోసమే యజ్ఞయాగాలు క్రతువులు చేస్తారు. వారికీ భక్తి ఉంటుంది. అది అనన్య భక్తి కాదు. వారు ఇతర దేవతలకు శ్రద్ధతో చేసే ఆరాధనలు అన్నీ నాకే చెందినా, ఆ విషయం వారికి తెలియదు. తాము పూజించే దేవుడే గొప్ప అనే అజ్ఞానంలో ఉంటారు. అంటే అవిధి పూర్వకమ్ ఆంటే ఎటువంటి శాస్త్రపరిజ్ఞానం లేకుండా ఆరాధిస్తారు. పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా అందరిలోనూ, అన్ని దేవతామూర్తులలోనూ ఉన్నాడు అనే జ్ఞానం వీరికి ఉండదు. ఏ దేవతను, ఏ దేవుడిని పూజించినా ఆ దేవత, ఆ దేవుడి రూపంలో వారి వారి కోరికలు తీర్చేది నేనే అనే జ్ఞానం వారికి ఉండదు. దేవతామూర్తుల మధ్యబేధభావంతో, అజ్ఞానంతో పూజిస్తారు.

వీరు పరమాత్మను సాకారంగా ఆరాధించే సకామ భక్తులు. ఇతర దేవతలను వివిధ నామ రూపాలతో ఆరాధిస్తారు. వారు ఏ దేవతలను దేవుళ్లను ఆరాధించినా వారు శ్రద్ధతో ఆరాధిస్తే, ఆ ఆరాధనలు అన్నీ పరమాత్మకే చెందుతాయి. సర్వదేవ నమస్కార: కేశవం ప్రతిగచ్ఛతి అని మనం చెప్పుకుంటాము. అంటే సకామభక్తులు తమయొక్క వివిధములైన కోరికలు తీరడానికి వివిధములైన దేవతామూర్తులను పూజించినా, ఆపూజలు అన్నీకూడా పగమాత్మకే చెందుతాయి. అలాగే నిష్కామభక్తులు మోక్షాన్నికోరుకుంటూ ఉపాసించే ఉపాసనలు కూడా నిరాకారుడైన పరమాత్మకే చెందుతాయి.

కాని కోరికల తీరడం కొరకు దేవతామూర్తులను ఆరాధించే భక్తులు అక్కడే ఆగి పోతున్నారు. ముందుకుసాగడం లేదు. కోరికలు కోరుకోవడం, అవి తీరగానే కొత్త కోరికలు కోరడం వీరి భక్తి, శ్రద్ధ, పూజలు, వ్రతాలు కోరికల వరకి పరిమితం అవుతున్నాయి. ఎందుకంటే ఈ సాకార రూప అర్చన, నామరూప అర్చన విధిపూర్వకము అయినది కాదు. అంటే మనం పెద్ద చదువులు చదవకుండా టెన్త్ క్లాసుతో ఆపేసి ఆదే గొప్ప చదువు అనుకున్నట్టు. అదే అజ్ఞానం అందరూ సగుణోపాసన నుండి ముందుకుసాగి నిర్గుణ బ్రహ్మను ఆరాధించి పరమాత్మను చేరుకోవడానికి ఈ జనన మరణ చక్రం నుండి విముక్తి పొందడానికి ప్రయత్నం చేయాలి. అవిధి పూర్వకం అని ఎందుకన్నారంటే వివిధ దేవతారాధనలు కేవలం ప్రాపంచిక కోరికలు తీరడానికి స్వర్గసుఖాల కోసం చేయబడుతున్నాయి. కోరికలు ఉన్నంతవరకు వాసనలు ఉంటాయి అవి ఉన్నంత వరకు పునర్జన్మ తప్పదు. జనన మరణ చక్రం నుండి విముక్తి పొందితే కానీ పరమాత్మ దర్శనం కాదు. వేదాలలో, శాస్త్రాలలో నిర్గుణబ్రహ్మను ఆరాధించడం గురించి చెప్పబడింది. అందుకని అది విధిపూర్వకం కాదు అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

24. అహం హి సర్వయజ్ఞానాం భోక్తా చ ప్రభురేవ చ/
న తు మామభిజానన్తి తత్త్వేనాతశ్చ్యవన్తితే॥

మానవులు చేసే సకల కర్మలయొక్క, యజ్ఞముల యొక్క ఫలములను స్వీకరించే భోక్తను నేనే. ఆ యజ్ఞములకు, కర్మలకు తగిన ఫలములను ఇచ్చే ప్రభువును నేనే. కాని ఈ విషయం అందరికీ తెలియదు. తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నం చేయరు. ఆ కారణంగా అన్నీ తామే చేస్తున్నామనే అజ్ఞానంలో ఉన్నారు. జ్ఞానమార్గంనుండి జారిపోతున్నారు. యజ్ఞయాగములు, క్రతువులు, పూజలు, వ్రతాలు, కర్మలు ఏదో ఒక కోరికతో, ఎవరో ఒక దేవతను ఉద్దేశించి చేస్తారు. ఏ దేవతను ఉద్దేశించి చేస్తున్నారో ఆ దేవతా మూర్తిని భోక్త అని అంటారు. ఆ పూజలు, యజ్ఞయాగములు అన్నీ ఆ దేవతకే చెందుతాయి. కాని ఈ సకల చరాచర జగత్తుకు ప్రభువును నేను. అన్నింటిలో నేనే ఉన్నాను. కాబట్టి మానవులు చేసే యజ్ఞయాగములకు, క్రతువులకు ప్రభువు,బోక్త రెండూ నేనే ఈ విషయం ఆ చేసేవాడికి తెలియదు అని అంటున్నాడు పరమాత్మ.

ఇక్కడ మనం యజ్ఞముల స్థానంలో మనం రోజూ చేసే పూజలు, వ్రతాలు, క్రతువులు హోమాలు చెప్పుకోవచ్చు. మనం కూడా ఈ పూజలు,వ్రతాలు అన్నీ ఏదో ఒక దేవుడిని, దేవతను ఉ ద్దేశించి, ఏదో ఒక కోరికతో చేస్తాము. ఏ దేవత గురించి చేస్తున్నారో ఆ దేవత భోక్త అవుతాడు. యజ్ఞములు, యజ్ఞములు, అవి ఎవరిగురించి చేస్తున్నారో ఆ దేవతా స్వరూపము, ఈ రెండింటికీ ప్రభువును అంతా పరమాత్మయే. ఈ విషయం తెలియని అజ్ఞానులు వివిధ దేవతలకు వివిధ పేర్లతో పూజలు వ్రతాలు చేస్తున్నారు. అవన్నీ తనే చేస్తున్నాడు, ఆ ఫలములు తానే అనుభవిస్తున్నాడు అనే అజ్ఞానంలో ఉంటాడు. కాని ప్రభువు, భోక్త రెండూ నేనే అనే సత్యాన్ని తెలుసుకుంటే పరమాత్మను పొందుతారు. కోరికలు ఉండవు. వాసనలు ఉండవు. పునర్జన్మ ఉండదు.

కాబట్టి మానవులందరూ పరమాత్మ గురించిన అసలు జ్ఞానమును అలవరచుకోవాలి. అన్ని దేవతా స్వరూపాలు పరమాత్మయే. మన అజ్ఞానం కొద్దీ దేవతలకు రకరకాల పేర్లు రూపాలు కల్పించి వారి మధ్య బేధభావమును కల్పిస్తున్నాము. కోరికలు కోరుతున్నాము. సంసారము అనే మాయలో పడి పోతున్నాము. పరమాత్మ సర్వాంతర్యామి, అన్ని దేవతలలోనూ, జీవరాసులలోనూ ఆత్మస్వరువుడుగా ఉన్నాడు. ఇది తెలునుకోవడవే జ్ఞానము. ఈ జ్ఞానం ఉన్నవారికి దేవతామూర్తులమధ్య ఎటువంటి భేధభానము ఉండదు. ఇవన్నీ నేనే చేస్తున్నాను. ఈ ఫలములు నాకే చెందాలి అనే అహంకారమూ ఉండదు. ఆ సమత్వాన్ని మనందరం అలవరచు కోవాలి.అలాకాకుండా వివిధ దేవతా మూర్తుల మధ్య బేధభావంతో, ఒకరిని పూజిస్తూ, మరొకరినిద్వేషిస్తూ,

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఏవేవో కోరికలు కోరుకుంటూ, ఎంతో భక్తి, శ్రద్ధలతో వివిధములైన పూజలు, వ్రతాలు, యజ్ఞయగాలు చేసినా, వారు నా గురించి ఏ మత్రం తెలుసుకోరేయు. మరలా మరలా సంసారములో పడుతూ ఉంటారు. జనన మరణ చక్రంలో తిరుగుతూఉంటారు.

25. యాంతి దేవవ్రతా దేవాన్పితూన్యాంతి పితృవ్రతాః |
భూతాని యాంతి భూతేజ్యా యాంతి మద్యాజినోఽపి మామ్ || ||

వివిధ ములైన దేవతా మూర్తులను పూజించేవారు ఆయాదేవతలను పితృదేవతలను పూజించేవారు పితృదేవతలను, భూతిములను పూజించేవారు. భూతములను, నన్ను పూజించేవారు నన్నుపొందుతున్నారు. అందరూ దేవతలు, దేవుళ్లు ఒకటే అని చెప్పిన తరువాత పరమాత్మ ఇంకొక విషయం కూడా చెబుతున్నాడు. ఈ మానవులు మాయలో పడి ఉన్నారు. వీళ్లు మారరు అని ఆయనకు తెలుసు. అందుకే ఏయే దేవతలను పుజిస్తే ఏయే ఫలితాలు కలుగుతాయో క్లుప్తంగా వివరిస్తున్నాడు. దేవతలలో రకాలు తెలుసుకోవాలి. దేవతామూర్తులు, పితృదేవతలు, భూతములు అని వాడాడు. అశాశ్వతములైన దేవతామూర్తులను పూజిస్తే వారినే పొందుతారు. శాశ్వతుడు, అవ్యయుడు అయిన పరమాత్మనుపూజిస్తే ఆయననే పొందుతారు. కాబట్టి తాము పూజించే, అర్చించే, ఉపాసించే దేవతల స్వరూప స్వభావాలను తెలుసుకొని పూజించాలి. నిరాకారుడు, నిర్వికల్పుడు, సర్వాంతర్యామి, అవ్యయుడు,ఆదిమధ్యాంతరహితుడు ,అజుడు,సనాతనుడు అయిన పరమాత్మను పూజిస్తే శాశ్వతమైన పరమాత్మపదమును పొందుతారు. అలాకాకుండా ఏదో ఒక కాలంలో పుటి, కాలామగుణంగా మరణించిన ఇతరదేవతామూర్తులను పూజిస్తే వారినే పొందుతారు. సాధకుడు ఈ తారతమ్యమును తెలుసుకోగలగాలి. ఎందుకంటే ఎవరుసాధన చేసినా శాశ్వతమైన సుఖాన్ని శాంతిని, పునరావృత్తి లేని శాశ్వతబ్రహ్మ పదమును కోరుకుంటారు కానీ జనన మరణ చక్రంలో పడి తిరుగుతూ ఉండాలని కోరుకోరు కదా! పరమ పదము, బ్రహ్మ పదము, మోక్షం అంటే ఒకరు ఇచ్చేది కాదు పుచ్చుకునేది కాదు. పరమాత్మను గురించి తెలుసుకోవడమే. ఆత్మజ్ఞానంకలిగి ఉండటమే మోక్షం ఉన్నది ఉన్నట్టు తేలుసుకోవడం. పరమాత్మను గురించిన జ్ఞానం కలిగి ఉండటం. ఇది ఎవరికి వారుసాధించాలి కానీ ఎవరూ ఇచ్చేది కాదు.

వివరంగా చెప్పుకోవాలంటే, మోక్షం కొరకు ఎవరూ ప్రయత్నించడం లేదు. కేవలం ప్రాపంచిక సుఖముల కొరకు ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. వాటి కొరకు వివిధ దేవతలను ఆరాధిస్తున్నారు ఏయే దేవతలను ఆరాధిస్తే వారు ఆయాదేవతలను చేరుకుంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

పితృదేవతలను ఆరాధిస్తే పితృదేవతలను చేరుకుంటారు. భూతములను అంటే వామాచార పద్ధతులలో మద్యమాంసములతోజంతుబలులతో, నరబలులతో, ఘోరరూపములతో ఉన్న దేవతామూర్తులను, గ్రామదేవతలను పూజిస్తారో, ఆరాధిస్తారో, తమ శత్రువుల వినాశం కోరి అభిచార హెూమములను చేస్తారో అటువంటి వారు, వాటికి అనుగుణములైన ఫలితములను పొందుతారు. పరమాత్మను ఆరాధిస్తే పరమాత్మను పొందుతారు. యద్భావం తద్భవతి అని చెబుతారు. అలాగే మనం ఏదేవత్తను ఏయే రూపంలో ఆరాధిస్తామో ఆయారూపాలనే పొందుతాము. కాబట్టి సాధకుడు, పరమాత్మను ముందు సాకారంగా సగుణంగా విగ్రహారాధనతో మొదలుపెట్టినా తుదకు నిర్గుణుడు అయిన పరమేశ్వరునే నమ్ముకోవాలి. నిర్గుణోపాసన చేసి పరమాత్మలో ఐక్యం అవడానికి ప్రయత్నం చేయాలి. మరలా జ న్మ లేకుండా చూచుకోవాలి. అంతే కానీ వివిధ దేవతారాధనలు, కోరికలు.. ఇక్కడే ఆగి పోకూడదు.
ఈ విషయాన్ని మనం లొలౌక్యంగా చెప్పుకుంటే, పంచాయతీ బోర్డు సర్పంచ్, జడ్ పీ ఛేరమన్, యం ఎల్ఏ, యంషి, మినిష్టర్, చీఫ్ మినిష్టర్ వీరందరినీ ఎంతో మంది ఆశ్రయిస్తుంటారు. వారు కూడా తమ తమ పరిధుల్లోనే సాయం చేయగలరు. అంతే కానీ, తమ శక్తికి మించిఅధికారానికి మించి సాయం చేయలేరు. అలాగే దేవతలు కూడా.

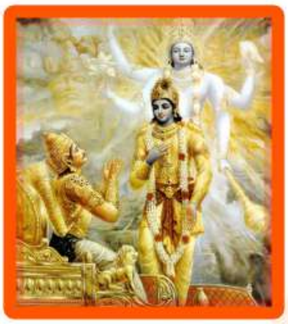

www.sanatanadharm.com

Editing
C. AMARANATH AMAR
AMR
సవరణ
అమరనాథ్ అమర్

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

26. పత్రం పుష్పం ఫలం తోయం యో మే భక్త్యా ప్రయచ్ఛతి |
తదహం భక్త్యుపహృతమశ్నామి ప్రయతాత్మనః || ||

ఎవరైతే నాకు భక్తితో ఆకు కానీ, పువ్వుకానీ, ఫలము కానీ, నీరు కానీ నివేదిస్తాడో అటువంటి భక్తుడు నాకు నివేదించిన వాటిని నేను ప్రీతితో స్వీకరిస్తాను.

ఇక్కడ మరొక ముఖ్యమైన విషయం ప్రస్తావిస్తున్నాడు పరమాత్మ. ఈ మానవులు ఎంత చెప్పినా వినరు అని తెలుసుకున్న పరమాత్మ మరొక విషయం చెబుతున్నాడు. పూజలు వ్రతాలు అన్నీ చేస్తారు. వివిధ రూపాలతో పేర్లతో పూజిస్తారు. షోడశ ఉపచారాలు చేస్తారు. అన్నీ తుదకు నైవేద్యంతో ముగుస్తాయి. నైవేద్య రూపంలో ఏం పెట్టాలి. ఇది అందరికీ ఒక చిక్కు ప్రశ్న.

అపువ్వు పనికి రాదు. ఈ నివేదన పనికిరాదు. అది స్వామికి ఇష్టం ఉండదు. ఆ నివేదన అంటే స్వామికి ప్రీతి. శివుడికి ఈ పూలు పెట్టాలి. విష్ణువుకు ఆ పూలు పెట్టాలి. ఇది మా గురువుగారు చెప్పారు. ఇటువంటి అపోహలతో కొట్టుకుంటున్న మానవులకు, వారి సందేహాలకు చక్కని
సమాధానం ఈ శ్లోకం ద్వారా ఇచ్చాడు పరమాత్మ.

ఏదో ఒక ఆకు (తులసి దళం, బిల్వ పత్రం), పుష్పం (పారిజాత పుష్పం) ఫలం (నీ ఇష్టంవచ్చిన కాయ పండు) ఇవన్నీ దొరక్కపోతే తోయం అంటే కాసిని నీళ్లు ఇవి ఏవి ఇచ్చినానేను తృప్తిపడతాను. అని చెబుతూ ఇవి ఎలా సమర్పిచాలి అని కూడా చెప్పాడు. ప్రయతాత్మన: అంటే ఇచ్చే వాడు నిర్మలమైన మనస్సుతో, పరిశుద్ధమైన అంతకరణతో, ఇవ్వాలి. మరొక లక్షణం కూడా చెప్పాడు. భక్త్యుపహృతం అంటే భక్తితో ఇవ్వాలి. కాబట్టి భగవంతునికి ఏది ఇచ్చినా నిర్మలమైన మనసు, భక్తి ఈ రెండూ ముఖ్యము. ఆ ప్రకారంగా ఇచ్చినవి మాత్రమే నేను ప్రీతితో స్వీకరిస్తాను అని స్పష్టంగా చెప్పాడు పరమాత్మ.

భగవంతుడికి ఏమి నివేదన చెయ్యాలి. అనేది అందరి మనసులలో మెదిలే ప్రశ్న. పేదవాళ్లు ఉంటారు, ధనికులు ఉంటారు, పండితులు, పామరులు ఉంటారు. అందుకే అందరికీ అందుబాటులో ఉన్న వాటినే చెప్పాడు పరమాత్మ. కాబట్టి స్వామికి చక్ర పొంగలి, పులిహార, దధ్యోజనం సమర్పించలేదు అనీ ఎవరూ దిగులు చెంద పని లేదు. అన్నీ ఆయనే మనకు ఇచ్చాడు కాబట్టి ఆయన ఇచ్చిన వాటిని తిరిగి మనం ఆయనకు ఇచ్చేదేమిటి. కాబట్టి భక్తిపూర్వకంగా నిర్మలమైన మనస్సుతో ఏమి ఇచ్చినా తీసుకుంటాడు పరమాత్మ ఏవేవో కోరికలతో యజ్ఞయాగములు, పూజలు, వ్రతాలు చేసే వాళ్లు ఎన్నో నియమాలు పాటించాలి. వివిధ రకములైన పూలతో పూజలు చేయాలి. షోడశోపచారములు చేయాలి. మూడు, ఐదు, ఏడు, తొమ్మిది, పన్నెండు, పదునెనిమిది రకాల పిండి వంటలతో నివేదన చేయాలి.

అమరనాధ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

ఇందులో ఏ ఒక్కటి తప్పినా తన కోరిక సిద్ధించదు అని చేసేవాడి దిగులు. అంటే వీరి దృష్టి అంతా చేసే యజ్ఞం మీదా, నిదేషించే ఫలహారాల మీదా, తీరని కోరికల మీదా. అంతే కాని పరమాత్మ మీద కాదు. కాని నిష్కామభక్తునికి ఇవేమీ అవసరం లేదు. ఎందుకంటే వాడికి ఏ కోరికా లేదు కాబట్టి, వాడు ఇన్ని రకాల పూజలు, నివేదనలు చేయనవనరం లేదు. చిన్ని ఆకు, పువ్వు,పండు లేక కాసిని నీళ్లు సమర్పించినా నేను సంతోషిస్తాను అన్నాడు పరమాత్మ.

అందుకే, పూర్వపురోజుల్లో దేవాలయాలు ఆగమ శాస్త్ర ప్రకారం కట్టబడేవి దేవాలయాల పక్కన కోనేరు లేకపోతే పెద్ద బావి, విష్ణ్వాలయం అయితే పారిజాతం చెట్టు, ఇతర ఫల వృయక్షాలు, శివాలయం అయితే మారేడు చెట్టు ఉండేవి. ఆలయంలోకి రాగానే కాళ్లు కడుక్కొని శుద్ధిఅయి, ఒక బిల్వమో లేక పారిజాత పుష్పమో కోసుకొని లోపలకు పోయి దేవుడికి భక్తితో అర్జించేవారు. ఈనాటికి కూడా వారణాసిలో పండు ముసలి వాళ్లు కూడా గంగానదిలో స్నానం చేసి, చిన్న రాగి చెంబుతో నీళ్లు తీసుకొని పోయి ఆ పరమశివుడి మీద పోసి నమస్కారం చేస్తారు. కాని మనకు మాత్రం టెంకాయ కొడితే కానీ తృప్తి ఉండటం లేదు. మనం ఎంత ఘనంగా ప్రసాధాలు పంచామో అనే లెక్కలు వేస్తున్నారు. ధనికులు ఏం చేసినా చెల్లుతుంది ఏమీలేని వాడు కూడా ఆ విధంగాచేయాలి అని అనుకోవడం అవివేకం.

అందుకే అందరికీ అందుబాటులో ఉండే వాటిని నాకు అర్పించమన్నాడు పరమాత్మ. వాటికి నిర్మలమైన మనస్సు, భక్తి జోడిస్తే, వాటిని నేను ప్రమతో స్వీకరిస్తాను అని అన్నాడు. ఏవేవో కోరికలు కోరుకుంటూ, ఈకోరికలు ఈ దేవుడు తీరుస్తాడా లేదా అనే సందేహంతో, మలినమైన మనస్సుతో వజ్రకిరీటాలు సమర్పించినా దేవుడు సంతోషించడు. పరిశుద్ధమైన మనసుతో చిన్ని పువ్వు, దళము కూడా స్వీకరిస్తాడు. ఇది అందరికీ తెలుసు కాని ఎవరూ చెయ్యరు. కాబట్టి మనం ఏమి నివేదన చేసాము అనేది కాదు ముఖ్యం. దానిని నిర్మలమైన భక్తితో ఇచ్చామా లేదా అనేది ముఖ్యం. మనం చేసే పూజలలో, వ్రతాలలో, కావాల్సింది ఆర్భాటం కాదు, నిర్మలమైన మనన్సు భగవంతుని ఎడల భక్తి, ఈ రెండింటికీ ఎటువంటి ధనం అవసరం లేదు. ఏ పూజ చేసినా వ్రతం చేసినా నిర్మలమైన మనస్సు భక్తి లేకపోతే అవి వ్యర్థము. ఇవి పూజలకు కావాల్సిన అర్హతలు.

అందుకే ఇంతకు ముందు శ్లోకములలో అనన్య భక్తి శ్రద్ధ అని వాడారు. ఇక్కడ నిర్మలమైన అంతకరణము, భక్తి అని వాడారు పరమాత్మ. మనం శ్రీకృష్ణతులాభారము నాటకం సినిమా చూస్తాను. అందులో నటించిన నటీనటులు. వారు పాడినపాటలు పద్యాల గురించి రాగాల గురించి పట్టించుకుంటాము కానీ ఆ నాటకంలోని అంతరార్థంమాత్రం గ్రహించడానికి ప్రయత్నం చేయము. అందులో శ్రీకృష్ణుని ధనముతో, బంగారముతో తూచాలని ప్రయత్నించి విఫలమైన సత్యభామది సకామభక్తి, కేవలం ఒక తులసీ దళంతో శ్రీకృష్ణుని తూచిన రుక్మిణిది నిష్కామభక్తి, అలాగే విదురుడు తన ఇంటికి వచ్చిన కృష్ణుడికి ఆతిథ్యము ఇస్తూ, శ్రీకృష్ణుని మీద భక్తి పారవశ్యముతో అరటి పండు ఒలిచి,

అమరవది అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

పండు కింద పడేసి, తొక్కలను ఆయనకు ఇచ్చాడు. వాటిని కృష్ణుడు ప్రితితో ఆరగించాడు. అలాగే కుచేలుడు తన చినిగిన పంచలో మూటకట్టిన పిడికెడు అటుకులను, కృష్ణుడు వెదికి తీసుకొని మరీ ఆరగించాడు. మనం వీటిని కథలుగానే చదువుతాను కానీ అంతర్థాం తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నం చేయము రుక్మిణి, విదుదుడు, కుచేలుడు. వీరి నిష్కామభక్తి, అనన్యభక్తి, నిర్మలమైన మనసు గురించి అర్థం చేసుకోము. ఇది అర్థం అయితే ఈ శ్లోకం కూడా చక్కగా అర్థం అవుతుంది.

భగవంతుని అనుగ్రహము మనం ఆయనకు ఏమి ఇచ్చామో అనేదాని మీద ఆధారపడి ఉండదు. ఇచ్చిన వాడి మనసు మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. అతడి మనసులో నిర్మలమైన భక్తి. ఏకాగ్రమైన భక్తి, ఆనన్య భక్తి ఉంటే చాలు, అతడు ఏమి ఇచ్చినా పరమాత్మ ప్రీతితో స్వీకరిస్తాడు. పరమాత్మ అనుగ్రహం పొందడానికి ధనధాన్యములు, భోగభాగ్యములు శాస్త్ర పరిజ్ఞానము అవనరంలేదు, భక్తి, చిత్తశుద్ధి మాత్రమే అవసరం అని స్పష్టంగా చెప్పాడు కృష్ణుడు. చిత్తశుద్ధిలేని శివపూజలేలరా అని వేమన గారు అన్నారు కదా! అనన్యభక్తి, చిత్తశుద్ధి ఎంతటి పేదవాడికైనా సిద్ధిస్తుంది. ఇవి బయటదొరికే వస్తువులు కాదు. ప్రతివాడి లోపల ఉండేవి. కాకపోతే వాటిని మనం సక్రమంగా వినియోగించుకోవడంలేదు. ఆర్భాటాలకు, ఆడంబరాలకు పోతున్నామే కానీ అవసరమైన వాటి కోసం ప్రయత్నించడం లేదు. అందుకనే పయతాత్మన: అని వాడారు. అంటే నిర్మలమైన మనస్సు, భక్తి, చిత్తశుద్ధి కొరకు ప్రయత్నించేవాడు అనిఅర్థం. అటువంటి ప్రయత్నం మనం కూడా చేయాలి. లేకపోతే మానం చేసే పుజలు వ్రతాలు అన్నీ ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతాయి.

27\. యత్కరోషి యదశ్నాసి యజ్జుహోషి దదాసి యత్ |
యత్తపస్యసి కౌంతేయ తత్కురుష్వ మదర్పణమ్ || ||

అర్జునా! నువ్వు నాకు ఏమీ నివేదనలు చేయనక్కరలేదు. నీవు ఏది చేస్తావో, ఏది తింటావో, ఏ హెూమం చేస్తావో, ఏ తపస్సు చేస్తావో, ఏ దానం చేస్తావో, నాకు అనవసరం. వాటిని అన్నిటినీ నాకు అర్పించు. చాలు. నేను తృప్తిగా స్వీకరిస్తాను.
ఇన్ని చెప్పిన తరువాత కూడా మానవులలో మార్పువస్తుందా అని పరమాత్మకు సందేహం కలిగినట్టుంది. అందుకే ఒక బ్లాంక్ చెక్ ఇచ్చాడు. వత్రాలు పుష్పాలు ఇవన్ని ఎందుకుకానీ, ఒక మాట చెబుతున్నాను జాగ్రత్తగా విను. నవ్వే ఏది చేసినా, ఏది తిన్నా ఏ హూమం, యజ్ఞం యాగం, వ్రతం చేసినా, ఏ దానం చేసినా, ఏ తపన్సు చేసినా, అవన్నీ నాకు నివేదనగా సమర్పించు అని అన్నాడు. అంటే భగవంతుడికి ఏమి ఇవ్వాలో ఛాయిస్ మనకే వదిలేసాడు. అందుకే కన్నప్ప పెట్టిన మాంస ఖండములను కూడా అంగీకరించాడు మహాశివుడు.

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

అంటే దీని అర్థం మనం ఏ పని చేసినా, ఏం తిన్నా రామార్పణం అనో. కృష్ణార్పణం అనో భగవదార్పణం అనో బావిస్తే అవన్నీ ఆ పరమాత్మకు చెందుతాయి. వేరే నివేదనలు అక్కరలేదు. ఆ ప్రకారంగా చేస్తే మానవునికి ఆ యా కర్మల వలన కలిగే బంధనములు అంటుకోవు. కాబట్టి సమస్త కర్మలను భగవంతుని పరంగా చేయడం, భగవంతునికి అర్పించడం వలన ఆత్మ సాక్షాత్కారానికి మార్గం సులభము అవుతుంది. ఇక్కడ ఏది చేసినా, ఏది తిన్నా అంటే చేయకూడని పని అనికానీ, తినకూడని పదార్ధము అని కానీ కాదు. హితమైన పని, హితమైన పదార్థము అని అర్థం. ఆ స్థితికి చేరుకున్న వాడు హితమైన పనులు మాత్రమే చేస్తాడు.

ఇదంతా ఎందుకు చెప్పారంటే ఈ ప్రపంచంలో ఎవరైనా సరే ఏదో ఒక కర్మ చేయక తప్పదు. ఏదో ఒకటి తినక తప్పదు. ఈ రెండూ నిత్యము చేస్తూ ఉంటారు. ఈ రెండింటినీ నిష్కామంగా చెయ్యి, ఆ కర్మలన్నీ నా పరంగా చెయ్యి, వాటి ఫలితములను నాకు అర్పించు. నీవు చేసే అన్ని కర్మలను, వాటి ఫలములను కృష్ణార్జణం, రామార్పణం, బ్రహ్మార్పణం చెయ్యి అంతే. దీని వలన రెండు లాభాలు కలుగుతాయి అవి చేసినలదువలన కలిగే బంధనములు, సుఖదు:ఖములు నీకు అంటవు. రెండవది భగవంతుని అనుగ్రహం నీమీద ఉంటుంది.

28. శుభాశుభఫలైరేవం మోక్ష్యసే కర్మబంధనైః |
సంన్యాసయోగయుక్తాత్మా విముక్తో మాముపైష్యసి || ||

పైన చెప్పిన విధంగా నీవు ఏమి చేసినా, ఏమి తిన్నా ఏమి తాగినా, వాటి వలన కలిగే శుభ ఆశుభ ఫలములు నాకు అర్పిస్తే ఆ కర్మ ఫలములు వాటి వలన కలిగే బంధనములు నీకు అంటవు. ఏకర్మబంధనములు, వాసనలు లేని నీవునన్ను సులభంగా పొందగలవు.
ఈ శ్లోకం పైన చెప్పబడిన శ్లోకానికి ఫలం ఎలా ఉంటుంది అని తెలియచేస్తుంది. మానవుడు ఏ పని చేసినా, ఏం తిన్నా దానికి శుభమో, అశుభమో ఏదో ఒక ఫలితం కలుగుతుంది. మంచి పని చేస్తే మంచి ఫలితం, తినకూడనిది తింటే అజీర్తి రోగము దాని వలన దుఃఖము కలుగడం సహజం. రామార్పణం, కృష్ణలార్పణం అంటూ చేస్తే చేయకూడని పనులు చేయవు. తినకూడని వపదార్థములు తినవు. తాగకూడని పానీయములు తాగవు. వాటి వలన కలిగే సుఖదు:ఖములు శుభము అశుభములు నీకు అంటవు. ఆ కర్మ బంధనములకు దూరంగా ఉంటావు. దీనినే మనం ఇదివరకు నిష్కామ కర్మ అని చెప్పుకున్నాము. ఇలా చేసేవారిని సన్యాసయోగ యుక్తులు అని అంటారు. అంటే కాషాయాలుకట్టుకొని దండం చేత పట్టుకోవడం కాదు. సన్యాస యోగ యుక్తులు అయిఉండాలి. అంటే మనసును చక్కగా ఆత్మయందు నిలిపి ఉంచాలి. అటువంటి వాడు ఈ కర్మ బంధనముల నుండి విడివడి మోక్షమార్గంలో ప్రయాణం చేస్తాడు.

ఈ శ్లోకంలో మోక్షము అనే మాట వాడాడు. అసలు మోక్షము

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఈ శ్లోకంలో మోక్షము అనే మాట వాడాడు. అసలు మోక్షము అంటే ఏమిటి బంధ విమోచనమే మోక్షము. బంధనములు అంటే మనం చేసే కర్మల వలన కలిగే ఫలితముల వలన ఏర్పడే బంధనములు. మనం చేసే అన్ని కర్మలు శుభమో అశుభమో ఏదో ఒకఫలము బంధనము కలుగజేస్తాయి. ఆ కర్మ బంధనముల నుండి విడివడడమే మోక్షము. దీనికి సన్యాసము ముఖ్య సాధనము. సన్యాసము అంటే మనసును ఆత్మయందు చక్కగా ఉంచడం. సం న్యాసము అంటే చక్కగా ఉంచడం అని అర్థం. ఇదంతా కలిపి మనం ఇంతకు ముందునిష్కామ కర్మ యోగము అని చెప్పుకున్నాము.

ఇదంతా విన్న తరువాత కొంత మందికి ఒక సందేహం వస్తుంది. అశుభ ఫలం బంధనము కలుగజేస్తుంది. కాని శుభములు కూడా ఎలాబంధనాలు కలుగజేస్తాయి అని. ఒక ఫలితం శుభమో అశుభమో నిర్ణయించేది మనసు. రెండూ అనుభవాలే. రెండూ శాశ్వతాలు కావు ఒకదాని వెంట ఒకటి వస్తుంటాయి. కాబట్టి రెండూబంధనాలు కలుగజేస్తాయి. బంధించడానికి బంగారుగొలుసు అయినా, ఇనపగొలుసు అయినా ఒకటే. చివరకు జరిగేది బంధనమే. ఈ శుభ అశుభ ఫలములు నిష్కామ కర్మ చేస్తే కలుగవు.పైశ్లోకంలో చెప్పినట్టు మనం చేసే ప్రతి పనీ పరమాత్మకు అర్పిస్తే కూడా ఈ బంధనములు మనలను బంధించవు. ఒకవేళ బంధించినా వాటి నుండి విముక్తి పొందవచ్చు.

కాబట్టి మనం మన దైనందిన జీవితంలో చేసే ప్రతి కర్మ, పూజ, వ్రతము,దానము మొదలగు నాటిని భక్తితో కృష్ణార్పణం, భగవదార్పణం అంటూ పరమాత్మకు అర్పిస్తే మనకు ఏ బంధనములు అంటవు. మనం సుఖంగా ఉండవచ్చు తుదకు పరమాత్మను చేరుకోవచ్చు. అదే ఈ శ్లోకంలో తెలియజేసాడు పరమాత్మ.

ఈ శ్లోకంలో సన్న్యాస యోగ యుక్తాత్మా అని వాడారు. సన్న్యాసము అంటే చక్కగా ఉంచడం అంటే మనసును ఆత్మలో ఉంచడం అని అర్థం చెప్పుకున్నాము. అంటేమనం చేసిన కర్మలను అన్నిటినీ పరమాత్మ యందుఉంచడం, పరమాత్మకు అర్పించడం అని అర్థం. లౌకికవిషయాలను, విషయవాంఛలను వదిలివేయడం అని కూడా మరొక అర్థం ఉంది. ఇక్కడ ఆ అర్థం కూడా తీసుకోవచ్చు. అంటే కాషాయాలుకట్టుకొని మఠాలు స్థాపిండంకాదు హిమాలయాలకు వెళ్లి ముక్కు మూసుకొని కూర్చోవడం కాదు. ఉన్న ఊళ్లోనే తన ఇంట్లోనే గృహస్థుగా ఉంటూ కూడా, ప్రాపంచిక విషయాలలో తిరుగుతూ కూడా, ఎటువంటి ఆసక్తి లేకుండా కర్మలు చేయడం, కర్తృత్వభావన లేకుండా కర్మలు చేయడం, నిష్కామంగా కర్మలుచేయడం చేసిన కర్మల ఫలములను పరమాత్మకు అర్పించడం. ఇది కూడా సన్న్యాసమే. అటువంటి సన్న్యా సయోగమునందు యుక్తుడు అయిన వాడు కర్మబంధనముల నుండి విముక్తుడు అవుతాడు. తుదకు నన్నేపొందుతాడు అని కృష్ణుడు తెలియజేసాడు.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

29. సమోఽహం సర్వభూతేషు న మే ద్వేష్యోఽస్తి న ప్రియః |
యే భజంతి తు మాం భక్త్యా మయి తే తేషు చాప్యహమ్ || ||

ఓ అర్జునా! నేను (అంటే పరమాత్మ) అన్ని భూతములయందు సమత్వ దృష్టికలిగి ఉంటాను. నాకు ద్వేషింపతగినవాడు కానీ, ప్రియమైనవాడు కానీ ఎవరూ లేరు. అంతా నాకు సమానులే ఎవరైతే నన్ను ఏకాగ్రభక్తి, అనన్యభక్తితో ఉపాసిస్తారో, నేనువారిలో ఉంటాను. వారు కూడా నాలోనే ఉంటారు.

ఇదివరకు చెప్పిన విషయాన్నే పరమాత్మ మరో కోణంలో వివరిస్తున్నాడు. పరమాత్మ అన్ని జీవులలోనూ ఆత్మస్వరూపంగా స్థితుడై ఉన్నాడు. ఆయనకు ఒకరు ఎక్కువ ఒకరు తక్కువ ఒకరు ఇష్టుడు, ఒకరు అయిష్టుడు, ఒకరిమీద ప్రేమ మరొకరి మీద ద్వేషము అని లేదు. అందరూ సమానమే. పరమాత్మ కు ఒకరి మీద ద్వేషము, మరొకరి మీద ఇష్టం కానీ లేవు. కాకపోతే ఎవరు పరమాత్మను భక్తితో సేవిస్తారో వారి వెంట ఉంటాడు. వారిని తనలో కలుపుకుంటాడు.

దీనికి కొంతమంది విపరీతార్థం తీసి పరమాత్మకు కూడా తనకు ఇష్టమైన వాళ్లమీద పక్షపాతం ఉంది అని అంటుంటారు. అందుకే మొదటి పాదంలో నాకు ఎవరి మీదా ఇష్టము అయిష్టము లేవు. నాకు అందరూసమానమే. నాకు దగ్గరగా వచ్చిన వాళ్లను నాలో చేర్చుకుంటాను నేనూ వాళ్లకు దగ్గర అవుతాను. అని అన్నాడు. ఇది అందరికీ ఓపన్ ఆఫర్. పరమాత్మను ధ్యానించడం పరమాత్మకు దగ్గరవడం మన చేతిలో ఉంది. మనం దూర దూరంగా ఉంటూ ఆయనకు పక్షపాతం అంటే ఎలా మనం కూడా పరమాత్మకు దగ్గరవడానికి ప్రయత్నం చేయాలి.

ఇక్కడ మన వాళ్లు మరొక వితండ వాదం లేవదీస్తారు. పరమాత్మకు అందరూ సమానమైనపుడు కొందరు ధనవంతులుగా పుట్టి సుఖాలు అనుభవిస్తుంటే మరి కొందరు దరిద్రులుగా దు:ఖం ఎందుకు అనుభవిస్తున్నారు అని బావిస్తారు. మనం దీని గురించి ఇదివరకే చెప్పుకున్నాము. వారి వారి పూర్వజన్మ వాసనల ప్రకారం జన్మిస్తుంటారు. పూర్వజన్మల ఫలాలను బట్టి ఈ జన్మలో సుఖదుఃఖాలు కలుగుతుంటాయి. వారు చేసిన కర్మలకు అనుగుణంగా, ఎవరెవరికి ఏమేమి ఇవ్వాలో వాటిని సమానంగా పంచిపెడుతుంటాడు. పరమాత్మ అందులో ఎవరి మీదపక్షపాతం చూపించడు. ప్రాణులు పుణ్యకార్యాలు చేస్తే సుఖాలను, పాపకార్యాలను చేసే దు:ఖాలను పొందుతున్నారు. ఎవరి కర్మలను బట్టి వారికి తగిన ఫలం లభిస్తుంది.

ఇతరులకుమేలు చేసేవారు, భగవంతుని భక్తితో పూజించేవారు, మనసు నిర్మలంగా ఉంచుకునేవారు. ఎల్లప్పుడూ సుఖంగా ఉంటారు. అలా కాకుండా ఎప్పుడూ మనసును మలినంగా ఉంచుకునేవాళ్లు, ఇతరులకు హాని చేసేవాళ్లు, దేవుడి మీద నమ్మకం, భక్తి లేని వాళ్లు ఎప్పుడూ ఏదో ఒక సమస్యతో బాధపడుతూ దు:ఖిస్తూ ఉంటారు. మరి కొందరు ధనము, పదవి, ఆస్తి అంతస్తు, కామసుఖం ఈ వ్యామోహాలలో పడి,

అమరనాథ అమర్

వాటి పిచ్చిలో పడి, చేయకూడని పనులు చేసి జీవితాలను దు:ఖమయం చేసుకుంటున్నారు. (కోటానుకోట్లు సంపాదించిన వారు కూడా జైలుజీవితం అనుభవించడం మనం చూస్తూనే ఉన్నాము) ఇది ఒకరు చేసేది కాదు. ఎవరికి వారు చేసుకున్నది. ఇది ప్రకృతి నియమము. దీనిని ఎవరూ దాటలేరు.

కాబట్టి ప్రాణులు అనుభవించే సుఖ,దు:ఖాలకు పరమాత్మ ఎటువంటి బాధ్యత వహించడు, ఎవరి కర్మఫలం వారు అనుభవించాలి, తప్పదు సూర్యకాంతి అన్నిటిమీదా సమానంగా ప్రసరిస్తూ ఉంటుంది. అలాగే పరమాత్మ ప్రేమకూడా అందరిమీదా సమానంగా ఉంటుంది. కాని అద్దంలో పడ్డ సూర్యకాంతి ప్రతిఫలిస్తుంది. మట్టిమీద పడ్డ సూర్యకాంతి ప్రతిఫలించదు. అలాగే సత్పురుషులలో ఉన్న ఆత్మ దివ్యమైన ప్రకాశాన్ని వెదజల్లితే, రజోగుణము, తమోగుణములో

నతమతమయ్యే వారిలో ఉన్న అత్మ ఎటువంటి ప్రకాశము లేక, రజస్తమోగుణములతో పక్కనే ఉంటుంది .

నిర్మలమైన అద్దము మన ప్రతిబింబాగ్ని చక్కగా ప్రకాశవంతంగా చూపిస్తుంది. పక్కనే ఉన్న మకిల పట్టిన అద్దములో అసలు మన ప్రతిబింబమే కనవడదు ముందు మనం అద్దానికి పట్టిన మకిలను తుడిస్తే, ఆ అద్దం కూడా మన ప్రతిబింబాన్ని ప్రకాశవంతంగా చూపుతుంది. కాబట్టి ముందు మనం మన మనసుకు పట్టిన రజో, తమోగుణములతో, వివిధములైన మోహములతో పేరుకు పోయిన మకిలను శుభ్రంగా తుడవాలి. అప్పుడు మనసు అద్దంలాగా నిర్మలంగా ఉంటుంది. మనలో ఉన్న ఆత్మకూడా దివ్యైన పకాశాగ్ని వెదజల్లుతుంది. ఈ సత్యం అర్థం చేసుకోవాలి. కాకపోతే ఎవరైనా మన ఇంటికి వస్తే వారిని లోపలకు రమ్మంటాము. వారికి మర్యాదలు చేస్తాము. అలాగే భగవంతుడు ఎవరు భక్తితో, శద్ధతో, అనన్య భక్తితో తన దగ్గరకు వస్తే వారిని తన లోవలకు తీనుకుంటాడు. వారిలో తనూ ఉంటాడు. కాబట్టి అందరూ నిర్మలమైన హృదయంతో వరమాత్మకు దగ్గరవడానికి పయత్నించాలి. అప్పుడే పరమత్మ మనలో ఉంటాడు. మనలను తనలోకి లాక్కుంటాడు. అప్పుడు మనం నిరంతర నుఖము, శాంతి పొందుతాము.

30. అపి చేత్సుదురాచారో భజతే మామనన్యభాక్ |
సాధురేవ స మంతవ్యః సమ్యగ్వ్యవసితో హి సః || ||

దుర్మార్గుడు, దురాచారుడు అయిన వాడు, నా మీద అనన్యభక్తితో, ఏకాగభక్తితో తో కవ్పడి న న్నే ఉపాసిస్తే, వాడిని సత్పురుషునిగానే భావించాలి, ఎందుకంటే అతడికి నా మీద అనన్నభక్తి నిర్మలమైన మనస్సు, ఏకాగ్రత ఉన్నాయి

ఇక్కడ మరొక విశ్లేషణ చేస్తున్నాడు వరమాత్మ ఒకడు దుర్మార్గుడు ఎల్లప్పుడూ ఇతరులకు

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

అవకారం చేస్తుంటాడు. వాడి సంగతి ఏమిటి? వాడు ఎప్పటికీ అలా దుర్మార్గుడుగా ఉండాల్సిందేనా? వాడికి మోక్షం లేదా అంటే ఉంది అని అంటున్నాడు పరమాత్మ ఎంతటి దుర్మార్గుడు అయినవ్పటికీనీ, సత్పురుషుల మాటలు వినడం ద్వారా, జ్ఞానం కలగడం ద్వారా మంచి వాడుగా మారితే వాడిని తప్పకుండా నాలో చేర్చుకుంటాను వాడి వెంట ఉంటాను అని అభయం ఇస్తున్నాడువరమాత,

కాకపోతే అతడికి ఒక క్వాలిఫికేషన్ ఉండాలి అదేమిటంటే సమ్యక్ వ్యవసిత: అంటే స్థిరమైన మనోనిశ్చయం కలిగి ఉండాలి. ఎలాంటి మనో నిశ్చయం అంటే ఇంక మీదట సాధువుగా సాధు స్వభావంతో ఉంటాను అని, అనన్యభాక్ అంటే సాటిలేని భక్తి శ్రద్ధలతో పరమాత్మను ఆరాధించాలి అని. అలా చేయడం వలన అతడు అంతకు ముందు చేసిన పాపాలు కాలి భస్మం అయిపోతాయి. కాబట్టి మిక్కిలి దుర్మార్గుడు అయినప్పటికీనీ, భగవద్గీత విని, సాధువుగా మారి పరమాత్మయందు అనన్య భక్తితో, స్థిరమైనమనోనిశ్చయంతో ఉంటే, వాడిని పరమాత్మ తప్పకుండా తన అక్కున చేర్చుకుంటాడు. దుర్మార్గుడైన కుమారుడు సన్మార్గుడైతే ఏ తల్లి తండ్రి చేరదీయరు అలాగే భగవంతుడు కూడా. అలా కాకుండా మరలా వెనుకటి జీవితంమొదలు పెడితే వాడు అనన్యభాక్ కానీ సమ్యక్ వ్యవసితుడు, సాధువు కానీ కాలేడు. కాబట్టి పాపాత్ముడు ఎల్లప్పుడే పాపాత్ముడు కాదు.. వాడికీ పుణ్యాత్ముడు అయ్యే అవకాశం ఉంది. దానికి మార్గం కూడా చూపించాడు పరమాత్మ.

అంతకు ముందు చేసిన పాపాలు పోవాలంటే ఆ పాపాలు నాశనం కావాలంటే ఏం చేయాలో పరమాత్మ స్పష్టంగా చెప్పాడు. అప్పటిదాకా పాపాలు, చేయకూడని పనులు చేసిన వారిలో గిల్టిమైండ్ ఉంటుంది. తప్పుచేసాము అనే భావన. (కొంత మందికి ఎన్ని దుర్మార్గాలు చేసినా ఆ గిల్టిమైండ్, పశ్చాత్తాపము ఏ కోశానా ఉండవు. వారి గురించి వదిలెయ్యండి) మనషి మారడం ద్వారా ఆ గిల్టిమైండ్ అంటే అపరాద భావనలు పోగొట్టుకోవచ్చు. దానికి కావాల్సింది అనన్యభాక్ అంటే అనన్యభక్తి, నిష్కామభక్తి, ఏకాగ్రభక్తి, ఇంకమీదట ఏ పాపాలు చెయ్యను దుర్మార్గాలు చెయ్యను అనే నిశ్చయాత్మక బుద్ధి. ఇవి కనుక ఉంటే అప్పటి వరకు చేసిన పాపాలు క్రమక్రమంగా క్షీణిస్తాయి. అతనిలో ఉన్న గిల్టిమైండ్ కూడా ఆధ్యాత్మిక వైపు మళ్లుతుంది. అటువంటి వాడు సాధురేవ అంటే సాధువు మాదిరిగా మారడానికి అవకాశం ఉంది. కాబట్టి పాపాత్ములు కూడా పుణ్యాత్ములు కావడానికి కృషిచేయాలి అని ఈ శ్లోకం వివరిస్తుంది.

ఇక్కడ సాధువు అని వాడారు. సాధువు అంటే సాధుస్వభావం కలవాడు సాధువు అంతే కానీ కాషాయాలుకట్టి జడలు పెంచుకున్నవాడు, కాషాయాల ముసుగులో అక్రమాలు చేసేవాడు సాధువు కాడు. సాధువు అంటే మంచి వాడు. మంచి పనులు చేసేవాడు. నిర్మలమైన మనసు కలవాడు. అనన్యభక్తి కలవాడు. అందుకే పరిత్రాణాయ సాధూనాం అని అన్నాడు పరమాత్మ నేను సాధువులను ఎల్లప్పుడూ రక్షిస్తూ ఉంటాను అని హామీ ఇచ్చాడు. పరమ దుర్మార్గుడు

కూడా పరివర్తన చెంది, పగమాత్మయందు నిశ్చయాత్మక బుద్ధి, అనన్య భక్తి కలిగి ఉంటే, మరలా తన పాపజీవనము నందు ఆసక్తి లేకుండా ఉంటే, అటువంటి వారిని సాధువు అని అంటారు. అటువంటి సాధువులకు ఏం ఫలితం లభిస్తుంది అనే విషయం తరువాతి శ్లోకంలో వివరించాడు.

31. క్షిప్రం భవతి ధర్మాత్మా శశ్వచ్ఛాంతిం నిగచ్ఛతి |
కౌంతేయ ప్రతిజానీహి న మే భక్తః ప్రణశ్యతి || ||

ఓ కౌంతేయా! అటువంటి సాధువు తొందరలోనే ధర్మాత్ముడుగా మారతాడు. అతడికి శాశ్వతమైన శాంతి, సుఖములభిస్తాయి. అటువంటి భక్తుడు, సాధువు ఎన్నటికి చెడిపోడు. ఇదే నా ప్రతిజ్ఞ.

కిందటి శ్లోకంలో పాపాత్ముడు కూడా భగవంతుని మీద అనన్యమైన నిష్కామమైన, భక్తి శ్రద్ధ కలిగి ఉంటే భగవంతుడు అతడికి దగ్గరవుతాడు అని చెప్పాడు. ఈ శ్లోకంలో దానిని కొనసాగిస్తున్నాడు. వాడు ఎంతటి పాపాత్ముడైనప్పటికీనీ, వాడిలో పరివర్తన లేక మార్పుకలిగి మంచి మార్గంలోకి వస్తే నా మీద భక్తి, శ్రద్ధ పెంపొందించుకుంటే వాడు తొందరలోనే ధర్మాత్ముడు ధర్మబుద్ధి కలవాడు అవుతాడు. అటువంటి వాడికి కూడా పరమ శాంతిని శాశ్వతమైన సుఖాన్ని ప్రసాదిస్తాను. నన్ను నమ్మినవాడు ఎన్నటికీ చెడి పోడు అని ప్రతిజ్ఞచేసాడు పరమాత్మ.

కాబట్టి ఎటువంటి పాపాత్ములకు కూడా పరమాత్మ ఒక అవకాశం ఇస్తున్నాడు. కాని దానికి కావాల్సింది పరమాత్మ మీద అనన్య భక్తి, శ్రద్ధ, పరమాత్మ ఒక్కడే అనే నిజాన్ని నమ్మడం. తన పూర్వజీవితాన్ని పూర్తిగా వదిలిపెట్టి, సాధు జీవనం గడపడం. నిష్కామ కర్మ, ధ్యానము మొదలగునవి ఆచరించడం, ఇవి ఆచరిస్తే, అతడు తప్పకుండా ధర్మబుద్ధికలవాడు అవుతాడు. అటువంటి ధర్మబుద్ధి కలవాడిని నేను వదిలిపెట్టను. ప్రతిజానీహి అంటే ఇదే నా ప్రతిజ్ఞ అని నమ్మకంగా చెబుతున్నాడు.

అంటే పరమాత్మ అన్నిరకముల మానవులకు చేరువ కావడానికి ఉపాయాలు చెబుతున్నాడు. ఇవన్నీ ఎటువంటి ధనం అవసరం లేనిఉపాయాలు. అన్ని కులాల వారికి మతాల వారికీ, జాతుల వారికీ, ధనిక, పేదలకు అందుబాటులో ఉన్న ఉపాయం. దీనికి కావాల్సిందల్లా భక్తి శ్రద్ధ, ఏకాగ్రత, అనన్యభక్తి, నిష్కామ కర్మ. ఇవి ప్రతివారూ ఆచరించతగినవి. ఇవి ఆచరిస్తే చాలు భగవంతుడు మన పక్కనే ఉంటాడుఅనడంలో సందేహం లేదు.

32. మాం హి పార్థ వ్యపాశ్రిత్య యేఽపి స్యుః పాపయోనయః |
స్త్రియో వైశ్యాస్తథా శూద్రాస్తేఽపి యాంతి పరాం గతిమ్ || ||

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

ఓ పార్థా! కడజాతిలో పుట్టినవారైనా, స్త్రీలు, వైశ్యులు, శూద్రులు, ఎవరైనా సర్నే వారందరూ నన్ను ఆశ్రయించి, పరమ పదమును పొందుతున్నారు.

పైన రెండు శ్లోకాలలో పాపాత్ముల గురించి చెప్పాడు. ఈ శ్లోకంలో వారూవీరూ అని లేకుండా అందరి గురించి చెప్పాడు. పాప జన్ములు, నీచ కులంలో పుట్టినవారు అంటే సామాజికంగా వెనుక బడిన కులములలో పుట్టినవారు. స్త్రీలు. (కేవలం ఉన్నతకులంలో పుట్టిన బ్రాహ్మణ. క్షత్రియులే కాకుండా) వైశ్య, శూద్రులు వీరందరూ కూడా పరమాత్మను ఆశ్రయిస్తే వారిని ఆయన తన అక్కున చేర్చుకుంటాడు అని స్పష్టం అవుతూ ఉంది.

ఆ రోజుల్లోనే కాదు ఈ రోజుల్లో కూడా ఈ ఉన్నత కులము నీచ కులము అనే భేదభావము ఉంది. అగ్రవర్ణాలవారి నరనరాలలో జీర్ణించుకుపోయిన అంటరాని తనం ఇంకా కొన్ని గ్రామాలలో ఉంది. స్త్రీలను కూడా వేదములు చదవరాదనీ, వినరాదనీ ఓంకారము జపించరాదనీ ఆంక్షలుపెట్టారు. కేవలము బ్రాహ్మణు, క్షత్రియులు మాత్రమే వేదాధ్యయనమునకు, యజ్ఞయాగాదులకు అర్హులు అనీ ఆంక్షలు విధించారు.

ఈ శ్లోకంలో వాటిని అన్నిటినీ పక్కకునెట్టాడు పరమాత్మ. మీకు వేదాలతో శాస్త్రాలతో పనిలేదు. యజ్ఞయాగములు అవసరం లేదు. పూజలు వ్రతాలతో పని లేదు. కావాల్సిందల్లా నిర్మలమైన మనస్సు, అనన్య భక్తి, చేసే పని మీద శ్రద్ధ ఇవి ఉంటే చాలు. భగవంతుడు మీ దగ్గరే ఉంటాడు అని అన్నాడు. ఈ రోజుల్లో మనవాళ్లు అందరికీ సమాన హక్కులు ఉన్నాయని చట్టాలు చేస్తున్నారు. కాని వేల సంవత్సరాల కిందటే పరమాత్మ వీటి గురించి చెప్పాడు. వాడు ఏ కులము వాడుకానీ, జాతి వాడుకానీ, స్త్రీలుకానీ, ఎవరైనా సరే నా అనుగ్రహానికి, ప్రేమకు పాత్రులే మోక్షానికి అందరూ అర్హులే అని ఘంటాపథంగా చెప్పాడు.

కాని మనం వినం. మన మనసు అంగీకరించదు. రామాయణ కర్త వాల్మీకి రామాయణంలో గుహుడు, శబరి, ద్వాపరంలో గొల్లపడుచులు, వీరందరూ సమాజం దృష్టిలో నీచ కులములో పుట్టినవారే కానీ వారందరికీ తన ప్రేమను పంచాడు పరమాత్మ. ఆయన ఆచరించి చూపించాడు. కృష్ణావతారంలో అయితే తాను అగ్రకులం అయిన క్షత్రియుడుగా పుట్టినా, గొల్లపల్లెలో పెరిగాడు. వారితో ఆడాడు పాడాడు. కాని మనం మాత్రం వారిని వేదాధ్యయనమునకు యజ్ఞయాగాదులకు దూరంగా పెడుతున్నాము. మానవులలో ఈ భేదభావం పోనంత వరకు పరమాత్మ మనకు దూరంగానే ఉంటాడు.

ఆఖరున పరాంగతిమ్ అని వాడాడు. అంటే వీరందరుకూడా పరమ గతికి అర్హులే ఎవరూ తక్కువ కాదు. కాకపోతే అందరూ ప్రయత్నం చేయాలి. ఆ స్థాయికి ఎదగడానికి ప్రయత్నం చేయాలి.

ఈ శ్లోకంలో చిన్న మెలిక ఉంది. రెండు పదాలు వాడారు. పాప యోనయ: అంటే పాపయోనులు తక్కువకులములో జన్మించినవారు.. అని అన్నారు. తరువాత స్త్రీలు,

అమరనాధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యాయోగము

వైశ్యులు శూద్రులు అని అన్నారు. అంటే వీరంతా కూడా పాపయోనులు అంటే తక్కువకులము వారు అని కాదు. తే అపి అంటే వారున్నూ, వీరున్నూ అని అర్థము. కాబట్టి పాపయోనులు అనే పదం స్త్రీలకు వైశ్యులకు, శూద్రులరు పొరపాటున కూడా అన్వయించి అర్థంచేసుకోకూడదు. ఎందుకంటే అగ్రకులాల వారికి కానీ, తక్కువ కులము వారికి కానీ, వైశ్య, శూద్రులకు కానీ, జన్మను ఇచ్చేది స్త్రీలు మాత్రమే. వారు పాపయోనులు అయితే వారికి పుట్టిన అగ్రకులము వారందరు కూడా పాపయోనలు కావాలి. కాబట్టి అలా అర్థం చేసుకోకూడదు. మానవులు తనులో ఉన్న అజ్ఞానం వలన, వారు చేసే కర్మల వలన, అగ్రవర్ణములు, నిమ్మవర్ణములు అని విభజించారే కానీ, అందరూ ఒకటే. ఈ లోకంలో పుట్టిన వారందరూ పరమాత్మ కృపకు అర్హులే. అందరూ వేదాధ్యయనము నకు, యజ్ఞయాగములకు, శాస్త్ర పఠనమునకు అర్హులే. ఎవరినీ తక్కుచేయడానికి వీలులేదు అని స్పష్టంగా చెప్పాడు కృష్ణుడు.

ఈ పదాలను మరొక విధంగా కూడా అర్ధం చేసుకోవచ్చు. స్త్రీలు అంటే శారీరకంగా స్త్రీలు అని కాదు. స్త్రీల తత్వము అని అర్థము. స్త్రీలు ఎక్కువగా ఎమోషనల్ గా ఉంటారు. ప్రతి విషయానికి ఎక్కువగా స్పందిస్తుంటారు. ఎక్కువ సుఖం వచ్చినా, ఎక్కువ దుఃఖం వచ్చినా తట్టుకోలేరు. ఏడ్చేస్తారు. ఇటువంటి గుణములు కలవారు పురుషులైనా స్త్రీల తత్వము కలవారే. ఇంకా చెప్పాలంటే, కొంత మంది పురుషులు ఎక్కువగా స్త్రీల మధ్యనే ఉండటం, వారి మాటలలో పాలు పంచుకోవడం చేస్తుంటారు. కొంత మంది స్త్రీలు పురుషాహంకారాన్ని పురుష లక్షణాలను పదర్శిస్తుంటారు. ఇది వారి వారి మానసిక స్థితిని బట్టి ఉంటుంది. మనం సాధారణంగా శారీరక ఆకృతులను, అవయవాల అమరికను బట్టి స్త్రీలు, పురుషులు అని నిర్ణయిస్తుంటాము. కాబట్టి స్త్రీలు అంటే మానసికంగా స్త్రీలక్షణములు కలిగిన వారు అని కానీ, శారీరకంగా స్త్రీలు అని కాదు.

ఇంక వైశ్యులు, శుద్రులు అంటే పుట్టుకతో వైశ్యులు, శుద్రులు అని కాదు. వైశ్యుల గుణం రాజస,తామసములు కలిసి ఉంటుంది. శూద్రులు అంటే తామస రాజస గుణములు కలిసిన వారు. మానవులు ఎవరైనా ఈ గుణముల కలయికతో ఉన్నవారు అని అర్థం. అందుకే చాతుర్వర్ణం మయా సృష్టం గుణ కర్మ విభాగయో అని ఇదివరకే చదువుకున్నాము. గుణములను బట్టి, వారు చేసే కర్మలను బట్టి మానవులు నాలుగువర్ణములుగా విభజింపబడ్డారు అని అర్థం. వీరు ఎవరైనా కావచ్చు. ఆయాగుణములు కలిగిన వారు కూడా నా కృపకు పాత్రులే అని కృష్ణుడు చెప్పాడు అని అర్థం చేసుకోవాలి.

కాకపోతే వారికి ఉండాల్సిన అర్హత మామ్ నన్ను వ్యపాశ్రిత్య ఆశ్రయించాలి. అంటే అనన్య భక్తి, నిష్కామ కర్మ, ఏకాగ్రమైన మనసు, ఏ పని చేసినా భగవంతుని పరంగా చేయడం, ఆ కర్మఫలమును పరమాత్మకు అర్పించడం, ఏ పని చేస్తున్నా చిత్తం పరమాత్మయందు లగ్నం చేయడం, ఈ అర్హతలు ఉన్న ఎవరైనా సరే జాతి,

అమరనధ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

కుల, స్త్రీ, పురుష, ధనిక, పేద, బేధం లేకుండా పరాంగతిమ్ పరమపదమునకు అర్హులే అని కుండబద్ధలు కొట్టినట్టు చెప్పాడు కృష్ణుడు.

33. కిం పునర్బ్రాహ్మణాః పుణ్యా భక్తా రాజర్షయస్తథా |
అనిత్యమసుఖం లోకమిమం ప్రాప్య భజస్వ మామ్ || ||

పై శ్లోకంలో బ్రాహ్మణ, క్షత్రియులు తప్ప తక్కిన వారి గురించి చెప్పాడు. ఈ శ్లోకంలో ఎల్లప్పుడూ ధర్మచింతన కలిగిన బ్రాహ్మణ, క్షత్రియుల గురించి చెబుతున్నాడు. ఓ అర్జునా! పాపయోనులు స్త్రీలు, వైశ్య శూద్రుల గురించి చెప్పిన తరువాత, అగ్రవర్ణములైన బ్రాహ్మణ, క్షత్రియుల గురించి క్షత్రియులుగా జన్మించి, ఋషులుగా మారిన వారి గురించి వేరే చెప్పనవసరం లేదు. నువ్వు క్షత్రియుడవు కాబట్టి, ఈ లోకంలో దొరికి అశాశ్వతములు, అనిత్యములు, ఏమాత్రం సుఖం, ఆనందం ఇవ్వనివాటి కోసం పాకులాడకుండా, నీవు కూడా నన్ను ఆశ్రయించి పరమపదమును పొందు.

పాపాత్ములగురించి నిమ్న కులములో పుట్టినవారి గురించి, స్త్రీల గురించి, వైశ్య శూదుల గురించి చెప్పిన తరువాత బ్రాహ్మణ. క్షత్రియుల గురించి వేరే చెప్పేదేముంది. వారు కూడా ఇతరుల మాదిరే నన్ను పొందుతారు. పాపాత్ములు, నీచకులంలో పుట్టిన వారు, స్త్రీలు, వైశ్యులు, శూద్రులు భగవంతుని ఆశ్రయించవచ్చు, పరమ గతినిపొందవచ్చు. అదే ప్రకారంగా బ్రాహ్మణులు క్షత్రియులు కూడా పరమ గతిని పొందవచ్చు. కానీ, బ్రాహ్మణులైతే పుణ్యమూర్తులు, అనన్య భక్తి కలిగిన వారు అయిఉండాలి, క్షత్రియులు అయితే రాజర్షులు అయి ఉండాలి. అంటే అందరూ క్యూలో నిలబడాల్సిందే. కావాల్సిన క్వాలిఫికేషన్లు కలిగి ఉండాల్సిందే. కేవలం జన్మను బట్టి అంటే పుట్టుకను బట్టి బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు అయినంత మాత్రాన వారికి పరమ పదం లభించదు అని చురక అంటించాడు.

కేవలం పుట్టుక వలన మోక్షం రాదు. దాని కొరకు అందరూ శ్రమపడాలి. కావాల్సిన అర్హతలు సంపాదించాలి. కేవలం పుట్టుకతో బ్రాహ్ణులు, క్షత్రియులు అయితే సరిపోదు. బ్రాహ్మణులు సత్వగుణము ప్రధానంగా కలిగి ఉండాలి. పుణ్యకార్యములు చేసి ఉండాలి. పరమాత్ముని మీద ఆనన్య భక్తి కలిగి ఉండాలి. క్షత్రియులైతే రజోగుణము, సత్వగుణము సమపాళ్లలో కలిగి ఉండాలి. రాజఋషులు కావాలి. ఋషి అంటే ఇంద్రియ నిగ్రహము, మనో నిగ్రహము పొందిన వాడు. అటువంటి వారు రాజ్యపాలన చేస్తున్నా నిష్పక్షపాతంగా, ఇంద్రి,యములను మనస్సును నిగ్రహించి ఎవరిమీదా రాగద్వేషములు లేకుండా రాజ్యపాలన చేయాలి. వారినే రాజర్షి అంటారు. జనక మహారాజు రాజర్షి.

కాబట్టి సామాన్య మానవులు కూడా సంసారంలో ఉంటూకూడా ఋషుల మాదిరి ఉండాలి. ఎందుకంటే ఈ ప్రపంచము, భోగభాగ్యములు, సిరి సంపదలు, అస్తులు, ధనము అనిత్యము అంటే శాశ్వతము కాదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

క్షణికములు. ఈ క్షణం ఉన్న వారు మరుక్షణం ఉండరు. వాడి ధనం, ఆస్తి ఈ క్షణం ఉన్నవి మరుక్షణం ఉండకపోవచ్చు. అందుకే మనవ జీవితాలు క్షణభంగురాలు అని అన్నారు. ప్రతి వ్యక్తి ఈవిషయం తెలుసుకోవాలి. నేను, నా ఆస్తిపాస్తులు, నా పదవి శాశ్వతము, ఇలాగే ఉంటాయి అని గర్వంతో వీరవీగకూడదు. పరమాత్మ ఇచ్చే సుఖం ముందు శాంతి ముందు ఇవన్నీ అత్యల్పములు అని గ్రహించాలి. అని చెప్పి అర్జునుడికి బోధ చేస్తున్నాడు.

అర్జునా! నీవు కూడా అనిత్యము అశాశ్వతము అయిన ఈ లోకం గురించి ఈ లోకంలో దొరికే సుఖాల గురించి, నీ బంధు మిత్రుల గురించి, ఆచార్యుల గురించి ఎందుకు చింతిస్తావు. నీ కర్తవ్యమును నిర్వర్తించు అని బోధించాడు పరమాత్మ.

34. మన్మనా భవ మద్భక్తో మద్యాజీ మాం నమస్కురు |
మామేవైష్యసి యుక్త్వైవమాత్మానం మత్పరాయణః || ||

ఓ అర్జునా! నీవు నా యందు మనసు కలగి ఉండి, నాయందుభక్తి కలిగి ఉండి, నన్నే పూజిస్తూ, నాకే నమస్కరిస్తూ ఉండు. నీవుఈ ప్రకారంగా నీ మనస్సును నాకు అర్పించి, నన్ను శరణుగోరితే, నిశ్చయంగా నన్నేపొందుతావు.

ఇప్పుడు అసలు విషయానికి వచ్చాడు పరమాత్మ. మనం ఏం చేయాలి అనే విషయాన్ని విపులంగా చెబుతున్నాడు. ఈ శ్లోకం ఒక్క అర్జునుడికే కాదు, ఈ అనంత విశ్వంలో ఉన్న మానవులందరికీ సంబంధించినది అని అర్థం చేసుకోవాలి.

ముందుగా నీ మనసు నా యందు నిలుపు.

నా మీద అనన్య భక్తి కలిగి ఉండు. అది సకామ భక్తికానీ, నిష్కామ భక్తి కానీ ముందు ఏదో ఒక భక్తి కలిగి ఉండు.

ననే పూజిం చు.

నాకే నమస్కారం చెయ్యి.

నీ మనస్సును నా యందు లగ్నం చెయ్యి.

నీలో ఉన్న అహంకారాన్ని వదిలిపెట్టి. నన్నే పరమ గతిగా భావించు.

అప్పుడే నన్ను పొందగలవు.

దీని కంతా కావాల్సింది ఏకాగ్రత, నిశ్చలమైన భక్తి, నిష్కామ కర్మ నిరంతర సాధన.

త్రికరణ శుద్ధిగా పరమాత్మను ధ్యానించడం.

ఇవన్నీ ఎందుకు చెప్పాడంటే, మనం ఈ దృశ్యప్రపంచంలో ఉన్నాము. ఈ ప్రపంచంలోని వస్తువులు మనలను మోహంలో పడేస్తుంటాయి. వాటి మీదికి మన మనసును ఆకర్షిస్తుంటాయి. వాటిమీద కోరిక కలిగేటట్టు చేస్తుంటాయి. ఇదే మయ.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఈ మాయలో పడని వారు ఉండరు. కాబట్టి మనసును దారి మళ్లించి పరమాత్మ వైపుకు తిప్పాలి. అది చాలా కష్టం. కేవలం సాధన అభ్యాసము, అనన్య భక్తి వలననే సాధ్యం అవుతుంది.

ఇక్కడ మరొక విషయం గుర్తుపెట్టు కోవాలి. మనకు ఎదురుగా కనపడే వస్తువుల మీదకే మన మనస్సు లగ్నం అవుతుంది. అవి కావాలి అనే భావన కలుగుతుంది. యద్భావం తద్భవతి అని మనం దేనిని గురించి నిరంతరం భావిస్తుంటామో అదే కోరికగా మారి పోతుంది. అదేవిధంగా, మనం మన మనసును ప్రాపంచిక వస్తువుల మీదికీ, విషయ వాంఛల మీదికి కాకుండా, ఎల్లప్పుడూ భగవంతుని మీదికి మళ్లించి, పరమాత్మను ధ్యానిస్తుంటే, ఆ భావన భగవంతుని మీద భక్తిగా మారి పోతుంది. కాబట్టి మనం అందరం ప్రవృత్తి మార్గంలోకి కాకుండా నివృత్తి మార్గంలోకి మళ్లాలి. అదే మనం చేయాల్సిన పని. ఈపని మన దైనందిన కార్యక్రమాలు చేసుకుంటూకూడా చేయవచ్చు. వంట చేసుకుంటూ కూడా పరమాత్మ మీద మనసు లగ్నం చేయవచ్చు. విష్ణుసహస్రనామాలు చెప్పుకుంటూ వంట చేసుకోవచ్చు వ్యాపారం చేస్తున్నా, ఉద్యోగం చేస్తున్నా, రామనామం మనసులో జపిస్తూ మన కార్యక్రమాలు నిర్వర్తించుకోవచ్చు. సంబోధనలు కూడా పరమాత్మ పరంగా చేయవచ్చు. శ్రీరామ్, సాయిరామ్, అని చాలా మంది అనడం మనం వింటుంటాము. ఇవేమీ మతపరమైనవి కావు. కేవలం పరమాత్మను స్మరించుకోవడమే.

దీనికి మనం చెయ్యల్సింది నిరంతరం పరమాత్మ గురించి చింతన చేయడం పరమాత్మ కథలు వినడం. వాటిగురించి ఒకరితో ఒకరు ముచ్చటించుకోవడం, అనవసరమైన విషయాలను మాట్లాడకపోవడం చేసే పని, ఆలోచన, మాట్లాడే మాట పరమాత్మ గురించే అయి ఉండాలి. దీనినే సత్సంగము అని అంటారు.

కాబట్టి సాధకుడు తనను తాను ఇలా ప్రశ్నించుకోవాలి.

1.నా మనస్సు దేని మీదికి పోతూ ఉంది. దేని గురించి ఆలోచిస్తూ ఉంది.
దృశ్య వస్తువుల మీదా లేక పరమాత్మమీదా!

2.నాకు దేని మీద భక్తి ఉంది.
కనపడే దృశ్యము మీదా లేక కనపడని లోపల ఉన్న పరమాత్మమీదా!

3.నేను దేనిని ఆరాధిస్తున్నాను.
అశాశ్వతములైన ధనం, ఆస్తి పాస్తులు,భార్యాబిడ్డలు, బంధువులనా లేక శాశ్వతసుఖాన్ని ఇచ్చే పరమాత్మనా!

4.నేను ఎవరికి నమస్కారం చేస్తున్నాను.
గుడిలో కనపడే విగ్రహానికా లేక ఈ విగ్రహంలో అంతర్లీనంగా ఉన్న పరమాత్మకా

5.నేను దేని యందు ఆసక్తిగా ఉన్నాను!
బయట కనపడే దృశ్యాలమీదనా లేక అంతర్లీనంగా ఉన్న పరమాత్మ మీదనా!

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
తొమ్మిదవ అధ్యాయము
రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగము

ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానాలు ఎవరికి వారు చెప్పుకోవాలి. ఇవన్నీ పరమాత్మకు పాజిటివ్ గా ఉంటే పర్లేదు. నెగటివ్ ఉంటే సాధన అభ్యాసము అవసరము. అప్పుడే మోక్షమార్గములో ప్రయాణం చేయడంసాధ్యం అవుతుంది. తుదకు నన్నే చేరుకుంటారు.అని చెప్పి శ్రీకృష్ణపరమాత్మ ఈ అధ్యాయమును ముగించాడు.

ఉపనిషత్తులయొక్క, బ్రహ్మవిద్యయొక్క,
యోగశాస్త్రము యొక్క సారమయిన భగవద్గీతలో,
రాజవిద్యా, రాజగుహ్య యోగము అను తొమ్మిదన అధ్యాయము
సంపూర్ణము.
ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

దేశ హితం కోసం అనుక్షణం తపించే మేము మా వంతు కష్టపడి కొంతమంది సహాయంతో ఒక భగవత్ గీత రామాయణం వెబ్ సైట్ తయారు చేశాం... దేశంలోని ప్రతి ఒక్కరికి హిందూ ధర్మం విశిష్టత, భగవత్ గీత రామాయణం ప్రాధాన్యత తెలియచేయాలనే ఉద్దేశంతో వెబ్ సైట్ ప్రారంభించాము. ఈ వెబ్ సైట్ లో మన ధర్మం, భగవత్ గీత రామాయణం పూర్తి వివరణ ఉంటుంది.. గీత రామాయణం తో పాటుగా మరికొన్ని గ్రంథాలను ఈ వెబ్ సైట్ లో నిక్షిప్తం చేస్తున్నాము.. దీని అభివృద్ధి కోసం ఎవరైనా దాతలు ఆర్థిక సహాయం చెయ్యాలి అనుకుంటే.. కాంటాక్ట్ పేజీలో ఉన్న మా అకౌంట్ నంబర్ కు చెయ్యగలరు..

Editing
C. AMARANATH AMAR
AMR
సవరణ
అమరనాథ్ అమర్

www.sanatanadharm.com అమరనధ్ అమర్